

Vũ Điềm Cô Thiên

Contents

Vũ Điềm Cô Thiên	1
1. Chương 1: Nơi Ngoại Thành Song Ma Cầu Khẩn Miếu Quan Âm Miệng Lưỡi Thoát Thân	1
2. Chương 2: Nợ Phong Lưu Gánh Cho Ai	10
3. Chương 3: Núi Phi Hồ Uy Thần Bạt Vía Tình Dây Oan Ai Khéo Gieo Thêm	19
4. Chương 4: Miếu Thổ Thần Quần Hùng Cầu Cảnh	28
5. Chương 5: Thần Chưởng Ngọc Thủ Trần Quang	37
6. Chương 6: Văn Nhân Miệng Lưỡi Giải Nguy Tiểu Thư Được Dịp Trêu Ghẹo	47
7. Chương 7: Đơn Thân Đấu Xứng Danh Thần Chưởng	55
8. Chương 8: Vạn Lượng Vàng Tiểu Thư Mở Miệng Chuyện Tàng Thư Thật Giả Khó Phân	63
9. Chương 9: Cứu Văn Nhân Bà Bà Xuất Hiện	69
10. Chương 10: Phong Hoa Các Gặp Tửu Thần Rượu Chầy Trần Tương Ngộ	75

Vũ Điềm Cô Thiên

Giới thiệu

Từ mở đầu đến kết thúc là những bất ngờ xen lẫn hồi hộp, mãi võ thiên hạ, phiêu lưu hành tẩu giang

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-diem-co-thien>

1. Chương 1: Nơi Ngoại Thành Song Ma Cầu Khẩn Miếu Quan Âm Miệng Lưỡi Thoát Thân

Trên con đường nhỏ dẫn vào trấn Ngô Phong, một trung niên tuổi chừng ba mươi thông dong thả từng bước chân nhàn hạ. Ông y phục gọn gàng, râu tóc chỉnh chu nhìn ra dáng văn nhân nho nhã. Văn nhân này trên lưng đeo một túi vải lớn, tay lại cầm một chiếc dù tre mà che từng hạt mưa đầu thu lất phất theo gió đưa đẩy rơi ngang dọc như trêu ghẹo khách bộ hành. Trung niên mặt mũi không có nét gì tỏ ra hơn người, duy đôi mắt lại có ánh nhìn ôn nhu khiến ai thấy cũng đều sanh thiện cảm. Ông cứ ung dung bách bộ một mình.

Tiết trời đầu thu lại thêm mưa phùn làm khung cảnh cô tịch không sao tả nổi.

Bất chợt trung niên nọ dừng lại rồi nói to:

- Hai vị đã theo văn bói từ quán rượu thành Phụng Bì sao lại lấp ló đằng sau?

Tuyệt nhiên không có tiếng người đáp trả. Phóng tầm mắt nhìn hơn hai dặm vẫn không thấy ai ngoài vị trung niên này.

Trung niên quay lại nhìn đăm đăm vào hai thân cây lớn mọc ven đường, cười mỉm nói khích:

- Văn bói nghe giang nam toàn bậc quân tử, không ngờ nay chỉ thấy hành vi dẫu mặt của tiểu nhân!

Lần này quả nhiên có tiếng người ông ổng đáp trả:

- Con bà người! Người mắng ta là phường gian tặc trộm gà bắt chó gì cũng được. Nhưng người dám đem ta vào hạng tiểu nhân đê tiện mà so sánh thì lão tử không nhin được!

Lời vừa dứt, một thân người phóng ra khuôn mặt hầm hầm tức tối. Lão này tuổi đã hơn bảy mươi râu tóc nhẵn nhụi như một hòa thượng. Lão lao tới trung niên nọ mà đôi co:

- Tên kia! chỉ cần một chưởng, lão tử sẽ khiến người nát như tương. Sao người dám mắng ta là tiểu nhân? Con bà người! Nếu không phải vì người giống với người chủ nhân ta muốn tìm thì ta đâu cần leo đèo theo người làm gì!

Lại thêm một giọng nữ lên tiếng:

- Lão Trương! Người chỉ toàn làm hư sự! Mau mau hỏi hấn xem làm sao biết chúng ta theo dõi hấn?

Thì ra lão già họ Trương. Xem chiều lão có vẻ sợ giọng nữ này, nên dù đương bực tức cũng không dám cãi nửa lời. Lão hắt hàm hỏi:

- Ta nhìn người chỉ là phường trói gà không chặt, làm sao biết hai ta đang theo dõi người?

Trung niên liền cười đáp:

- Tại quán rượu thành Phụng Bì hai vị cứ nhìn văn bói không dứt mắt! Văn bói ra cổng phía nam hai vị liền theo sát không rời! Nhờ gió ngược nên văn bói ngửi được mùi của hai vị! Mấy chục dặm đường gió đều thổi ngược, mùi này lại không mất đi! Không phải hai vị theo thì là ai?

Lúc này nữ nhân ẩn mình mới xuất hiện đứng cạnh lão già họ Trương. Thì ra là một lão bà tóc đã bạc trắng. Lão bà cứ mở to mắt nhìn trung niên rồi vừa lắc đầu vừa lẩm bẩm:

- Giống quá! Giống quá! Như hai giọt nước! Nhưng mà không phải! Không phải!

Bà ta bất thần vươn tay chụp lấy ngực áo của trung niên. Xuất thủ thần tốc, trung niên muốn né tránh nhưng cũng không kịp. Bà ta thất thần rụt tay lại khi thấy vết thương đã liền da trên ngực trung niên nọ. Lão già họ Trương cũng há hốc miệng nhìn trân trân.

- Vết thương do trúng Đạt Ma Chưởng của Thiếu Lâm Tự! – lão bà lấp bắp nói không nên lời

- Người nói! – lão già họ Trương cau mày hỏi – Làm sao người có vết thương này?

Trung niên nọ tự dưng bị lão bà lột áo lại bị lão ông tra hỏi không khỏi bức bối. Nhưng nghĩ lại, dầu sao họ cũng là bậc trưởng bối nên vẫn ôn nhu đáp:

- Năm xưa có một hòa thượng hiểu lắm văn bói, đã ra tay đánh một chưởng!

Lão bà hỏi:

- Người tên gì? Bao nhiêu tuổi?

Trung niên đáp:

- Văn bói họ Phùng tên gọi Văn Viễn nay đã ba mươi chẵn!

Nghe trung niên nọ nói xong cả lão ông lẫn lão bà đều tự dưng òa khóc nức nở:

- Lão Trương người nghe không? Hẩn tên Văn Viễn lại họ Phùng!

- Lão bà nghe không? Hẩn cũng bị thương bởi Đạt Ma Chưởng, tuổi tác lại vừa vắn!

Cả hai ôm chầm lấy nhau nghẹn ngào nước mắt.

Trung niên nọ chỉnh lại y phục nhìn họ bất giác cũng thấy động lòng. Ông đoán chừng hai lão nay làm ông giống người nào đó mà chủ nhân của họ muốn tìm. Lão già họ Trương lập tức thôi khóc sụt sùi bất ngờ quỳ mọp xuống mà dập đầu lia lịa:

- Phùng công tử! Phùng lão gia! Họ Trương ta dập đầu với ông!

Lão bà cũng quỳ xuống mà mắt rơm rớm:

- Phùng công tử! Bách Hoa Thủ ta cũng van lạy ông giúp đỡ một phen!

Lão ông lão bà xưng danh xong thì Văn Viễn liền ngơ ngác. Ông cả đời chưa bao giờ nghe những cái tên lạ như vậy.

Bách Hoa Thủ là ngoại hiệu của Bạch Mi Bà Bà. Lão bà này chuyên dùng ám khí độc môn. Võ lâm giang hồ ai ai cũng kiêng nể vài phần. Không hiểu vì có sự gì bỗng nhiên một đêm, bà ta giết sạch sẽ Lưu gia trang trên dưới hai trăm mạng người. Đến cả gà chó không tha. Năm đó, lão bà bị giang hồ chính đạo hợp lực truy sát. Tuy nhiên Bách Hoa Thủ thản nhiên như không. Trận truy sát này kéo dài chừng nửa năm, tất cả hơn trăm cao thủ đều bị trúng ám khí chết sạch. Sau lần đó, không thấy Bạch Mi Bà Bà Bách Hoa Thủ đi lại trên giang hồ. Thiên hạ đồn thổi thêu dệt đủ chuyện, có kẻ còn lớn gan vỗ ngực đã chính ta giết chết bà ta. Rốt cuộc thì Bách Hoa Thủ vẫn an nhiên sống tốt.

Văn Viễn không rành chuyện giang hồ. Ông trong suốt chặng đường du ngoạn ghé vào nhiều quán rượu, tai nghe ngóng được không ít chuyện thị phi thành ra cũng có chút am hiểu. Tuy nhiên, Bách Hoa Thủ thuộc vào hàng cao nhân thiên ngoại tất nhiên ông khó lòng mà biết đến được.

Ông vội vã đỡ bà ta cùng lão già họ Trương đứng dậy mà nói:

- Hai vị là bậc trưởng bối! Tại hạ hậu bối sao dám nhận đại lễ này!

Tuy nhiên, Văn Viễn cố cố hết sức cũng không dùng cách nào nâng được họ đứng lên được.

Lão già họ Trương nắm lấy tay ông, giọng thống thiết:

- Thiên Thủ Phật lão tử ta chưa bao giờ dập đầu với ai ngoài chủ nhân! Nay ta cũng đã dập đầu với ông rồi! Lễ nào ông chữ nghĩa đầy bụng lại không có chút lòng thánh hiền giúp đỡ người hay sao?

Thật sự có kẻ nào khác nhìn thấy cảnh tượng này không khỏi giật mình kinh sợ. Thiên Thủ Phật Ác Hòa Thượng nội nghe cái ngoại hiệu là đủ biết mức độ hiểu sát của lão. Năm xưa trong trận đánh dưới núi Thái Thất, đệ tử lão bị ám toán chết. Ác Hòa Thượng nổi cơn thịnh nộ đi lùng giết sạch những kẻ đã hại chết ái đồ của lão. Cuối cùng lại gay ra trận chém giết rất lớn. Tính sơ sơ cũng hơn trăm mạng người. Các môn phái không đâu mà không có môn đồ chết dưới tay lão. Nay lại cộng thêm Bạch Mi Bà Bà, hai lão ma đầu một ông một bà đi quỳ lạy van xin văn sinh trời gà không chặt thì thử hỏi, thiên hạ còn chuyện gì mà hơn được quái sự này?

Văn Viễn tự nhiên lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Ông ngẫm nghĩ chi bằng cứ đồng ý để cho họ đứng dậy, nếu họ nhờ vả việc quá sức mình thì sẽ tìm cách thoái thác cũng không muộn. Với lại, để hai người tóc đã bạc trắng quỳ lạy thì còn ra thể thống gì nữa. Ví như Văn Viễn mà biết được thanh danh của cặp Ác Ma Song Tẩu này, chắc gì đã dám để họ quỳ lạy như thế.

Ông bèn gật đầu đồng ý với họ:

- Tại hạ chỉ là văn nhân không giỏi phân thiết hơn với người! Hai lão tiên bối thân đầy tuyệt kỹ còn chuyện gì mà không thể làm được phải đi nhờ văn bối?

Ác Hòa Thượng liếc mắt dò chừng, khi thấy Bạch Mi Bà Bà khẽ gật đầu đồng ý liền hỏi:

- Phùng công tử đã nghe cái tên Mai Hoa Trang chưa?

Văn Viễn gượng gạo cười đáp:

- Thật sự xấu hổ! Văn bối chữ nghĩa thì còn biết một chút, chuyện võ lâm lại không am hiểu nhiều! Thú thật chưa từng nghe đến danh Mai Hoa Trang?

Bạch Mi Bà Bà lặng lẽ truyền âm vào tai Ác Hòa Thượng:

- Gã này không phải người trong giang hồ! Vừa rồi động thủ, ta phát hiện gã võ nghệ rất tệ! Người nói về Mai Hoa Trang, có nói đến sáng e là gã cũng chưa thông suốt được! Và lại chưa biết gã này lòng dạ thế nào, người liệu mà giữ mồm giữ miệng!

Ác Hòa Thượng cũng truyền mật âm lại:

- Ta nhìn hấn cũng không ra dáng một kẻ biết võ công! Văn nhân thì càng tốt! Bọn này tuy rườm rà lễ nghĩa nhưng được cái là dễ khống chế! Có hậu hoạn gì ta và bà dọn dẹp cục diện cũng không khó khăn mấy!

Bạch Mi Bà Bà cười dụi mà nói:

- Mai Hoa Trang thật sự khó mà một lời diễn giải được hết! Xin Phùng công tử đừng cười già này tò mò! Không biết xuất thân từ danh môn nào?

Kể nào dày dặn giang hồ nghe những lời này chắc rằng sẽ phải vỗ vào tai mấy cái để xem thử bản thân có nghe nhầm không. Bạch Mi Bà Bà từ trước đến giờ chưa biết kiêng trời nể đất, nay lại phải nhún nhường giữ lễ với một văn nhân. Sự thể khiến người ngoài chứng kiến phải bán tín bán nghi lòng dạ hồ đồ!

Văn Viễn nghe hai từ danh môn liền cười thâm trong bụng. Ông hiểu bà lão này chỉ nể nang mà hỏi như vậy, chứ thừa biết ông nào đã là kẻ học võ thì làm gì có chuyện danh môn. Ông đáp:

- Văn bối từ nhỏ chỉ chú tâm mài dũa kinh sử! Đến nay cũng xem như có chút chữ nghĩa lập thân!

Bạch Mi Bà Bà ồ lên ra chiều ngạc nhiên lắm:

- Ra là một văn nhân! Già này chữ nghĩa lại không được bao nhiêu! Không biết Phùng công tử đã từng học qua võ nghệ chưa?

Văn Viễn đáp:

- Văn bối có duyên kỳ ngộ với Vô Sách Đại Sư nên cũng thụ nghiệp được hai năm! Thật xấu hổ, suốt hai năm dài hại đại sư không thôi trách phạt vì chênh mảng luyện tập! Thành ra về võ học văn bối không có chút gì để hơn thua với người!

Bạch Mi Bà Bà nghe xong cười giả lả rồi khẽ lườm Ác Hòa Thượng một cái khiến lão lạnh cả sống lưng:

- Môn đồ của thiếu lâm tự! Người đi mà lo cho hấn! Ta hận nhất mấy tên trọc đầu! Nhất là những tên trọc đầu giống người!

Ác Hòa Thượng bị lão bà truyền âm mắng mỏ liền vội vàng hỏi xem vào:

- Phùng lão gia ông không biết định đi về đâu?

Văn Viễn vội vàng liền cung kính đáp:

- Hai vị tiền bối đức cao vọng trọng vai vế cũng lớn hơn văn bối mấy chục bậc, xin cứ gọi văn bối là Văn Viễn thì được rồi! Mấy từ Phùng công tử, Phùng lão gia, thật lòng văn bối gánh không nổi! Văn bối định đến trấn phía trước mà nghỉ ngơi! Có dịp xuôi giang nam nên tiêu du một chuyến!

Văn Viễn nghĩ thâm trong lòng, hai người này ban đầu van xin nài nỉ sau lại tra hỏi ngọn ngành, xem ra hành sự rất cẩn thận. Ông nhìn một lão một bà tuy có hơi quái dị nhưng tuyệt nhiên không phải là phường ác bá, tự nhiên sanh lòng mến mộ coi họ như trưởng bối của mình. Hối ôi, ông chỉ là văn nhân nên nào biết chuyện chém giết trên giang hồ. Bằng không, dầu có to gan đến đâu cũng không dám cười cợt trước cặp Ác Ma Song Tấu.

Bất chợt Bạch Mi Bà Bà quát lớn:

- Lũ chuột các ngươi ra đây cho ta!

Ác Hòa Thượng nghe vậy liền giật mình. Từ đầu đến giờ vì mãi vui mừng tìm được người giúp đỡ, lão quên bèn mất chuyện có mấy mươi kẻ đang rình rập xung quanh. Bạch Mi Bà Bà quát xong bốn bề vẫn im lặng như thường. Bỗng có cơn gió nổi lên, Văn Viễn liền ngửi ra mùi lạ. Ông từ nhỏ bẩm sinh đã nhạy về khứu giác nên trong vòng mười trượng tuyết nhiên không có bất kỳ mùi vị nào mà ông không ngửi ra được.

Ác Hòa Thượng chờ một lúc không thấy động tĩnh gì thì hừ nhẹ. Lão liếc mắt dò ý Bạch Mi Bà Bà. Lão bà khẽ gật đầu một cái rồi lui ra sau lưng lão. Ác Hòa Thượng thông thả nắm lấy tay Văn Viễn. Văn Viễn tự nhiên thấy có luồng khí ấm chạy vào thân thể. Ông chưa hiểu chuyện gì thì Ác Hòa Thượng đã rống một tiếng lớn. Tiếng rống nghe như mãnh hổ bị thương gào thét. Ác Hòa Thượng rống xong tựa một trận cuồng phong quét qua, cát bụi bay mù mịt. Lập tức hàng loạt tiếng ối ối vang lên. Hơn ba mươi kẻ mặc áo chên, đeo mặt nạ quỷ che mặt nhảy ra khỏi bụi cây cách đó chừng mấy trượng. Bọn chúng hai tay ôm lấy tai mà lảo lộn đau đớn dưới đất. Rõ ràng bọn chúng bị tiếng thét của Ác Hòa Thượng làm chấn động tâm mạch. Có mấy kẻ nội công yếu liền bị thổ huyết ra mà chết ngay tại chỗ. Lúc này Ác Hòa Thượng mới buông tay Văn Viễn.

Văn Viễn tận mắt chứng kiến mấy chục người chỉ vì một tiếng thét mà kẻ chết kẻ trọng thương, bất giác nổi gai cùng mình. Ông chợt hiểu vừa rồi lão già nắm lấy tay ông chính là truyền nội công qua để chống lại tiếng Sư Tử Hống. Bằng không chắc ông cũng đã chết ngay tại chỗ. Văn Viễn ngày trước từng thụ nghiệp Vô Sách Đại Sư nên cũng biết sơ lược về nội công tâm pháp của các nhà sư Thiếu Lâm Tự. Sư Tử Hống là một trong các môn thượng thừa về công lực. Truyền rằng Đạt Ma Tổ Sư sau khi diện bích vào vách núi một khắc hứng chí đã nghĩ ra môn này. Các cao tăng muốn luyện nó, nội công chí ít phải qua hàng chữ Ngã. Bằng không tham cầu luyện tập sẽ tự đứt hết kinh mạch mà thành phế nhân, nặng hơn có thể mất mạng.

Nghĩ đến đây Văn Viễn bất giác sợ hãi. Nếu hai lão già này muốn hại ông thật sự chẳng khác nào đập chết một con kiến, dễ dàng biết bao. Ông suy ngẫm liền thấy khó hiểu, bọn họ võ công kinh người như vậy sao còn nhờ ông giúp đỡ? Thật sự càng nghĩ càng rối rắm, nhất thời không thông suốt được.

Bạch Mi Bà Bà chống tay hỏi:

- Lũ chuột các ngươi có chuyện gì lại lén lén lút lút? Khôn hồn thì cút ngay khỏi mắt ta!

Một gã đeo mặt nạ quỷ màu xanh dường như là thủ lĩnh lên tiếng:

- Thiên hạ đồn thổi đủ chuyện mà sợ hãi Bạch Mi Bà Bà! Ta đây cũng muốn lãnh giáo cái gọi là Bách Hoa Thủ!

Gã vừa dứt lời liền la ói rồi loạng choạng đứng không vững. Trên ngực gã đã bị hai cây kim châm ghim sâu lòi ra hai chuỗi nhỏ được buộc bởi sợi chỉ màu hồng. Mấy chục tên mang mặt nạ quỷ bất giác trở mắt sững sờ. Không ai bảo ai, cả bọn tự động lùi lại. Văn Viễn theo dõi từ đầu đến cuối tuyết nhiên không thấy lão bà động thủ khi nào. Ông nhìn mãi vẫn không hiểu làm cách nào lão bà có thể phóng hai cây kim châm đã thương gã nọ.

- Hôm nay Bà Bà ta gặp được hỉ sự không muốn làm bản tay! Các ngươi mau mau mà cút đi...! - lão bà thét lên giọng nghe the thé nhưng chói tai vô cùng. Mấy chục tay mang mặt nạ quỷ vội vã nhìn nhau rồi lẳng lặng rút êm.

Văn Viễn mồ hôi lấm tấm trán rối bởi lòng dạ. Hỉ sự mà lão bà nói tất nhiên là đang ám chỉ ông. Ví phỏng ban đầu ông không giống người nào đó mà vị chủ nhân của họ đang tìm thì chắc ông cũng chẳng còn toàn mạng mà du ngoạn. Bây giờ ông đã hiểu ngoại hiệu Bách Hoa Thủ chính là để ám chỉ lão bà đây chuyên dùng ám khí hại người. Ông vội vàng nói:

- Hai vị tiền bối võ công thâm sâu khó lường. Văn bối vô cùng bội phục. Không hiểu vì sao lại còn cần một kẻ chân tay vụng về như văn bối giúp sức ?

Bạch Mi Bà Bà nghe lời nói có phần run rẩy đã biết Văn Viễn có lòng khiếp sợ. Lão bà bôn tẩu giang hồ mấy chục năm chỉ cần nhìn nét mặt là đoán ra ngay hạng người nào. Thành thử thái độ cung kính của Văn Viễn từ đầu đến cuối vẫn là lấy thực tâm mà thành kính không phải trí trá ngụy tạo. Bất giác bà cũng động chút lòng mà nói:

- Ta không giấu gì ngươi! Ta và lão già này vốn chẳng phải hạng tốt lành gì! Tuy nhiên có chút chuyện mà

cả hai thân già bọn ta không sao giúp nổi! Chỉ có người mới có thể làm được! Hời ôi, võ công trác tuyệt có ích gì? Giờ tóc đã trắng bạc lại phải đi nài nỉ người tóc xanh!

Nói đến đây lão bà lại rơm rớm dòng lệ thương tâm. Ác Hòa Thượng liền tiếp lời:

- Công tử ông đừng lo sợ! Bọn ta tuy mang danh ma đầu nhưng cầu cạnh người là thật lòng! Là cứu một mạng người, không phải nhờ người làm chuyện ác đức trái luân lý!

Văn Viễn nghe xong cũng thấy bớt phần bất an trong lòng. Ông nghĩ lại, hai lão này võ công tuyệt đỉnh như vậy phải hạ mình quỳ gối dập đầu mà van xin, rồi câu nói người tóc bạc nài nỉ người tóc xanh làm ông tự nhiên mỉm lòng. Văn Viễn đáp:

- Chỉ cần không phải hại người, nếu văn bối làm được, nhất định sẽ dốc toàn tâm! Hai vị tiền bối xin cứ an lòng!

Ác Hòa Thượng và Bạch Mi Bà Bà nghe ông nói vậy lại vui mừng mà òa khóc lớn như trẻ con. Bọn họ quỳ xuống vừa khấu đầu vừa khóc mà vái tạ không thôi. Văn Viễn không can được liền quỳ xuống theo họ. Ông nghĩ, vì mình giống người mà chủ nhân của họ muốn tìm nên chắc rằng, hai người này nhờ thế vai mà làm một chuyện gì đó. Ngẫm lại cũng vì lòng trung thành với chủ nên Văn Viễn yên lòng. Từ từng dạy, phạm kẻ nào có lòng trung thì không thể là kẻ đại ác được.

Bạch Mi Bà Bà nhìn kỹ Văn Viễn một lần nữa rồi từ tốn nói:

- Phùng công tử xin hãy vào tiểu điểm tên Phong Hoa Các trong trấn trước mặt mà qua đêm. Hai lão sẽ đi sắp xếp!

Ác Hòa Thượng lau nước mắt trên mặt. Mấy chục năm chém giết chắc đây là lần lão có thể khóc thống khoái như vậy. Lão nói:

- Công tử gia xin hãy giữ lời hứa! Lão tử ta thật sự cảm kích bất tận! Ôn đức này của ngài nhất định không bao giờ quên!

Văn Viễn thấy lão mắt rơm rớm sợ lại quỳ lạy mình liền chấp tay khăng khái:

- Văn bối tuy là văn nhân nhưng một lời nói ra nhất định không hối hận! Xin các vị tiền bối an tâm!

Cả hai lão bà vái tạ ông lần nữa rồi như một cơn gió thoảng qua là mất dạng. Văn Viễn ngược nhìn bốn bên thật sự không biết họ đã đi theo lối nào bất giác thở dài:

- Thiên hạ thật nhiều kỳ nhân dị sĩ! Ta chẳng thể cầu thả mà hành sự được! Thôi thì cứ vào trấn mà tìm chỗ nghỉ ngơi!

Ông tuy ưng dung đi tiếp nhưng lại rối bời bao nghi vấn trong lòng.

Đi chừng cạn hai tuần trà, bất giác Văn Viễn khựng người đứng lại. Ông ngửi trong gió có mùi tanh nồng của máu người. Ông định thần rồi ngửi lại, quả đúng là mùi máu tanh cùng nhiều mùi khác. Văn Viễn đoán chừng phía trước có một toán người đương tụ tập. Tuy có chút do dự nhưng vì tò mò ông vội vã đi nhanh hơn. Chỉ nghe ngói miếu Quan Âm trước mặt lao xao tiếng người.

Ông bước vào miếu đã thấy hơn mười gã ăn mày đang chỉ chỗ gần năm mươi xác chết nằm phơi trên nền đất. Xác chết nào thân cũng bị trúng mấy nhát kiếm toàn chỗ yếu hiểm đoạt mạng. Văn Viễn nghe lồm bồm nào là Lôi Sơn Thất Tinh rồi Côn Lôn Thập Nhị Ma, lại thêm Quỷ Diệm Tam Thập Đầu gì gì đó, không hiểu vì sao lại nằm chết ở nơi này. Một lão ăn mày dò xét kỹ lưỡng rồi nói:

- Đúng là Vô Tình Thập Bát Thức! Không nhằm lẫn được! Bọn tà ma này chết dưới tay Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ rồi!

Cái tên Vô Tình Kiếm vừa phát ra khiến mấy tên ăn mày đang đứng quanh đó giật mình hoảng hốt hỏi dồn:

- Đường chủ ông có nhầm không? Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ không phải đã chết trong trận đồ sát cách đây năm năm rồi sao?

Lão ăn mày nọ lắc đầu:

- Ta cũng không hiểu. Nhưng mấy tên ma đầu này rõ ràng là bị Vô Tình Thập Bát Thức giết chết. Không nhằm lẫn được!

Rồi lão chỉ bầy xác người là Lôi Sơn Thất Tinh nói:

- Các người xem mấy vết thương này là do Tán Tâm Kiếm, chiêu thứ mười của Vô Tình Thập Bát Thức! Giang đường chủ của chúng ta cũng đã vong mạng dưới chiêu kiếm này!

Rồi lão lại chỉ mười hai xác chết nằm ngổn ngang ở một góc, diễn giải:

- Các người xem, đây là ba chiêu Thoái Long Quy Giang, Mai Lạc Đông Phong và Phi Ứng Kiến Hải. Chiêu trước nối chiêu sau như trùng trùng kiếm ảnh chụp tới! Năm xưa bảy trưởng lão Cái Bang cũng vì ba chiêu này mà chết ở chân núi Hoa Sơn!

Văn Viễn thấy lão ăn mày diễn giải cặn kẽ liền không còn sợ hãi nữa mà chăm chú lắng nghe. Ông đoán chừng kẻ có cái tên Hoàng Kỳ kết thù sâu với mấy người ăn mày này. Vì cứ diễn giải một chiêu thức Vô Tình Kiếm, lão ăn mày lại lôi mấy cái tên trong Cái Bang đã bị giết chết tương tự mà nghiêng răng nghiêng lợi cắn phẫn.

Lão ăn mày chỉ vào ba mươi xác người mà nói tiếp:

- Bọn Quý Diệm Tam Thập Đầu này làm mưa làm gió ở quan ngoại nay cũng phải làm ma vô danh nơi này! Các người nhìn xem, cả bọn bị giết chết cùng lúc! Rõ ràng là bị Hoàng Kỳ dùng Liên Hoàn Tam Tuyệt Trảm mà hạ sát! Cái tên họ Hoàng bình sanh thích nhất là kiếm! Hấn mê kiếm hơn mạng. Cả đời độc lai độc vãng! Nếu so kiếm pháp dưới gầm trời này ta e chỉ còn một mình Hữu Hạnh Chân Nhân mới là đối thủ của hấn!

Lão ăn mày bỗng thở dài:

- Trận pháp Hoàn Thiên Địa của bổn môn từ khi tổ sư khai sinh đến trăm năm sau chưa có kẻ nào hóa giải được. Vậy mà năm xưa đem đi vây hãm Hoàng Kỳ, chỉ mười chiêu trong Vô Tình Thập Bát Thức, hấn đã điềm nhiên thoát thân dễ dàng! Than ôi! Năm đó ta thật sự đếm không nổi bao nhiêu huynh đệ Cái Bang bỏ mạng dưới kiếm của hấn!

Lão ăn mày nổi cơn bi phẫn mà thóa mạ Hoàng Kỳ một tràng rất khó nghe lọt tai.

Một tên ăn mày mới nhập môn liền hỏi xen vào:

- Cái Bang và phái Hoa Sơn vốn có giao tình rất tốt! Tên Hoàng Kỳ là người của Hoa Sơn sao hấn lại giết hại các huynh đệ Cái Bang ta ?

- Người thì biết cái gì! – một tên ăn mày khác nạt lớn – Hấn năm xưa đã giết chết tiền nhiệm bang chủ của chúng ta! Mối thù này làm sao có thể đội chung trời được nói chi đến giao tình!

Một tên ăn mày đứng gần Văn Viễn hỏi:

- Đường chủ ông nói xem, tên Hoàng Kỳ này vì sao lại được kiếm pháp lợi hại như thế ?

Lão ăn mày nghĩ ngợi rồi đáp:

- Ta từng nghe mấy vị trưởng lão nói, phái Hoa Sơn tuy một nhưng lại chia ra hai đường hướng tu luyện là kiếm quyết và khí quyết! Tên Hoàng Kỳ là đệ tử thành danh nhất của kiếm quyết Hoa Sơn! Những đệ tử kiếm quyết, chú trọng về chiêu thức! Thành ra Hoàng Kỳ kiếm chiêu hấn nhanh nhẹn biến hóa vô cùng! Hấn năm hai mươi tuổi trong lúc vô tình đã sáng tạo ra một bộ kiếm pháp kỳ lạ! Kiếm nhanh như gió, sát khí trùng trùng! Vì vậy, hấn mới đặt tên cho nó là Vô Tình Thập Bát Thức. Kiếm ra khỏi vỏ không thấy máu là không hồi! Năm xưa hấn đơn thân độc kiếm đi lên phò hội núi Côn Luân! Bọn tà mà của Vô Danh Động hầu như đều bỏ mạng dưới Vô Tình Kiếm!

Văn Viễn ban đầu vốn có ác cảm với cái tên Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ vì thấy quá nhiều người chết dưới kiếm của y. Nhưng sau một hồi nghe ngóng, ông hiểu ra những xác chết này chỉ toàn là ác nhân với ma đầu khét tiếng. Ông từng được Vô Sách Đại Sư nói về các tội ác của bọn giang hồ hắc đạo, cho nên cái chết của bọn họ cũng chỉ là quả báo cho nghiệp đã gieo lúc còn sống. Thành thử trong lòng Văn Viễn nảy sinh

thiện cảm với Hoàng Kỳ. Văn Viễn lại nghe lão ăn mày kể về các điển tích của Hoàng Kỳ hành hiệp trợ giúp, bất giác hào khí dâng lên mà buột miệng khen tấm tắc:

- Thật đúng là kiếm pháp hay đáng mặt anh hùng!

Bọn ăn mày vốn không ưa gì Hoàng Kỳ. Cả bọn đang thương tâm về các huynh đệ đã chết dưới Vô Tình Kiếm, tự nhiên từ đâu xuất hiện một tên ca ngợi không ngớt họ Hoàng liền ùng ùng nổi giận. Lão ăn mày túm ngay vai của Văn Viễn mà xô một cái miệng chữi rửa liên hồi:

- Anh hùng con bà người! tên ác ma đó có gì mà ca ngợi? Con bà người! bọn ta đang thương tâm người lại chằm chọc mỉa mai là có dụng ý gì? Người là ai?

Một tên một câu thi nhau mà rửa xả Văn Viễn không ngớt. Văn Viễn không hề hoảng sợ. Ông chờ cả bọn chữi hả hê liền cười nói:

- Các vị đều là anh hùng hảo hán có gì lại mắng sau lưng người khác? Mắng như vậy chắc gì hẳn đã nghe? Sao không đường đường chính chính mà mắng trước mặt có phải hơn không? Hành vi mạ lỵ sau lưng người khuất mặt khác gì bọn tiểu nhân? Tử dạy, người phải có liêm sỉ, quân tử càng phải liêm sỉ hơn nữa!

Lão ăn mày đuối lý nhưng nghe hàm ý mắng chữi mình là tiểu nhân của Văn Viễn liền thuận đà tung một đá:

- Tử cái con bà người!

Văn Viễn không ngờ bị đánh nên trở tay không kịp. Ông trúng một cước vô ngục văng ra khỏi miếu Quan Âm đau đến trào nước mắt. Bọn ăn mày túa ra vây quanh ông ở giữa. Kẻ nào cũng hầm hầm tức giận chỉ chực ập vào. Văn Viễn lồm cồm đứng dậy. Ông phủi sạch bụi đất bám lên y phục mà nói:

- Quân tử động khẩu không động thủ! Các người cậ đồng hiệp ít sao xứng là danh môn chánh phái? Chuyện này đồn ra giang hồ thì mặt mũi các người biết giấu vào đâu?

Lão ăn mày sau khi đá một cước biết ngay Văn Viễn không biết võ công nên mười phần thịnh nộ cũng đã nguôi đi ba bốn phần. Lão hắt hàm hỏi:

- Vậy làm sao người mới phục?

Văn Viễn cười mỉm thong thả nói:

- Nếu các người trả lời được ba câu hỏi của tại hạ thì tại hạ sẽ tâm phục khẩu phục mà khấu đầu tạ lỗi! Bằng không, sĩ khả sát bất khả nhục!

Lão ăn mày gật đầu đồng ý:

- Được! Nếu ta trả lời xong mà người không dập đầu tạ lỗi thì đừng trách ta nặng tay! Người hỏi đi!

Văn Viễn mỉm thâm trong bụng. Ông biết nếu võ công thì không thắng được mấy người ăn mày này, nhưng nếu dùng mồm mép thì chắc hẳn cả bọn không phải là đối thủ. Ví như có dập đầu mấy cái tạ lỗi cũng chẳng thiệt thòi gì. Tránh voi chẳng xấu mặt nào, nam tử hán cảm được thì buông được, sá chi mấy cái tiểu tiết bên ngoài.

Ông nói:

- Ta hỏi các người những người trong kia có kẻ nào là không đáng chết?

Lão ăn mày ngập ngừng đáp:

- Tất cả đều là ma đầu giết người như rạ! Bọn chúng đều đáng chết!

Văn Viễn lại hỏi tiếp:

- Họ Hoàng giết các tên kia có đáng gọi là trảm yêu trừ ma? Có đáng gọi là anh hùng hiệp khách?

Mấy tên ăn mày lao nhao bàn tán. Lão ăn mày biết bị ông dồn vào thế bí nên đành gật đầu:

- Là trảm yêu trừ ma, đáng gọi anh hùng hiệp khách!

Văn Viễn bồi tiếp:

- Các người đi mắng một anh hùng hiệp khách sau lưng vậy là hạng người gì ?

Lão ăn mày đuối lý nghiêng rằng:

- Người đừng ép người thái quá!

Văn Viễn cười nói:

- Tại hạ mắng các người một câu tiểu nhân cũng đã có gì sai?

Bọn ăn mày lại dùng đòn lửa giận. Bọn chúng hùa nhau mà chửi rửa Văn Viễn. Có kẻ còn muốn nhảy vào dùng gậy đánh ông một trận. Lão ăn mày tuy tức tối nhưng liền ra lệnh cho bọn họ tản ra:

- Các người không được làm ẩu!

Vốn lão ăn mày này đã định đánh Văn Viễn để hả giận, nhưng nghĩ lại, có thắng văn nhân trời gà không chặt cũng chẳng hay ho gì. Nên lão đã suy ra một cách để bắt Văn Viễn phải cúi đầu tạ tội mà tâm phục khẩu phục. Lão nói:

- Người đã hỏi ta ba câu hỏi. Nay ta hỏi lại người một câu! Nếu trả lời được thì bọn ta sẽ để người ra đi mà không làm khó dễ. Nếu người trả lời không được thì phải khấu đầu với từng người bọn ta mà tạ lỗi!

Văn Viễn thấy trong tình huống này nên đấu dịu nên ông trả lời không cần nghĩ ngợi:

- Tại hạ sẵn sàng nghe!

Lão ăn mày nói:

- Nếu người có thể kể được năm cái tên cao thủ võ lâm đương thời thì bọn ta để người đi!

Lão định bụng văn nhân thì tất nhiên không rành chính sự giang hồ. Vả lại lão nhìn Văn Viễn rất lạ mặt đoán ông là người nơi khác tới nên chắc chắn câu hỏi này sẽ làm ông lúng túng mà chịu thua. Nào ngờ Văn Viễn đã sớm dự liệu sẵn nên thản nhiên đáp:

- Vô Sách Đại Sư với tuyệt học Đạt Ma Hàng Phật Thủ của Thiếu Lâm Tự không biết có được liệt vào hàng cao thủ võ lâm đương thời?

Lão ăn mày tán đồng:

- Vô Sách Đại Sư là một thế ngoại cao nhân tất nhiên là cao thủ nhất nhì võ lâm!

Văn Viễn lại ung dung hỏi:

- Thiên Thủ Phật Ác Hòa Thượng chỉ một tiếng Sư Tử Hống đã đánh bại người khác, không biết có được coi là cao thủ?

Lão ăn mày giật mình vì ngay đến bản thân cũng chỉ nghe danh chưa từng gặp ma đầu này. Không hiểu vì sao một văn nhân xa lạ lại biết Ác Hòa Thượng. Lão ngần ngừ rồi đáp:

- Ác Hòa Thượng tuy là ma đầu nhưng võ công đáng được liệt vào hạng nhất nhì thiên hạ!

Văn Viễn lại hỏi:

- Bạch Mi Bà Bà ám khí độc môn ra tay nhanh như chớp thì thế nào?

Lão ăn mày lại giật mình lần nữa. Bạch Mi Bà Bà đã quy ẩn giang hồ từ lâu. Võ lâm đương thời không còn bao nhiêu người biết đến, vậy mà tên văn nhân này lại rành rọt như thân thuộc, khiến lão nhất thời khó hiểu.

Lão đáp:

- Ngoại hiệu Bách Hoa Thủ rất đáng, cũng là cao thủ thiên hạ!

Văn Viễn cười thăm lại nói tiếp:

- Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ thiên hạ không mấy người đỡ được Vô Tình Thập Bát Thức, chắc rằng y xứng liệt vào hàng cao thủ?

Lão ăn mày giận đến tái mặt vì biết Văn Viễn vừa rồi nghe trộm được mấy lời bình phẩm của lão về Hoàng Kỳ nên mới tự tin nói như vậy. Nhưng vì chính lão cũng đã thừa nhận nên không thể chối được:

- Hoàng Kỳ cũng là một cao thủ. Còn một cái tên nữa nếu người không nói ra được thì mau mau khấu đầu với bọn ta!

Lão nghĩ rằng Văn Viễn chỉ nghe tiếng được tiếng mất nên mới nói đại mấy cái tên để mà gỡ nguy, chắc chắn sẽ không kể thêm được nữa. Lão định bụng chờ tên văn nhân này thua cuộc cúi đầu tạ tội sẽ tha hồ mắng nhiếc cho hả cơn giận. Văn Viễn nhìn vẻ mặt đặc ý của lão liền giả vờ do dự như đang cố suy nghĩ. Lão ăn mày thấy vậy càng hả hê cười vang:

- Người nói mau, nếu nói không được thì mau mau khấu đầu với bọn ta!

Mấy tên ăn mày cũng hòa theo mà cười nhạo.

Văn Viễn cứ để cho cả bọn đặc ý thỏa thê liền nói:

- Không biết Hữu Hạnh Chân Nhân có được coi là cao thủ ?

2. Chương 2: Nợ Phong Lưu Gánh Cho Ai

Lão ăn mày nghe Văn Viễn trả lời mà cơn giận trào lên nghẹn ứ ngay cổ họng. Rõ ràng là Văn Viễn đã nghe được cái tên này lúc lão đang diễn giải cho đám khiêu hóa tử rồi theo đó mà kể ra. Gậy ông đập lưng ông, không giận sao được. Lão ăn mày chửi rủa một tràng không đầu không đuôi rồi quát:

- Người cút đi ngay cho ta! khôn hồn đừng để lão tử ta gặp lần nữa!

Văn Viễn nhìn vẻ mặt tức tối của lão không nén được bật lên tiếng cười ha hả. Ông khom mình kính cẩn nói:

- Đa tạ tiền bối đã nhường đường!

Nói rồi, Văn Viễn ra vẻ ung dung thư thái mà đi nhưng vẫn ngoái đầu lại xem có bị đám ăn mày đuổi theo không. Chỉ khi thấy Miếu Quan Âm đã ở xa sau lưng, ông liền co chân chạy thẳng một mạch không dám ngoái nghĩ. Vừa chạy Văn Viễn vừa cười tươi như gặp được chuyện mừng. Nhớ tới khuôn mặt tức tối của mấy tên ăn mày làm ông đặc ý quên cả mỗi mệt. Chợt một tiếng nói khàn khàn vang lên làm Văn Viễn giật mình:

- Người trẻ tuổi như người ban ngày ban mặt làm gì chạy như ma đuổi sau lưng vậy ?

Văn Viễn nhìn lại thì thấy gốc cây ven đường có một nữ nhân đang ngồi. Nữ nhân này mặc toàn y phục bằng lụa đen. Trên đầu bà ta còn đội chiếc mũ rộng vành được đan rất tỉ mỉ. Khuôn lụa rũ xuống che kín không nhìn rõ ra khuôn mặt thế nào. Ông ngưng ngưng chính lại y phục vừa thở hổn hển vừa nói:

- Văn bối làm tiền bối chê cười rồi!

Văn Viễn không biết xưng hô sao cho hợp lý nhưng ông nghe giọng nói nữ nhân này khàn khàn nên chắc rằng đã lớn tuổi, thành ra dùng hai chữ tiền bối cũng không sợ thất kính. Ai dè, nữ nhân nợ nghe xong liền khóc hưng hức như trẻ con khóc tủi:

- Sao người dám gọi ta là tiền bối ? Người chê ta già! Người chê ta già phải không ?

Văn Viễn hốt hoảng không biết xử lý thế nào. Ông gãi đầu gãi tai mà thầm nghĩ:

- Sao các tiền bối võ lâm toàn hành sự quái lạ thế này? Hết Bạch Mi Bà Bà cùng Ác Hòa Thượng khóc lóc í ôi, nay lại thêm một tiền bối nữa, ta đâu có làm gì sai?

Nữ nhân nợ thấy ông gãi đầu gãi tai lúng túng liền khóc to hơn mà nói:

- Ta không thích người gọi ta là tiền bối! Người mau nghĩ ra cách gọi khác bằng không ta sẽ khóc đến hết nước mắt mới thôi!

Văn Viễn cuống chân cuống tay không biết làm thế nào. Nữ nhân nọ như được thể càng khóc to hơn nữa. Tiếng khóc theo gió cứ vang xa đến gần hai dặm. Văn Viễn hốt hoảng thầm nghĩ:

- Nếu để kẻ khác trông thấy lại cho rằng ta đây hiếp đáp bà lão này, còn ra thể thống gì nữa! Chi bằng cứ làm sao cho bà bà này nín đã rồi tính sau!

Ông liền vội vàng chấp tay vái lễ rất trịnh trọng mà nói:

- Văn bối vô tri đã làm tiền bối giận! Xin tiền bối cứ quả phạt mà chỉ ra sai sót để văn bối sửa chữa!

Nữ nhân nọ lại khóc rống lên:

- Người một tiếng tiền bối! Hai tiếng là tiền bối. Người chê ta già, chê ta xấu xí phải không ?

Thật sự khóc rất thảm thiết, người nào nghe không khỏi lầm tưởng nữ nhân này đang thương tâm chuyện gì bi thảm lắm. Văn Viễn rói rít tạ lỗi:

- Hậu bối vô tri xin tiền...bà bà rộng lượng!

Nữ nhân nọ liền nín khóc hỏi lại:

- Người vừa gọi ta là gì ?

Văn Viễn cung kính đáp:

- Dạ, là Bà Bà!

Nữ nhân bật cười khanh khách:

- Bà Bà! được, vừa tôn kính vừa không phải chê ta già! Nghe hay lắm!

Văn Viễn nghĩ thầm trong bụng:

- Lão bà này thật cổ quái! Tiền bối hay Bà Bà có khác gì nhau?

Bà bà áo đen có vẻ như ứng dạ thôi không khóc lóc nữa. Bà ta hỏi:

- Ta nghe giọng người không phải là người vùng này! Người tên gì?

Văn Viễn cung kính đáp:

- Văn Bối họ Phùng tên Văn Viễn!

Bà bà áo đen như bị kiến đốt giật mình đứng bật dậy:

- Người là Phùng Văn Viễn?

Thấy thái độ kỳ lạ của nữ nhân nọ, Văn Viễn lại định ninh rằng có thêm một tiền bối cổ quái lại nhận ra ông giống ai đó:

- Tại hạ thật sự là Phùng Văn Viễn!

Chữ Viễn vừa dứt thì ông nhận ra bà bà áo đen đã đứng sát trước mặt. Từ nơi ông đứng cách gốc cây bà bà áo đen ngồi hơn hai mươi bước chân. Văn Viễn không hiểu làm sao vị bà bà này chỉ khẽ nhấc mình là đã đứng trước mặt ông được. Bà bà áo đen đưa đôi tay nhăn nheo mà ôm lấy khuôn mặt ông lăm lăm:

- Giống quá! Giống quá! Giống như khuôn đúc!

Văn Viễn đành đứng yên mặc cho bà ta sờ mó. Ông biết mình đã gặp thêm một cao thủ, dầu có muốn phản kháng cũng không phản kháng được. Hơn nữa, cú đá của lão ăn mày vẫn còn đau trước ngực, Văn Viễn sợ bà bà này nổi cơn thịnh nộ một chưởng đánh chết mình cũng nên. Thành ra ông cứ im lặng chịu trận là tốt nhất. Bà bà này nghe giọng nói xem ra tuổi tác cũng đã ngoài tám chục thì giống như bậc trưởng bối xoa đầu con cháu, ông không xét nét gì tiểu tiết.

Bất ngờ bà bà áo đen cung tay tát một cái bốp vào má Văn Viễn. Ông bị đánh văng ra gần mười bước. Mắt nổi cả đom đóm. Ông vừa đứng dậy vừa xoa má liên tục nhưng tuyệt nhiên không dám trách móc nửa lời. Ông nghĩ:

- Ta vừa rồi chọc giận bà bà này khóc la thì giờ chịu một tát xem như vẫn nhẹ!

Bà bà áo đen thấy ông xoa má liên hồi mà không tỏ ra tức giận thì lắc đầu thở dài:

- Không phải! Không phải hẳn! Nếu là hẳn, ăn một tát của ta nhất định sẽ giận mà bỏ đi! Không phải là hẳn! Không phải là hẳn rồi!

Bà ta than thở một hồi rồi lại hỏi Văn Viễn:

- Có đau không?

Văn Viễn cung kính đáp:

- Vừa rồi vãn bối chọc giận bà bà! Bà bà khiển trách nào dám kêu ca!

Ông cúi đầu rất thành kính. Vừa ngẩng lên lại thấy bà bà áo đen đã đứng sát trước mặt mình mà nói:

- Người thật sự ngoài một chút căn cơ của Thiếu Lâm Tự thì tuyệt nhiên không có bản lãnh nào đáng kể! Ai là ân sư của người ?

Văn Viễn nghe bà ta nói thì kinh hãi. Ngay cả Bạch Mi Bà Bà lẫn Ác Hòa Thượng vẫn chỉ cho rằng ông không hề biết võ công. Vậy mà bà bà này chỉ tát một cái đã nhận ra ông từng học qua căn bản nội công Thiếu Lâm Tự. Văn Viễn không dám giấu diếm:

- Vãn bối thụ nghiệp hai năm nơi Vô Sách Đại Sư ?

Bà bà áo đen lại hỏi:

- Có phải lúc mới gặp, hẳn đã động tay động chân với người ?

Văn Viễn ngạc nhiên:

- Làm sao bà bà lại biết? Đúng là lần đầu gặp mặt, ân sư đã lầm tưởng vãn bối là một người khác nên đã đánh trọng thương vãn bối!

Bà bà áo đen trầm ngâm rồi hỏi tiếp:

- Hẳn là cao thủ nhất nhì Phật môn, sao người lại không có chút bản lãnh nào? Hai năm hẳn dạy người những gì?

Văn Viễn thấy bà ta càng hỏi càng giống như tra cung phạm nhân, lại hỏi những chuyện riêng tư nên ngập ngừng:

- Chuyện này...chuyện này ...!

Bà bà áo đen liền nổi giận:

- Người lại so đo với già này phải không? Người trẻ tuổi như người sao lòng dạ hẹp hòi..

Văn Viễn nghe giọng bà bà dường như nghẹn lại, sợ thêm một trận khóc la nữa bèn vội vã nói không cần biết gì:

- Ân sư chỉ dạy một bộ tâm pháp nội công tên là Tác Quang Thiền Thủ ngoài ra không dạy thêm gì! Vãn bối không dám dối trá nửa lời!

Bà bà áo đen cười nhạt:

- Thảo nào người hai năm không chút tiến triển gì! Bắt một con một sách nhất thời học lấy nội công chuyên tu thì dù có là trăm năm cũng không thành tựu được!

Bỗng nhiên bà bà áo đen trầm ngâm nghĩ ngợi rồi bất ngờ chộp lấy cổ tay trái của Văn Viễn. Thủ pháp còn nhanh hơn Bạch Mi Bà Bà gấp mấy lần. Văn Viễn từ đầu thấy bà bà này không hề có ý làm hại mình nên dẫu bà ta có làm chuyện quái lạ gì cũng nhất nhất không hề phản kháng.

Bà bà áo đen cứ cầm cổ tay Văn Viễn mà nói:

- Thảo nào! Thảo nào!

Bà ta lại hỏi:

- Người có phải cứ độ trăng tròn đều thấy hai huyết Tiêu Thương và Đốc Châm đau nhức dữ dội? Lại thêm huyết Nhâm Thương nơi sau gáy và huyết Bách Hội đỉnh đầu nóng ran như lửa đốt?

Văn Viễn nghe mà trán lấm tấm mồ hôi. Ông nghĩ:

- Lão bà bà bày nếu không phải là thần tiên biết trước được mọi chuyện thì cũng phải là người có kiến văn sâu rộng mới dễ dàng nói ra được bệnh tình kỳ lạ của mình!

Đích thực từ năm mười lăm tuổi, Văn Viễn bị một con trùng độc cắn, hễ mỗi khi trăng rằm đều đau nhức thân thể mấy ngày liền mới hết. Đến giờ bệnh tình tuy thuyên giảm nhưng vẫn cứ theo đúng kỳ trăng là tái phát, có lúc dữ dội vô cùng ngỡ chết đi sống lại. Tuy nhiên cứ sau một trận phát bệnh, Văn Viễn lại thấy người khỏe mạnh hơn trước nhiều. Sau lại được Vô Sách Đại Sư truyền cho bộ tâm pháp nội công phật môn, ông cứ theo đó mà chuyên tâm tu luyện thành ra mười phần cũng đã đỡ đi ba bốn.

- Không phải! Không phải! – Bà bà áo đen lại nói – Bệnh tình của người đã thuyên giảm đi nhiều rồi! Xem ra sư phụ người cũng đã tặng cho người một món quà tốt!

Văn Viễn nghe lời nói món quà tốt của bà ta hàm ý mỉa mai thì không hiểu vì sao. Ông thán phục:

- Bà bà là thần tiên tái sinh hay sao mà biết rành văn bối như thân thuộc?

Bà bà áo đen cười khanh khách:

- Người trẻ tuổi, ta không phải thần tiên gì đâu! Chẳng qua thân già này ăn hơn người mấy năm cơm nên cũng biết đôi chút!

Văn Viễn cũng cười theo mà cung kính:

- Không biết bà bà tên gọi là chi để văn bối tiện việc xưng hô!

Vừa lúc đó bỗng nhiên có tiếng bước chân chạy đến dồn dập. Văn Viễn ngửi được mùi hôi nồng quen thuộc đoán ngay là đám ăn mày ở miếu Quan Âm. Ông hốt hoảng đứng chắn ngang trước mặt bà bà áo đen mà nói:

- Không xong rồi bà bà ơi! Văn bối vừa rồi có đắc tội với mấy tên khiêu hóa tử! Bọn chúng đã đuổi theo đến nơi! Bọn này thô lỗ không nói lễ nghĩa gì đâu, bà bà cẩn thận!

Văn Viễn nói rồi mới sực nhớ lại. Bà bà này võ công cao siêu cần gì mà ông phải bảo vệ. Ông lo thân mình còn chưa xong nữa là. Văn Viễn ngoái nhìn phía sau thì không thấy ai cả. Vị bà bà áo đen thần bí đã biến đi mất tự lúc nào. Ông trong lòng bồn chồn:

- Là người thì không thể thoát ần thoát hiện như thế, chắc hẳn là thần tiên hay ma quỷ hiện hình! Ta nghe nói giang hồ nhiều kẻ chết oan uổng! Phải chăng bà bà này là một vong hồn vô định không đầu thai được? Tử nói người ngay nửa đêm nghe tiếng gõ cửa cũng không sợ! Ta nào đã phạm lỗi lầm gì sao ma quỷ lại hiện hồn trên ghe?

Ông nhớ tới cảm giác lúc bà bà áo đen dùng tay sờ lên mặt, bắt giác gai ốc nổi cùng người.

Tiếng bước chân càng lúc càng dồn dập đến gần. Văn Viễn giật mình khi nghe được mùi máu tanh ập vào mũi. Chỉ thấy lão ăn mày đã đá ông một cước trong miếu Quan Âm cùng mấy tên khiêu hóa tử mình bê bát máu chạy thực mạng. Văn Viễn kịp nghe mấy tiếng kêu thất thanh. Ba tên ăn mày chậm chân chạy sau đã gục xuống mà chết. Văn Viễn thường ngày chưa bao giờ tận mắt chứng kiến cảnh giết người. Nay một ngày thấy liên tục mấy vụ thảm sát không khỏi rùng mình chân đứng không vững. Tuy nhiên, tâm trí ông lại tỉnh táo vô cùng như thể trước đây đã quen với cảnh giết chóc. Lại thêm một tên ăn mày gục xuống. Lúc này ông mới nhìn thấy hai kẻ mang mặt nạ quỷ đen trắng đang đuổi sát sau lưng cả bọn.

Tên mang mặt nạ quỷ màu đen nghiêng răng tàn độc:

- Chạy đâu cho thoát! – nói rồi y như đại bàng hứng gió vọt bổng lên không hơn ba trượng. Thanh kiếm trong tay y vẽ một loạt ánh quang xám bạc chụp xuống đầu mấy tên ăn mày đang tháo chạy. Cả bọn hoảng loạn vung gậy lên chống đỡ loạn xạ. Văn Viễn tuy đứng ở ngoài nhưng vẫn bị kiếm khí ép đến ngạt thở phải lùi lại mấy bước không may vấp phải một mô đất té bật ngã ra sau.

Những tiếng gào thét thay nhau vang lên thảm thiết. Văn Viễn đứng dậy đã thấy một bãi đất đầy máu tươi. Đám ăn mày mười phần chết hết tám chín. Lão ăn mày vẫn còn cầm cự được nhưng trên người lão dọc ngang nhiều vết thương, máu theo đó không ngừng tuôn ra xối xả. Lão ăn mày nói giọng hổn hển không còn bao nhiêu hơi sức:

- Cái Bang bọn ta và các người không thù oán! Sao các người lại truy giết bọn ta?

Tên mang mặt nạ quỷ màu trắng cười gằn:

- Hắc Bạch Song Sát ra tay cần gì phải có lý do!

Tên này vừa nói tay trái đã tung ra một chưởng. Văn Viễn chỉ kịp nhìn luồng khí màu đen nhắm thẳng đến lão ăn mày. Lão ăn mày trúng chưởng như con diều đứt dây bay ra hơn năm trượng nằm im không còn động đậy. Văn Viễn hoảng hốt lấp bắp:

- Các người...các người ban ngày ban mặt sao lại vô cớ giết người? Ta...ta...

Tên mang mặt nạ quỷ màu đen nhìn Văn Viễn từ đầu đến chân một lượt rồi quay sang hỏi tên mang mặt nạ quỷ màu trắng:

- Còn tên này?

Gã kia nói:

- Hắn đã hại mấy giáo đồ thiệt mạng! Thôi cứ thành toàn cho hắn!

Văn Viễn nghe vậy hiểu ra hai tên Hắc Bạch Song Sát cùng mấy chục tên mang mặt nạ quỷ bị Bạch Mi Bà Bà, Ác Hòa Thượng đánh đuổi là một bọn. Ông liền nghĩ rằng phen này mình đã chết chắc. Lão ăn mày võ công cao như vậy còn phải bỏ mạng dưới tay hai gã này thì ông làm sao mà sống được. Bất ngờ một tiếng pháo hiệu nổ lên.

Thì ra lão ăn mày vẫn chưa chết. Lão gom chút hơi tàn mà bắn pháo hiệu cầu cứu. Tiếng nổ phải vang hơn hai mươi trượng. Hắc Sát nói:

- Hồng rồi! Hắc gọi đám ăn mày khác đến!

Bạch Sát liền tiếp lời:

- Người mau thành toàn cho cả hai tên! Hoàng Kỳ còn chưa đi xa! Chúng ta nhanh chân vẫn sẽ bắt kịp!

Lão ăn mày gắng gượng đứng dậy. Lão mất quá nhiều máu nên khuôn mặt tái xanh trông rất thảm não. Lão nói:

- Ta võ công không bằng các người, chết cũng không hận gì! Ta chỉ muốn hỏi có phải các người đã theo được dấu Hoàng Kỳ mà tới đây?

Bạch Sát thủng thẳng đáp:

- Không sai! Bọn ta mất hai năm mới lần ra được tông tích của hắn. Ta không nhằm Cái Bang bọn người cũng vẫn đang tầm sát Hoàng Kỳ!

Lão ăn mày nói:

- Vậy là Hoàng Kỳ vẫn còn sống! Tốt! Tốt lắm! Các người muốn giết ta cũng được, nhưng hãy để cho ta mình bạch không làm một con quỷ hồ đồ!

Văn Viễn nghe lão ăn mày đối đáp biết lão ta đang tìm cách kéo dài thời gian chờ đồng bọn đến cứu. Văn Viễn cũng đang liệu đường thoát thân nhưng vẫn không tìm ra cách nào đành đứng nguyên một chỗ mà nghe.

Hắc Sát hỏi:

- Chuyện gì mà người cần minh bạch?

Lão ăn mày nói:

- U Minh Cung các người tại sao lại truy tìm tung tích Hoàng Kỳ ?

Bạch Sát cười mỉa mỉa hỏi lại:

- Vậy Cái Bang bọn người sao cũng truy tìm tung tích Hoàng Kỳ ?

- Bọn ta tìm hãn để thanh toán thù cũ!

Hắc Sát cười khanh khách:

- Thù cũ? Bọn chánh phái các người có khác gì bọn ta. Các người không chỉ truy lùng Hoàng Kỳ. Hoa Sơn Thất Hiệp cả bảy người đều bị các người truy sát cho đến thừa sống thiếu chết không đất dung thân! Thần Chưởng Ngọc Thu ngộ nạn ở Lạc Dương. Tiêu Hàn lâm nguy nơi núi Thái Sơn. Châu Tuệ Nhã bị rơi xuống vực Thiên Tích. Các người có cần ta minh bạch nói ra hết không? Cái Bang, Nga Mi, Thiên Sơn, Tung Sơn, Võ Đang, các đại môn phái đều không ngừng cho người đi lùng Hoa Sơn Thất Hiệp. Thủ đoạn các người còn hạ tiện hơn bọn ta nhiều! Truy sát vì thù cũ nghe thật nực cười!

Bạch Sát lại nói:

- Đừng tưởng ta không biết người đang kéo dài thời gian chờ đồng bọn đến! Bọn ta cũng không gấp. Cái Bang phân đà Hàn Châu cũng đã gây rắc rối cho U Minh Cung không ít. Hắc Bạch Song Sát ta cũng muốn tính sổ một lần!

Văn Viễn nghe đến đây thì bất giác thở dài tuyệt vọng. Ông định bụng chờ các khiếu hóa tử đến cứu lão ăn mày, nhân tình hình lộn xộn mà tẩu thoát. Nào ngờ hai tên Song Sát này không hề tỏ ra sợ sệt chứng tỏ bọn này đã nắm chắc phần thắng mới tự tin như vậy. Ông ngao ngán nghĩ:

- Võ lâm thật sự chỉ có chém giết thế này ư? Mình không may sao lại can dự vào các ân oán không đầu không đuôi như vậy! Phen này phải bỏ mạng nơi đây thật là không cam tâm được!

Văn Viễn nghe trong gió có nhiều mùi khác nhau. Ông đoán được là các tên ăn mày xung quanh nhận được pháo hiệu mà đến ứng cứu. Chỉ trong chốc lát, hơn bảy mươi tên ăn mặc rách rưới kẻ kiếm đao, người gậy gộc bao quanh lấy hai tên Song Sát. Bọn ăn mày này không nói gì mau chóng bố trận. Văn Viễn thấy họ chia ra sáu nhóm nhỏ bên trong, lại thêm hai vòng người vây ngoài, di chuyển theo các hướng khác nhau. Ông nhận ra chỉ huy của các vòng đều là những lão ăn mày đeo trên người bốn túi vải nhỏ. Văn Viễn đã được Vô Sách Đại Sư nói qua về thứ bậc trong Cái Bang. Hạng thường thì một hoặc hai túi. Túi vải đeo càng nhiều thì thứ bậc càng cao. Các vị trưởng lão, chấp pháp và bang chủ thì không cần đeo túi vải. Bọn họ lại ăn vận bình thường. Văn Viễn nhìn kỹ thấy người nào cũng ăn mặc rách rưới. Kẻ cao nhất thì chỉ bốn túi liền nghĩ trong bụng:

- Hai tên Song Sát này nắm được tình hình phân đà Cái Bang ở Hàn Châu rõ ràng là không có kẻ nào địch lại chúng, mới ngông cuồng như vậy! Giá như có Bạch Mi Bà Bà Bà hay Ác Hòa Thượng ở đây thì mình đâu khổ sở như vậy? Ở lại cũng đỡ, mà bỏ chạy lại không xong. Hai mươi mấy năm chuyên cần sách thánh hiền thành ra uống phí như thế này đây!

Văn Viễn lại tự trấn an:

- Thánh nhân có nói, cùng tất biến, biến tất thông. Ta cứ đợi tàn cuộc. Dù gì cũng còn một bộ cảm phổ hộ thân. Ta tuy chưa thể nói là lâm vào hiểm cảnh nhưng nếu đám ăn mày này không thể cản được hai tên ma đầu thì ta cũng xem như chết chắc. Lúc đó dùng cảm phổ cứu mạng nào đã phạm lời thề năm xưa!

Nghĩ vậy, tâm trạng ông an định hơn, lại thấy đám đệ tử Cái Bang nhanh chóng chiếm thượng phong nên cũng mừng thầm.

Hai tên Song Sát bị vây gần trăm người vẫn điềm nhiên như không có chuyện gì. Bọn ăn mày tuy đông nhưng chỉ biết cạy vào trận đồ mà dồn ép. Tuy nhiên Hắc Sát một kiếm, Bạch Sát một chưởng trong chớp mắt đã giết đi không ít người Cái Bang. Trận đồ theo đó cũng lộn xộn không còn quy cũ như trước. Bất

chợt Bạch Sát hú lên lanh lảnh. Hắn hai tay tung liên hồi chưởng lực bốn phương. Mấy luồng kinh lực mà đen mang theo mùi tanh nhằm vào các lão ăn mày bốn túi mà đánh tới. Kinh lực quét đến đâu, các tên ăn mày ngã xuống đến đó. Tên nào chết thối khiêu cũng đều ra máu, miệng sùi bọt trắng co giật như trúng tà. Mấy lão ăn mày bốn túi la lớn:

- Các huynh đệ cẩn thận, chưởng này có độc!

Bọn khiêu hóa tử nghe vậy liền đua nhau mà dẫm đạp lên các tên ăn mày khác né tránh. Trận thế võ tan không nhìn ra gì. Văn Viễn cũng hoảng sợ lùi ra xa. Ông tự nhiên nghe bên tai mình văng vẳng tiếng nói của bà bà áo đen nọ:

- Con một sách như người sao không nhân cơ hội này mà trốn chạy còn chần chừ gì?

Văn Viễn cảm thấy một luồng nhu lực nhắc bổng thân thể lên mà ném đi xa hơn ba chục trượng. Văn Viễn bị té một cái như trời giáng nhưng không còn màng tới đau đớn. Ông cảm đầu chạy thục mạng miệng không ngừng nói:

- Đa tạ thần tiên bà bà! Đa tạ thần tiên bà bà!

Văn Viễn như kẻ chết đuối vớ được cọc gỗ. Ông cứ chạy mãi không ngơi nghỉ đến chân mỏi nhừ mới dừng lại. Mặt trời đã xế trưa, ông nhìn quanh nhận ra mình đã lạc đường, không còn biết trấn Ngô Phong nằm ở hướng nào. Ông ngửi thử mấy lần trong gió đều không nghe mùi máu tanh hay mùi của hai tên Hắc Bạch Song Sát cùng U Minh liền thở phào nhẹ nhõm. Văn Viễn lau mồ hôi nhễ nhại trên mặt thầm nói:

- Thật là may mắn! Thật là may mắn!

Ông sực nhớ ra:

- Thôi rồi! Ta đã quên cảm ơn thần tiên bà bà! Lẽ ra ta phải hỏi danh tính quê quán mà theo dịp cúng để trả lễ. Không có thần tiên bà bà tốt bụng giúp đỡ, ta giờ hóa ra đã gặp Diêm Vương rồi!

Văn Viễn nghĩ rằng bà bà áo đen nọ là bậc thánh thần hiện hồn. Ông cho rằng chỉ có thần tiên có phép thuật mới có thể nhắc bổng một người ném đi nhẹ nhàng đến vậy. Ông liền quỳ xuống theo hướng Đông mà vái tạ miệng không ngừng khấn:

- Văn bói Phùng Văn Viễn người đất Ứng Kê nay được thần tiên bà bà giúp đỡ thoát nạn, lòng cảm kích bất tận! Xin bà bà chứng giám lòng thành này! Nếu bà bà hiển linh xin báo mộng để văn bói biết danh tánh mà giỗ lễ đều đặn! Ôn cứu mạng lần này, cả đời văn bói nhất định không quên!

Văn Viễn lại lạy thêm ba lạy rồi đứng lên, xoay người theo các phương mà vái tạ kính cẩn. Chợt có tiếng vó ngựa khua dồn. Văn Viễn ngẩng mặt nhìn thì thấy một tốp nhân mã đang từ xa phi đến. Ông liền vội vã chạy ra chặn đường. Một thanh niên tuấn tú cười con ngựa màu trắng liền kìm cương ngựa lại mà hỏi:

- Văn nhân như ông làm gì ở chốn hẻo lánh này?

Văn Viễn liền vòng tay thi lễ rồi nói:

- Tại hạ họ Phùng, tên Văn Viễn, là người từ Ứng Kê đến đây không may lạc đường! Cho hỏi không biết trấn Ngô Phong phải đi hướng nào ?

Thanh niên nọ liền đáp:

- Tại hạ họ Dạ Vũ tên Tiêu Tương, giáo đầu của Phương Uy Bảo Cục!

Văn Viễn nhìn người này, mắt sáng mày thanh, lưng đeo trường kiếm, kỳ thực phong thái uy nghi con nhà võ liền nảy sinh mến phục:

- Thì ra là Phương giáo đầu! Vạn hạnh! Vạn Hạnh!

Tiêu Tương thấy Văn Viễn quần áo nhếch nhác, tóc tai rối bời, trong dạ đoán chừng văn nhân này gặp phải chuyện không may nên hào sảng nói:

- Chốn này trộm đạo lục lâm nhiều, văn nhân như Phùng huynh không nên ở đây lâu. Bọn ta cũng đang trên đường đến trấn Ngô Phong. Phùng huynh không chê xin hãy lên ngựa đi cùng!

Văn Viễn vội vàng khẩu tạ. Phương giáo đầu đưa tay ra hiệu. Một tên tiểu tốt vội vã chạy lên. Dạ Vũ Tiêu Tương nói với hắn:

- Người mau bấm báo với Thái Phu Nhân có một văn nhân họ Phùng tên Văn Viễn lỡ đường xin quá giang!

Tên tiểu tốt dạ một tiếng rồi vội vàng chạy về phía sau. Văn Viễn thấy hắn đứng cạnh một cỗ xe sang trọng sáu ngựa kéo bấm báo. Lát sau mã tài liền đánh xe lên cạnh Văn Viễn dừng lại. Trong xe vang ra giọng nói êm như rót mật:

- Người họ Phùng tên Văn Viễn?

Văn Viễn liền chấp tay đáp:

- Văn bối đích thật tên Văn Viễn, xin ra mắt Phu Nhân!

Ông thấy rèm cửa hé lên một chút rồi nghe tiếng thở nghẹn bên trong xe. Ông lại nghe vị Thái Phu Nhân bên lẩm bẩm:

- Quả báo! Quả báo! Thật là trời cao trêu người!

Văn Viễn chưa hiểu gì thì thấy từ trong xe một lưỡi kiếm đâm thẳng tới ngực ông. Ông hốt hoảng:

- Phu nhân sao lại...?

Ông định nói phu nhân sao lại vô cớ ra tay nhưng lưỡi kiếm đã đến sát ngay tim nên tâm thần bấn loạn khiến lưỡi lú lại không nói trọn được câu. Văn Viễn chỉ kịp nghe đau nhói ở ngực trái, miệng thảm than trời:

- Ta sao lại hết bị ăn mày đánh rồi đến ma đầu đuổi giết. Nay ngay cả một phu nhân không quen không biết cũng đòi lấy mạng? Phen này thì thần tiên bà bà cũng không cứu được ta rồi!

Lưỡi kiếm vừa khoét một lỗ nhỏ trên ngực Văn Viễn liền dừng lại. Tiếng Thái phu nhân bên trong xe lại lẩm bẩm:

- Không phải hắn! Không phải hắn! Nếu là hắn bị ta đâm một kiếm nhất định sẽ chộp lấy bẻ đi rồi dùng đũa nỏ giết! Không phải hắn! Thật sự không phải là hắn rồi!

Văn Viễn hoảng hồn thoát chết trong gang tấc. Ông nghe mấy câu nói của Thái phu nhân không khỏi mắng thầm trong bụng:

- Lúc thần tiên bà bà tát ta một cái cũng đã nói y như vị phu nhân này! Xem ra cái gã giống ta như đúc chắc là phường đào hoa chuyên dụ dỗ khuê nữ! Không thì cũng là phường bạc bẽo vong tình phụ nghĩa! Thành ra ta đi đến đâu cũng đều bị các phu nhân đòi lấy mạng!

Thái phu nhân nhìn điệu bộ của Văn Viễn mà hỏi:

- Người thật sự không biết võ công?

Văn Viễn vội vàng thưa:

- Văn sinh chuyên tâm thi thư chưa từng luyện qua võ công, làm phu nhân chê cười!

Thái phu nhân nghe giọng điệu của ông vẫn cung kính liền nói:

- Vừa rồi có làm người sợ không?

Văn Viễn tuy trong lòng tuy trách vị phu nhân này chưa gì đã dùng kiếm đòi lấy mạng người nhưng ông vẫn giữ lễ mà đáp:

- Văn sinh có một chút hoảng sợ! Thái phu nhân hơn từ độ lượng chắc chỉ muốn thử văn sinh!

Ông nghe tiếng thở dài bên trong xe:

- Không phải hắn! Tên này ăn nói nham nhảm hơn nhiều! Nếu là hắn, bị ta tự nhiên đâm một kiếm nhất định sẽ mắng ta không ngớt! Không phải hắn rồi!

Văn Viễn lần này chú tâm nghe mười phần chắc chắn vị Thái phu nhân đã lầm ông với tình nhân cũ nên mới đâm một kiếm . Ông bụng bảo dạ:

- Thần tiên bà bà tưởng ta là gã kia liền đánh ta một cái để thử! Ta sau đó bị hai tên ma đầu đuổi giết, chút nữa đã mất mạng! Nay phu nhân này cũng lầm ta với gã kia mà đâm một kiếm! Ta thật sự không biết sẽ gặp thêm tai kiếp gì? Lần trước còn có bà bà thần tiên ra tay giúp đỡ mới thoát thân được! Lần này mà gặp thêm nạn, thì biết lấy ai mà cứu đây? Chi bằng cứ hỏi đường rồi liệu bề mà tránh xa vị phu nhân này!

Ông cung kính nói:

- Vãn sinh không may lạc đường chỉ mong được chỉ hướng đến trấn Ngô Phong, tuyệt nhiên không dám cản trở xa giá của phu nhân. Mong phu nhân rộng lượng!

Vị Thái phu nhân như đoán được ý nghĩ trong đầu Văn Viễn nên nói:

- Ta đâm người một kiếm cũng nên tặng người một món quà để bồi hoàn!

Thái phu nhân vỗ tay một tiếng. Phương giáo đầu vội vàng quay ngựa lại hỏi:

- Không biết phu nhân có gì dặn dò?

Thái phu nhân nói:

- Người mau đem con ngựa ta vẫn thường hay mang theo mà tặng cho Phùng văn nhân!

Phương giáo đầu nghe liền ngạc nhiên hỏi lại:

- Phu nhân, con ngựa đó...

Thái phu nhân cắt ngang:

- Người cứ đem tặng cho Phùng văn nhân!

Phương giáo đầu nghe giọng nói Thái phu nhân đã động nộ liền không dám hỏi. Chàng đưa tay ra hiệu. Một tên tiểu tốt khác liền dắt con ngựa đen tuyền lên. Phương giáo đầu trao cương ngựa cho Văn Viễn mà trong đầu không khỏi thắc mắc:

- Thái phu nhân quý con ngựa này như thể thân thuộc! Mấy năm đều giữ nó bên cạnh nửa bước chẳng rời. Không hiểu tại sao hôm nay lại tặng cho gã văn nhân này? Thường ngày phu nhân không thích người nào mang họ Phùng, nay lại tự nhiên biệt đãi thoáng hậu?

Văn Viễn tuy không rành về các loại ngựa quý, nhưng ông nhìn con ngựa đen bờm dày, bốn vó lực lưỡng, eo lại thon nhỏ liền biết ngay là loại tuấn mã hạng nhất nhì liền không dám nhận:

- Vãn sinh chỉ bị xây xát nhỏ, có đáng kể gì! Làm sao dám nhận trọng đãi của phu nhân!

Thái phu nhân liền hạ giọng:

- Người chớ có lời thôi. Ta hận nhất những kẻ mang họ Phùng. Ta càng hận những kẻ mang cái tên Văn Viễn!

Ông nghe phu nhân nói đầy sát ý sợ hãi không dám từ chối nữa. Vị phu nhân này bình thường còn dám lấy kiếm đâm vào tim ông mà thử. Lúc nổi giận ai dám chắc bà ta không cao hứng lấy mạng ông thật. Thành ra Văn Viễn đành vâng lời. Phương giáo đầu chỉ Văn Viễn một lần nữa đường đến trấn Ngô Phong rồi bái biệt. Ông nhìn đoàn người ngựa đi xa liền thở phào nhẹ nhõm. Bỗng giọng Thái phu nhân lại vang lên lãnh lốt:

- Ta tặng người món này! Người có thể vào bất kỳ tửu điểm nào mà ăn uống không cần phải bỏ một lượng bạc nào!

Lời vừa dứt thì một vật ánh kim bay thẳng tới Văn Viễn. Nó rơi xuống khoảng đất trước mặt ông như được đặt nhẹ nhàng. Đó là một tấm lệnh bài bằng vàng đúc nổi hình hai con phượng ôm lấy chữ Phương. Văn Viễn nhặt lên liền vãi tạ một cái. Ông cất kim bài họ Phương vào trong người mà tự nhiên thở dài:

- Thật sự gã giống ta lai lịch thế nào? báo hại ta đi đâu cũng toàn bị người đòi lấy mạng? Thôi thì phải cẩn trọng hơn mới được. Chờ gặp ân sư Vô Sách xong, ta nhất định quay về Ứng Kê quan mà an nhàn điền thổ, không đi vào trung nguyên nữa!

Ông nhớ lại bao nhiêu chuyện đã xảy ra bất giác vuốt ve con hắc mã đang gõ vó bên cạnh mà nói:

- Mã ca! Chỉ có người gặp ta là không đòi đánh hay lấy mạng!

Văn Viễn nhìn kỹ hắc mã một lần nữa rồi không ngồi xuýt xoa:

- Đúng là tuần mã!

Ông liền trèo lên để cưỡi. Ngõ đầu vừa đi được mấy bước nước kiệu, con hắc mã chợt dựng đứng lên bằng hai chân sau. Văn Viễn bị hất té chổng chân lên trời toàn thân ê ẩm. Ông chưa bao giờ cưỡi ngựa nên đâu biết giống ngựa chiến thường gặp chủ lạ liền trở tính. Văn Viễn lồm cồm đứng lên. Ông leo cưỡi hắc mã lần nữa. Hắc mã hí vang rồi dựng ngược như trước. Văn Viễn lần này tuy phòng bị nhưng vẫn ngã thêm một cú đau đến nín thở. Ông nằm một lúc mới đứng dậy được.

Văn Viễn sau hai lần bị con hắc mã hất văng xuống đất không còn dám leo lên để cưỡi. Ông chỉnh sửa y phục rồi nắm lấy dây cương mà dắt ngựa đi. Có ngựa quý lại phải đi bộ, thật sự là chuyện khôi hài. Ông vừa đi vừa thở than:

- Vị phu nhân nọ tặng ta ngựa quý có ý tốt, hóa ra lại là hại ta phải dẫn theo nó mà đi. Đường vào trấn còn đến mấy chục dặm đường. Đi thế này đến tối vẫn chưa vào được cổng trấn! Than ôi! Tặng bảo mã cho văn nhân khác gì lấy ngọc quý đưa cho người mù!

Ông thở dài thườn thượt thêm mấy bận. Con hắc mã dường như trêu chọc hí vang trời ra chiều đắc ý. Văn Viễn phải vất vả lắm mới giữ được dây cương kìm lại. Bất chợt tiếng cười vang lên:

- Người có ngựa lại không cưỡi mà dắt đi! Người thật biết yêu thương hảo mã!

Thì ra bà bà áo đen nọ đã ngồi bên vệ đường tự lâu theo dõi. Văn Viễn nghe biết ý châm chọc mình nên cười gượng gạo:

- Văn bối thực sự chưa bao giờ cưỡi ngựa!

Bà bà áo đen lại nói:

- Ngựa tốt thường có thần tính lại không thích chủ tầm thường! Người vừa leo lên ngựa chân đã kẹp chặt lấy hai bên hông! Con ngựa bị gò bó biết người nhút nhát nên đã không thuần phục! Con Ô Phong Mã này lại là hạng tuần mã quý nhất trong thiên hạ nên biết người không có thuật hãm mã tốt thành ra trở chứng như vậy!

3. Chương 3: Núi Phi Hồ Uy Thần Bạt Vía Tình Dây Oan Ai Khéo Gieo Thêm

Văn Viễn nghe vị bà bà này nói mà trong lòng khâm phục vô cùng. Nhưng thuật hãm mã đâu thể một giờ một khắc mà hiểu ngay được. Thấy ông cứ ấp a ấp úng, bà bà áo đen liền bảo:

- Người theo ta!

Lời vừa dứt, bà bà áo đen đã nắm lấy tay Văn Viễn mà phóng lên ngựa. Con Ô Phong Mã lập tức khua đồn bốn vó phi nước đại như đuổi gió. Văn Viễn hoảng hốt la lớn:

- Bà bà cẩn thận!

Ông cũng vội vàng mà ôm cứng lấy bà bà áo đen sợ lại bị hất văng xuống đất. Ô Phong Mã đang phi nước đại bất ngờ tung mình lên cao gần hai trượng rồi lại dựng đứng liên hồi. Bà bà áo đen lúc kiềm cương lúc lỏng cương, tay trái không thôi đánh chan chát vào đầu con ngựa. Ô Phong Mã cứ lộng lộn lên hơn canh giờ mới ngoan ngoãn chịu thua. Văn Viễn tuy sợ hãi ôm cứng lấy bà bà nhưng mắt ông vẫn chú tâm quan sát. Tuy nhiên trong một canh giờ bà bà nọ dùng quá nhiều phương pháp hãm mã, nhất thời Văn Viễn không nhớ được hết.

Bà bà áo đen khẽ nhắc vai đã đẩy Văn Viễn rơi tọt xuống đất. Ông chưa kịp định thần thì má trái đã bị tát liên tục đến ửng đỏ. Ông đành chịu trận cho đến khi bà bà áo đen tát chán chê rồi mới vòng tay nói:

- Vừa rồi vãn bối đã mạo phạm bà bà. Xin bà bà lượng thứ!

Ông lúc trên lưng ngựa cứ ôm cứng bà bà áo đen, tuy nói là cách biệt tuổi tác nhưng đơn nam độc nữ tất nhiên phải giữ tiểu tiết. Thành ra dù má bị hằn đỏ năm dấu tay đau rát vô cùng, ông cũng không giám oán nửa lời. Hơn nữa, Văn Viễn lại luôn cho rằng bà bà áo đen nọ là thần tiên hiện thân giúp đỡ. Ông mạo phạm thần tiên thì có ăn thêm mấy chục cái tát cũng có đáng kể gì.

Bà bà này thấy ông bị tát mà mặt không có sắc giận liền ưng ý bỏ qua. Bà ta chỉ vung tay một cái đã nhắc bổng Văn Viễn lên ngựa. Bà ta trao dây cương cho ông mà nói:

- Người mau thúc ngựa chạy về hồ trước mặt!

Văn Viễn làm theo không dám hó hé nửa lời. Ô Phong Mã cất vó trong chốc lát, hồ nước cách gần mười dặm đã kề bên. Văn Viễn liền hỏi:

- Bà bà đã đến sát miệng hồ rồi!

Bà bà áo đen thản nhiên đáp:

- Người cứ thúc cho ngựa chạy đi!

Văn Viễn bụng bảo dạ:

- Ngựa làm sao lại có thể chạy trên nước được? hay bà bà thần tiên muốn tắm mát cho nó?

Văn Viễn sợ bà bà áo đen lại giận nên đành thúc ngựa chạy thẳng.

Văn Viễn không tin nổi cứ mở to mắt mà nhìn. Con Ô Phong Mã lướt trên mặt nước như chạy giữa đất bằng. Thì ra hắc mã này vốn chạy quá nhanh nên bốn vó chỉ vừa chạm đến nước đã nhắc lên, không khác gì chuồn chuồn điểm nước, cứ thế mà chạy trên mặt hồ an nhàn. Văn Viễn hiểu ra liền reo mừng:

- Thật là thần mã! Thật là thần mã!

Bà bà áo đen liền nói:

- Con ngựa này là dòng giống Hắc Thần Câu thời Tây Tấn. Đích thị Ô Phong Mã của con mụ họ Phương! Con mụ đó làm sao mà tặng người món quà tốt như thế này?

Văn Viễn không dám dấu diếm bèn thuật lại hết mọi chuyện đã xảy ra kể cả việc Ác Hòa Thượng và Bạch Mi Bà Bà nhờ vả cũng kể không sót một lời. Bà bà áo đen nghe xong không nói tiếng nào thẳng tay một chưởng từ sau đánh Văn Viễn lọt xuống nước. Bà ta tức giận:

- Ta tát người người cũng im lặng? Con mụ họ Phương đâm người một kiếm sao người không mắng cho ả một trận? Hay là người bị nhan sắc của con mụ đó làm cho lú lẫn rồi?

Văn Viễn cả người ướt như chuột hoảng hốt thưa:

- Vãn bối kỳ thực không tránh được chiêu kiếm đó. Hơn nữa mặt mũi vị Thái phu nhân thế nào vãn bối đã trông thấy đâu? Bà bà sao lại giận dữ?

Ông chưa nói dứt đã bị thêm một chưởng đánh vào đầu đến hoa mắt. Khi định thần lại thì chỉ thấy con Ô Phong Mã đang thũng thẳng gặm cỏ ở ven hồ. Bà bà áo đen nọ đã đi mất tự lúc nào. Ông vội bơi vào bờ mà thở dốc:

- Thần tiên bà bà này thật quái lạ? Động một chút là tát ta không nương tay! Xem ra cái gã giống ta đã từng kết tình với bà bà lẫn Thái Phu Nhân, thành ra ta mới bị cả hai hành hạ như vậy!

Ông ngán ngẩm bèn cởi áo ngoài ra hong cho khô. Ông ngắm nhìn khung cảnh xung quanh hồ, nói:

- Khung cảnh thật yên bình! Ta hết nửa ngày không thấy cảnh giết người thì cũng bị người ta đòi lấy mạng! Chi bằng cứ ở đây dạo chơi cho khuây khỏa. Đã có Ô Phong Mã ngày đi ngàn dặm đường, sợ gì mà không đến trấn Ngô Phong được!

Văn Viễn ung dung chọn một phiến đá lớn cạnh hồ rồi ngồi xuống. Ông cố ngửi trong gió mấy lần vẫn không ngửi ra được mùi của bà bà áo đen thì biết chắc chắn bà bà nọ đã bỏ đi thật sự.

Ông thở phào nhẹ nhõm:

- Xem ra thần tiên bà bà không ưa gì vị phu nhân nhà họ Phương! Ta lần sau gặp bất kỳ vị nào cũng nên cẩn trọng lời nói! Thần tiên bà bà cùng lắm cũng chỉ đánh ta mấy tát nhưng Thái phu nhân thì sẽ lấy mất mạng như chơi. Vì vậy nên cẩn trọng với Thái phu nhân là hơn cả!

Văn Viễn sực nhớ ra điều gì liền giật nảy người lên:

- Không xong rồi! Mất rồi! Mất rồi!

Thì ra lúc đánh ông vắng xuống hồ, bà bà áo đen tiện tay lấy luôn cái bọc vải lớn mà ông lúc nào cũng mang kê kê trên lưng rồi đi mất. Văn Viễn hốt hoảng vận lại y phục rồi leo lên Ô Phong Mã mà chạy vội hướng về trấn Ngô Phong. Ông vừa thúc ngựa vừa gọi lớn:

- Thần tiên bà bà! Thần tiên bà bà! Xin trả lại món đồ cho văn bối!

Ô Phong Mã vốn phi nhanh như chớp nên tức thì trong vòng mười dặm, không ai mà không nghe tiếng gọi cầu khẩn của Văn Viễn. Tuy nhiên bà bà áo đen nọ cứ bật vô âm tính.

Văn Viễn biết bà ta đang có ý giận nên mới ấn thân mà không thèm lên tiếng. Ông biết trước sau gì bà bà cũng xuất hiện. Điều ông lo là vị bà bà này ưa ghen hơn bất thường, nếu tưởng lầm túi vải đó là do Thái phu nhân tặng cho ông mà nổi cơn ghen đem đi đốt bỏ thì xem như ông không còn hi vọng gì nữa. Bao nhiêu tâm huyết bỏ công đi Giang Nam một chuyến hóa ra đổ sông đổ bể. Vô Sách Đại Sư đã căn dặn nhiều lần ông phải đích thân mang nó mà đi về hướng núi Hoa Sơn, sẽ rõ quyền hư bên trong. Nay túi vải lại bị lấy mất, Văn Viễn lo lắng lờ như gặp lại ân sư không biết còn mặt mũi nào mà thưa chuyện.

Văn Viễn cười Ô Phong mã chạy hơn hai mươi dặm đường không ngừng kêu gọi bà bà đến lạc cả giọng. Bất chợt ông nhận ra có tiếng vó ngựa chạy đuổi theo phía sau. Ông liền mừng rỡ kìm cương lại chờ tốp nhân mã đuổi kịp vội vàng hỏi:

- Không biết các vị có thấy một vị tiền bối mặc y phục màu đen đi qua đây không?

Tốp nhân mã vừa đuổi kịp nhanh chóng tỏa ra bốn hướng vây chặt Văn Viễn ở giữa. Văn Viễn giật mình nhận ra bốn kẻ này tên nào mặt mũi cũng gian ác, tay lại lăm lăm trường kiếm sáng loáng. Cả bọn chăm chú nhìn con Ô Phong Mã mắt ánh lên nét bất chính. Một tên đứng trước mặt Văn Viễn cười hình hích như khóc, tiếng cười nghe thật chói tai:

- Đúng là hảo mã! Thế gian này thật khó kiếm được một con ngựa tốt như vậy!

Tên cười ngựa đứng bên trái liền gật đầu tán đồng:

- Lão Tam nói đúng. Phi Hồ Tứ Quý chúng ta cả ngày không có thu hoạch gì. Nay có được con ngựa quý này xem như cũng không tệ!

Tên đứng bên phải phụ họa:

- Ta ước lượng con ngựa này phải trên hai vạn lượng vàng!

Cả bốn tên người tung kẻ hứng cứ như Ô Phong mã đã thuộc về chúng.

Núi này có tên là Phi Hồ Sơn. Bốn tên đang vây Văn Viễn chính là Phi Hồ Tứ Quý chuyên chặn đường khách lai vãng mà cướp bóc. Tên lão đại là Cung Bất Phàm giỏi dùng ám khí. Lão nhị là Trương Tam Đạo chuyên bỏ độc hại người. Lão tam là Thạch Bất Tri. Lão tứ là Thạch Bá Thiên. Cả hai lão này lại là môn đồ của Côn Luân thập động. Văn Viễn tuy không biết thanh danh cả bọn nhưng nhìn mặt mũi và nghe những lời chúng nói, ông đoán ngay đã gặp phải thổ phỉ liên than trời trong bụng:

- Ta thật xui tận mạng! làm sao bây giờ ?

Ông định thúc Ô Phong Mã bỏ chạy nhưng Phi Hồ Tứ Quý vây kín không chừa một đường thoát thân. Văn Viễn bèn làm như không hay không biết gì mà cung kính nói:

- Bốn vị đại hiệp không biết có thấy một tiền bối mặc áo đen nào đi qua đây không ?

Cung Bất Phàm khẽ khà cười nhạt:

- Người đừng đánh trống lảng! Bọn ta trấn khắp núi này chỉ thấy có một mình nhà người làm gì có tiền bối nào? Mau mau giao con ngựa này cho chúng ta!

Thạch Bất Tri chìa trường kiếm vào mặt Văn Viễn mà nói:

- Phi Hồ Tứ Quỷ bọn ta hôm nay cao hứng! Nếu người ngoan ngoãn giao ra con hảo mã thì bọn ta sẽ tha mạng cho người. Chỉ khoét một mắt cảnh cáo. Bằng không người chết sẽ không toàn thây!

Lão họ Thạch vừa nói vừa nháy mắt với lão nhị Trương Tam Đạo. Trương Tam Đạo hiểu ý. Hắn lẳng lẳng lấy trong người ra một chiếc bình nhỏ bằng sứ. Trương Tam Đạo hé mở chiếc nắp thổi một luồng khói trắng nhạt nhảm vào Văn Viễn. Đây là U Nhược Thảo, chất độc mà lão nhị họ Trương tâm đắc nhất. Kẻ nào hít phải sẽ ngã xuống đất mà bất tỉnh nhân sự. Trương Tam Đạo cướp bóc hết nửa đời người nổi tiếng về dùng mê khí nên tất nhiên có chỗ ảo diệu. Lão thấy Văn Viễn khịt khịt mũi mấy cái liền cười thầm. Ngờ đâu Văn Viễn tuy đã gửi U Nhược Thảo nhưng gần tàn nửa cây hương vẫn điềm nhiên không có chuyện gì. Phi Hồ Tứ Quỷ không ai bảo ai đều trở mắt nhìn Văn Viễn.

Lão nhị họ Trương là ngạc nhiên nhất. Lão năm xưa chỉ dùng một làn khói U Nhược Thảo thì đã làm mê mang cả một đại đội nhân mã triều đình rồi cướp đi mấy chục vạn lượng vàng dễ như lấy đồ trong túi. Vậy mà hôm nay một tên văn nhân khù khờ hít hết khói độc vẫn an nhiên vô sự. Bọn chúng đâu biết Văn Viễn khi trẻ bị một con trùng độc cắn nên về sau không còn bị bất kỳ chất độc nào làm hại.

Văn Viễn thấy bốn tên thổ phỉ trở mắt nhìn, tuy không hiểu được có sự gì nhưng cũng lạnh trí hướng về phía trước kêu lớn mừng rỡ:

- Lão huynh! Lão huynh đến giúp ta một tay phải không?

Phi Hồ Tứ Quỷ vốn đang ngơ ngác vì có kẻ trúng U Nhược Thảo mà không phát độc, nay lại nghe có người tiếp viện vội vàng ngoái nhìn theo hướng Văn Viễn vừa gọi. Chỉ chờ có vậy, Văn Viễn liền thúc mạnh vào hông con hắc mã. Ô Phong Mã bị thúc đau điếng liền chồm hai chân trước lên phóng một cái thoát khỏi vòng vây mà chạy. Lão đại họ Cung điên tiết hét lớn:

- Chúng ta trúng kế tên lỏi đó rồi!

Bốn tên Phi Hồ Tứ Quỷ vội vàng thúc ngựa đuổi theo. Văn Viễn hoảng sợ cúi xuống nói với hắc mã:

- Mã đại ca! Mạng Văn Viễn ta hôm nay có toàn không là nhờ bốn cái vó của người đó!

Thật sự dù Văn Viễn điều khiển ngựa không giỏi nhưng Ô Phong Mã vốn ngày chạy ngàn dặm, lại bị thúc đau nên đem hết bình sinh mà cất vó. Chớp mắt một cái, Văn Viễn ngoái đầu lại nhìn thì bọn Phi Hồ Tứ Quỷ chỉ còn là bốn cái chấm nhỏ phía sau. Tiếng la hét của bọn chúng cũng nhỏ dần rồi mất hút. Ông chưa kịp mừng rỡ thì hốt hoảng kiểm cương lại. Ở phía trước đã là một vực sâu nhìn không thấy đáy. Văn Viễn không nghĩ ngợi nhiều liền quay đầu ngựa lại mà chạy hướng khác. Ô Phong Mã chạy đi nhanh bao nhiêu thì quay ngược trở lại cũng không kém. Tức thì Văn Viễn đã thấy Phi Hồ Tứ Quỷ cũng đuổi đến. Lão đại họ Cung nghiêng răng trèo treo:

- Giỏi cho người dám dùng gian kế đào tẩu. Lão tử ta hôm nay không băm người thành trăm mảnh thì há uổng đi cái danh Cung Bất Phàm!

Lão vừa nói xong liền hươ tay lên. Văn Viễn chỉ kịp nhìn thấy một loạt kim châm màu đen óng bay thẳng về phía mình. Tuy thủ pháp so với Bạch Mi Bà thua xa một trời một vực nhưng Văn Viễn không rành võ nghệ, chân tay lại chậm chạp đành chỉ biết nhắm mắt chờ chết. Ngờ đâu trong lúc nguy cấp Văn Viễn lại nghe những tiếng phập phập vang lên. Mớ ám khí nọ đã bị đánh bật đi cắm sâu vào khoản đất trước mặt Văn Viễn. Lão họ Cung điên tiết nhìn quanh hét lớn:

- Kẻ nào dám làm hỏng đại sự của ta. Có giỏi thì hiện thân!

Liền có một tràng cười lạnh lóe vang lên. Tiếng cười nửa ngạo mạn nửa châm biếng cứ ồ ồ dội vào tai bọn Phi Hồ Tứ Quỷ. Bốn tên Phi Hồ nghe thấy hoảng loạn mà vội vàng đưa hai tay lên bịt lấy tai. Mặt

mũi tên nào cũng nhọn nhúm như bị ngàn vạn mũi kim đâm vào thịt da, đau đớn không tả nổi. Văn Viễn thấy quái sự trước mặt liền hiểu bốn tên thổ phỉ đang bị tiếng cười công tâm hành hạ. Ông từng thấy Ác Hòa Thượng dùng tiếng hét giết chết mấy tên đeo mặt nạ quỷ nên mù mờ đoán người đầu mặt cũng đang thi triển một môn nội công tương tự. Văn Viễn ngửi trong gió ra mùi thoang thoang sơn phấn quen thuộc thì mừng rỡ đến rơi nước mắt, gọi:

- Thần tiên bà bà! Thần tiên bà bà! Mau mau cứu vãn bối!

Chỉ nghe một tiếng nói thì thâm vào tai Văn Viễn:

- Sao người không kêu con mẹ họ Phương đến mà giúp người!

Tiếng cười tự nhiên im bặt. Bà bà áo đen nọ đã xuất hiện đứng giữa Văn Viễn và Phi Hồ Tứ Quỷ tự lúc nào không biết. Bốn tên Phi Hồ khiếp đảm mặt cắt không ra một giọt máu. Cả bọn vội vàng rời yên ngựa quỳ mọp xuống đất mà khấu đầu như vái lạy tổ phụ mấy đời sống lại. Bà bà nọ hỏi:

- Chính ta đã làm hỏng đại sự của bọn chuột các người! Tên nào dám tính số?

Cung Bất Phàm run lấy bầy nói:

- Không biết cao nhân giá lâm! Tội thật đáng chết! Tội thật đáng chết!

Bà bà nọ khoan thai hỏi:

- Các người biết ta?

Lão nhị Trương Tam Đạo mặt cúi sát đất không dám ngẩng lên mà thưa:

- Loạn Tiểu Ma Phong, thiên hạ này ngoài...ngoài...tiền bối nào có người thứ hai..

Lão chưa kịp nói từ hai dứt thì một tiếng bốp vang lên. Bà bà nọ cách không tít một cái khiến lão họ Trương văng ra hơn hai trượng miệng bê bết máu nằm bất động. Văn Viễn nhìn thấy liền tái xanh cả mặt mày. Ông chợt nhớ lại lúc đầu gặp mặt ông cũng đã một hai gọi bà bà áo đen này là tiền bối. May thay ông chỉ bị hai trận khóc nhè bằng không chắc cũng chung số phận với lão họ Trương.

Cung Bất Phàm thấy đồng bọn chỉ một tít đã chết nằm ngay đơ mồ hôi thi nhau ra ướt sũng cả người. Lão van lạy không thôi:

- Xin Quan Âm Bà bà tha mạng! Xin Quan Âm Bà Bà tha mạng!

Bà bà áo đen nọ thông thả nói:

- Mạng chuột các người ta không có hứng lấy! Các người tự mà liệu!

Lão họ Cung nghe vậy liền rút trong người ra một lưỡi dao sang loáng nhanh chóng chặt đứt tay trái của mình xuống. Hai lão tam tứ Thạch Bất tri và Thạch Phá Thiên cũng liền thi nhau dùng trường kiếm mà chặt đi tay của mình. Ba tên Phi Hồ tuy đau đớn nhưng không kẻ nào dám hé răng kêu la nửa tiếng. Bà bà áo đen thông thả nói:

- Bọn thổ phỉ các người tác nghiệt cũng không ít, lấy một cánh tay coi như đã nhẹ! Phía tây dãy Trường Bạch có một núi nhỏ, các người mau mau cút đến đó cho ta. Nếu cả đời còn dám bén mảng vào trung nguyên thì đừng trách!

Văn Viễn nghe giọng điệu liền biết thần tiên bà bà đang ra lệnh đày ải bọn thổ phỉ. Ba tên Phi Hồ mừng rỡ như bắt được vàng lạy mấy hồi liền rời thi nhau lên ngựa. Bà bà áo đen lại nói:

- Nhưng ta không muốn có kẻ nào biết các người đã gặp ta!

Cung Bất Phàm nghe vậy không chần chừ đưa dao ngang miệng mà rạch một đường. Một đoạn lưỡi đã rút xuống đất. Thì ra lão đã tự cắt bỏ đi lưỡi của mình. Hai lão tam tứ Phi Hồ cũng hành động tương tự. Cả bọn vái lạy rồi vội vàng leo nhanh lên ngựa mà đào tẩu không dám ngoái đầu lại nhìn.

Văn Viễn quan sát từ đầu đến cuối kinh hoảng không biết lai lịch bà bà này thế nào mà khiến Phi Hồ Tứ Quỷ khiếp sợ như vậy. Ông cũng vội vàng xuống ngựa mà dập đầu khấu tạ:

- Đa tạ thần tiên bà bà đã ra tay cứu mạng!

Một tiếng bốp vang lên, lại thêm hai tiếng bốp bốp nữa. Văn Viễn bị tát liên tục ba cái nỏ đom đóm mắt. Ông biết bà bà ra tay mười phần đã nhân nhượng hết bảy tám nên cắn răng chịu trận.

- Có biết vì sao ta tát người ?

- Văn bối đã chọc giận bà bà!

- Người đã nói dối!

Văn Viễn nghe giọng điệu nóng giận của bà bà áo đen liền hoảng sợ mà nói:

- Văn bối đã kể hết cho thần tiên bà bà nghe ngay cả một lời cũng không trí trá, nào dám dối bà bà!

Bà bà áo đen nọ cởi bọc vải lớn đã lấy của Văn Viễn ra mà ném xuống đất. Thì ra bên trong là một cây đàn bằng ngọc kỳ lạ có đến bốn mươi lăm dây vàng óng ả. Bà ta hỏi:

- Người nói cho ta biết từ đâu mà có cái này ?

Văn Viễn liền đáp:

- Văn bối năm mười lăm tuổi đi lạc vào rừng sâu ở Ứng Khê bị trùng độc cắn đến mê man bất tỉnh hơn một tháng. Khi tỉnh dậy đã thấy mình nằm ở nhà với cây đàn này bên cạnh. Song thân cho hay là văn bối đã tìm được! Thật hư thế nào thì văn bối không sao nhớ ra được. Vì bà bà không hỏi nên văn bối chưa kịp bẩm báo!

Bà bà nọ nghe ông nói giọng thành khẩn liền trầm ngâm nghĩ ngợi rồi dịu giọng hỏi:

- Có bao nhiêu người biết người có cây đàn này ?

Văn Viễn đáp:

- Ngoài song thân ra chỉ có Vô Sách Đại Sư!

Bà bà lại hỏi:

- Có phải tên Vô Sách đã bảo người mang theo cây đàn mà đến Giang Nam ?

Văn Viễn không dám dấu diếm:

- Ân sư nói thân thể văn bối liên quan đến cây cổ cầm này. Người nói chỉ cần văn bối mang theo đến núi Hoa Sơn thì sẽ rõ ràng mọi chuyện!

Bà bà áo đen bắt chợt lắm bắm:

- Thảo nào! Thảo nào! Hắn đã từng đến quan ải phía Nam một lần thì phải..

Bà ta dìu Văn Viễn đứng dậy, hai tay ôm lấy mặt ông mà nhìn ngắm. Văn Viễn tuy trong lòng bấn loạn nhưng vẫn lấy làm lạ. Đôi tay bà bà này phần da phía trên nhăn nheo đồi mồi nhưng mỗi ngón tay lại thon mềm như thiếu nữ mười tám. Giọng bà bà lúc khàn khàn như lão niên chín mươi nhưng đôi khi lại trong veo như tiếng ngọc va vào mâm vàng. Ông lại nghĩ rằng bà bà đây là cao nhân thiên ngoại đã tu luyện được phép hoàn đồng cải lão được truyền tụng thành ra mới như thế.

- Giống quá! Giống quá! Trên đời này sao lại có quái sự như thế này. Người thật là Phùng Văn Viễn ư? Song thân người tên gì?

Ông thấy mấy giọt lệ rơi lấm tấm trên áo liền biết bà bà đang thương tâm tự nhiên lòng ngậm ngùi. Ông đáp:

- Thân phụ họ Quang tên chỉ một chữ Đại. Thân mẫu họ Trịnh tên Bạch Nương!

Bà bà áo đen lại hỏi:

- Song thân người kể mang họ Quang người mang họ Trịnh, sao người lại là họ Phùng?

Văn Viễn đáp:

-Vãn bối đã mấy lần hỏi nhưng song thân chỉ cười hiền mà không trả lời!

Vãn Viễn nói liền nhớ lại từ nhỏ đến khi gặp được ân sư Vô Sách, cha mẹ ông đều chỉ bảo ông họ Phùng tên Vãn Viễn. Có lần ông làm mình làm mẩy khóc một trận lớn hỏi có phải mình là cô nhi được nhặt về không thì song thân vội vàng lựa lời mà an ủi. Cha ông nói, Ứng Kê may có viên tướng họ Phùng trấn giữ nên mấy chục năm Tống binh không dám xâm phạm, bách tính an lạc điền viên. Thành ra nhiều nhà có con đều đặt họ Phùng để tưởng nhớ công lao viên tướng này. Vãn Viễn tuy biết lời nói có phần trí trá nhưng không tiện gặng hỏi thêm. Thành ra mấy chục năm mang cái tên Phùng Vãn Viễn nhưng dạ lúc nào cũng nghi ngờ.

Bà bà lại hỏi:

- Người có thông hiểu được cầm âm?

Vãn Viễn đáp:

- Vãn bối ngày trước ở Cối Kê được xưng tụng là Cối Kê Tứ Tuyệt. Cầm âm có chút yêu thích nên rất am hiểu! Tuy nhiên...- Ông chỉ cây đàn bằng ngọc mà nói – Cây cổ cầm này chỉ có thể đánh bằng mười hai dây, bằng không, bằng không....

Vãn Viễn cao hứng mà lỡ miệng không kịp thu lời liền tự trách mình sao lại đĩnh đoán. Bà bà áo đen nọ thấy ông ấp a ấp úng biết còn có chuyện gì Vãn Viễn đang giấu diếm lập tức gặng hỏi:

- Bằng không thì thế nào ? Cây đàn này có đến bốn mươi lăm dây, sao chỉ được dùng mười hai dây mà đánh ?

Vãn Viễn luống cuống thưa:

- Vãn bối đã có thể độc thật sự không thể nói được. Xin bà bà đừng ép!

- Người trẻ tuổi như người thật hẹp dạ. Ta cứu người mấy phen thoát chết, chỉ hỏi chút chuyện nhỏ, người lại ...người lại....

Bà bà áo đen nọ tự nhiên ghen giọng mà òa khóc nức nở. Tiếng khóc thật sự quá đỗi bi thương, ai nghe thấy cũng phải chùn lòng mà đồng cảm. Vãn Viễn đã được lãnh giáo công phu tát người của thần tiên bà bà, cũng đã tận mắt thấy sự lợi hại tiếng cười của bà ta, nhưng ông cho rằng công phu nước mắt mới thật sự là bản lãnh ghê gớm nhất. Ông mỗi lần nghe bà bà khóc là bao nhiêu trảng chí sắt đá cũng chảy mềm hết. Ông thâm nghĩ:

- Năm xưa ta đã thề cả đời này không nói cho ai biết ngoại trừ song thân. Nhưng thần tiên bà bà đã cứu mạng ta hai lần cũng xem như cha mẹ tái sinh. Ta có nói cũng như là nói cho cha mẹ, vẫn giữ đúng lời thề!

Bà bà áo đen như đoán được tâm ý Vãn Viễn liền xuống giọng khóc thê lương hơn nữa. Vãn Viễn cuống cuống thưa:

- Vãn bối sẽ nói! Xin bà bà đừng khóc nữa!

Bà bà nọ được nước liền giây nãy không thôi:

- Người mau nói cho ta hay, bằng không ta sẽ khóc đến hết nước mắt thì thôi!

Vãn Viễn thấy bà bà này tuy lớn nhưng đôi khi hành sự như một tiểu cô nương thì chỉ biết đường mếu máo mà kể:

- Vãn bối cách đây sáu năm đã phát hiện bên trong cây đàn có giấu một bộ cầm phổ! Người viết căn dặn kỹ lưỡng không được đánh ba mươi ba dây đàn chính giữa! Vãn bối không tin tưởng lắm, cho rằng người để lại bộ cầm phổ nọ viết lời dọa người! Ngờ đâu có một lần vãn bối thử đánh bản Ai Tương Khúc thời Đông Hán của Bát Trúc, bọn gà vịt trong nhà nghe xong liền chết sạch không sống được con nào. Từ đó vãn bối mới tin mà không dám tự tiện động vào nữa! Một lần đàn dê của làng bị bọn sói săn đuổi. Vãn bối lại dùng ba mươi ba dây đàn nọ mà đánh một khúc Đoạn Hồn Cầm. Bọn sói nghe xong đều ngã lăn ra chết. Vài người chăn dê nghe cũng hôn mê mất mấy ngày. Thật sự cây cổ cầm này như có ma ám!

Bà bà nọ nhìn khuôn mặt vừa kể vừa hoảng sợ của Vãn Viễn không khỏi bật cười khanh khách. Bà ta nói:

- Người ta tặng thần mã cho người, người lại dắt đi không cười. Trời cho người đàn quý cùng bí kíp cầm phổ, người lại sợ bị ma ám! Bà bà ta sống đến ngần này tuổi đã thấy nhiều chuyện tức cười, nhưng ngu ngốc đến độ bỏ ngọc lấy đá thì lần đầu tiên ta mới thấy. Thật sự là inh! Cao minh! Khiến già đây phải nghiêng mình bái phục!

Văn Viễn biết bà ta đang cười nhạo liền đỏ mặt xấu hổ. Ông cung kính nói:

- Mong bà bà chỉ dạy ?

Bà bà áo đen thông thả đáp:

- Cây đàn ngọc này có tên là Thạch Cầm. Nó được một thợ điêu khắc nổi tiếng đời Tần là Vương Hân chế tác ra từ khối ngọc bích hảo hạng. Bốn mươi lăm dây đàn lại được làm từ các sợi tơ vàng bện chặt vào nhau. Một khi đánh lên đi xa ngoài hai mươi dặm vẫn nghe rõ. Cuốn cầm phổ mà người có là do một cao nhân thời Tây Tấn viết. Gã này ngoại hiệu là Diệu Thủ Cầm Ma. Gã dùng tiếng đàn có thể cứu người cũng có thể hại người. Bộ cầm phổ cùng cây ngọc này sau đó bị mất tích. Cách đây mười năm lại tái xuất giang hồ! Người có nghe qua cái tên Cầm Điệp Cuồng Sinh chưa?

Văn Viễn nghe cái tên như vệt nghe sấm dậy liền lắc đầu. Bà bà nọ nhìn ông một hồi rồi nói tiếp:

- Tên Cầm Điệp Cuồng Sinh này xuất thân không biết từ đâu, chỉ biết y độc lai độc vãng kết oán khắp nơi. Núi Côn Lôn dùng tiếng đàn đánh chết Ngũ Trưởng Lão Côn Lôn Thập Động lấy đi Vô Lượng Phổ. Núi Nga Mi lại giết mất Tuệ Nhân Sư Thái chưởng môn nhân cướp đi Bạch Liên Thư. Đến núi Thiếu Thất gã lại dùng ma cầm đánh trọng thương mười hai cao tăng Thiếu Lâm Tự để trộm Vạn Hoa Pháp Kinh. Các lộ anh hùng bạch đạo hẹn nhau lên Hoa Sơn tỷ một trận sống chết với hắn. Ngờ đâu hắn âm thầm lũng túng từng người mà giết sạch sẽ, đến hẹn chỉ còn một mình hắn ngạo nghễ trên đỉnh Hoa Sơn mà cười nhạo!

Văn Viễn gật gù tán thưởng:

- Tên này hành sự rất chu toàn, chia nhỏ ra để trị, kế sách thật inh! Nhưng ba bộ kỳ thư đó có gì mà hắn lại phải bỏ công sức đi cướp về ?

Bà bà áo đen lắc đầu nói:

- Vô Lượng Phổ chỉ là một cuốn ghi chú âm luật bình thường. Bạch Liên Thư cùng Vạn Hoa Pháp Kinh cũng chỉ là những sách kinh nhập môn của Phật gia, không phải bí kíp thượng thừa càng không phải là kỳ thư chi bảo. Ta đã từng đọc qua nhưng kỳ thật vẫn nhìn không ra chỗ ảo diệu bên trong!

Văn Viễn trầm nghĩ:

- Tên Cuồng Sinh nọ cướp lấy ba món đồ trên mà làm của riêng. Thần tiên bà bà lại bảo đã từng đọc qua và nghiền ngẫm khác gì thừa nhận bà bà và tên kia có quan hệ mật thiết ?

Bà bà áo đen lại nói tiếp:

- Gã Cuồng Sinh đang dương dương tự đắc thì gặp phải cao đồ phái Hoa Sơn. Hai bên lại đấu một trận kéo dài ba ngày ba đêm. Hắn cuối cùng đã thua dưới Vô Tình Thập Bát Thức của Hoàng Kỳ. Thua sạch sẽ tâm phục khẩu phục! Tuy nhiên hắn lại kết giao tri âm với gã họ Hoàng thật sự là một điềm quái lạ!

Văn Viễn nghe đến cái tên Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ liền nói phụ họa:

- Văn bối hôm nay ngang miếu Quan Âm đã thấy mấy chục tên ma đầu bị giết dưới Vô Tình Thập Bát Thức. Vô Tình Kiếm thật sự rất lợi hại! Nhưng tên Cuồng Sinh kết giao với Hoàng Kỳ bà bà lại nói là điềm lạ ?

Bà bà áo đen đáp:

- Hắn kết giao họ Hoàng rồi lại đem bí mật về ba bộ kỳ thư nọ nói cho Hoàng Kỳ nghe. Không lâu sau phái Hoa Sơn xảy ra biến loạn. Chưởng môn nhân Cố Thiên Lượng bị ám sát chết. Họ Cố luyện nội công đã đến cảnh giới thượng thừa vẫn bị địch nhân ám toán tại đỉnh Lạc Nhạn. Phái Hoa Sơn chia năm xẻ bảy rồi dần bời tên trên giang hồ. Không ngờ sau đó, võ lâm lại rung động vì một tin đồn khiến hai phe chánh tà đều đứng ngồi không yên! Người đoán xem là tin gì ?

Văn Viễn không cần nghĩ ngợi mà nói:

- Thiên hạ người ta không vì danh cũng vì lợi. Nếu có thể khiến cả võ lâm quan tâm chắc hẳn phải liên quan cả danh lẫn lợi!

Bà bà áo đen gật gù:

- Tên một sách người cũng rất tinh! Tin đồn nói rằng, nếu người nào lấy Vô Lượng Phổ, Bạch Liên Thư, Vạn Hoa Pháp Kinh đem đối chiếu với bí kíp chi bảo phái Hoa Sơn là Tử Hà Thần Công thì sẽ vô địch thiên hạ, phú quý hưởng đời đời không hết. Người nói xem kẻ học võ nào lại không muốn ngôi chí tôn ? Thê thâm nhất vẫn là Hoàng Kỳ!

Văn Viễn nghe liền hiểu ngay hàm ý của bà bà họ. Ông hỏi:

- Phải chăng họ Hoàng bị nghi ngờ cấu kết với Cầm Điệp Cuồng Sinh hại chết Cố chương môn để đoạt kinh thư ?

Bà bà thở dài đáp:

- Không sai! Sau khi Cố chương môn mất, tên Cuồng Sinh cũng mất tích trên giang hồ. Hoàng Kỳ thành ra oan không thể cãi. Nhưng họ Hoàng lại là kẻ không sợ trời sợ đất. Y không một câu giải thích lằng lằng bôn tẩu giang hồ mà tìm bạn hữu. Cả hai phe chánh tà đều truy sát y. Chánh phái thì lấy cớ y giết sư huynh đồng môn mà tầm diệt. Hắc đạo thì lăm le bí mật tàng thư. Họ Hoàng nếu bản sự không lớn e rằng đã chết mấy chục lần!

Văn Viễn chợt nhớ ra liền hỏi:

- Vừa rồi văn bối nghe hai tên Hắc Bạch Song Sát nói các Hoa Sơn Thất Hiệp cũng đều lâm nạn. Không biết có sự như thế nào ?

Bà bà áo đen đáp:

- Hổ lớn không bẫy được thì đành tìm kiếm báo con. Cả bảy tên đồ đệ của phái Hoa Sơn cũng rất thê thảm. Nghe đồn Cố chương môn trước khi lâm chung đã chia Tử Hà Thần Công ra nhiều phần khác nhau mà phân cho Hoa Sơn Thất Hiệp. Riêng Hoàng Kỳ là người gặp họ Cố sau cùng. Ngoài Thần Chương Ngọc Thu, những tên còn lại trong Hoa Sơn Thất Hiệp đều cho rằng Hoàng Kỳ hại sư phụ họ nên rất hận! Người nói họ Hoàng vì bạn hữu mà bị oan không cãi được, có đáng không ?

Văn Viễn ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Xem ra vị bằng hữu này rất có trọng lượng với Hoàng Kỳ. Vì tri âm chịu một chút hồ nghi cũng không thể nói đáng hay là không!

Bà bà áo đen chăm chú nhìn nét mặt Văn Viễn một hồi lại hỏi:

- Người thấy Vô Sách Đại Sư là người thế nào?

- Văn bối thấy ân sư thật sự là cao tăng đắc đạo. Ân sư cũng như bà bà đều là người tốt!

Bà bà áo đen bắt chợt cười một tràng chua chát:

- Người tốt? Trong mắt tên một sách như người kẻ nào chẳng là người tốt? Ta cho người biết, nếu thật sự có một người tốt với người chỉ có thể là tên Hoàng Kỳ. Vì người và Cầm Điệp Cuồng Sinh giống nhau như tạc!

Văn Viễn nghe xong há hốc miệng kinh ngạc. Ông liền hiểu ra:

- Phải chăng gã Cầm Điệp Cuồng Sinh cũng có cái tên Phùng Văn Viễn ?

Bà bà áo đen gằn giọng:

- Không sai! Phùng Văn Viễn chính là cái tên của tên Cuồng Sinh vong tình phụ nghĩa. Ta hận hẳn đến thấu xương tủy. Không chỉ có ta mà còn cả con mẹ họ Phương, họ Nhã, họ Cao cũng rất hận. May mắn cho người không phải là hắn. Bằng không một tát của ta đã đánh gãy cổ người rồi!

Văn Viễn thấy bà bà họ nổi cơn lôi đình liền tái mặt. Ông bây giờ đã hiểu được vì sao mỗi lần bà bà ra tay đều có bảy tám phần nhân nhượng. Văn Viễn tự nhiên buột miệng chửi thề tên Cuồng Sinh họ đào hoa

bay bướm để rồi bao nhiêu cơn tức giận của các vị phu nhân đều nhằm đầu ông mà trút xuống. Một bà bà gặp là tát ông tó mắt tó mũi, lại thêm phu nhân họ Phương chưa gì đã dùng kiếm đòi lấy mạng ông. Văn Viễn mồ hôi ướt trán mà ngẫm nghĩ:

- Theo lời bà bà thì tên kia còn phụ tình phu nhân nhà họ Nhã và họ Cao. Cái tên cuồng đồ này sao lại toàn kiếm các vị phu nhân đã yên bề gia thất mà trêu hoa ghẹo nguyệt? Mấy vị phu nhân nặng tình tất nhiên sẽ nương tay nhưng liệu phu quân bọn họ hiểu lầm ta là gã cuồng đồ nọ thì bao nhiêu cái mạng Văn Viễn này mới đủ? Cầm Điệp Cuồng Sinh, không phải! Không phải! Gọi hắn là cuồng đồ mới đúng. Văn Viễn ta chuyển này có mệnh hệ gì nhất định sẽ đến điện Diêm La mà kiện người với Diêm Vương Gia Gia!

4. Chương 4: Miếu Thổ Thần Quần Hùng Cầu Cạnh

Bà bà áo đen nhìn ông mặt mũi thất thần lo âu liền cười một tràng chế giễu:

- Con một sách người đem một bụng kinh thư bôn tẩu giang hồ, bà bà ta xem thử bao nhiêu lời Tử dạy có cứu được kiếp nạn của người không?

Văn Viễn liền biết có hàm ý ẩn trong đó vội vòng tay cung kính nói:

- Xin bà bà chỉ giúp cho văn bối một con đường để đi!

Bà bà lại cười thêm một tràng nữa rồi từ tốn:

- Ta có chỉ ra đường chưa chắc người có thể đi được. Thiên hạ kẻ nào cũng đương ôm bá mộng, con một sách như người bụng dạ thật thà sao có thể là đối thủ của bọn chúng. Con người người nhìn ai cũng đều là quân tử trước sau gì cũng sẽ chuốc họa. Chi bằng ta tặng người một món quà. Khi nguy cấp người cứ đem ra sử dụng tất nhiên sẽ hiệu quả!

Văn Viễn chưa kịp khẩu tạ thì đã thấy một lá cờ nhỏ màu trắng thêu nổi hình bốn mươi hai cánh hoa mai màu đen ở giữa cắm ngay trước mặt mình. Ông nhặt lên nhìn kỹ lại thấy giữa các cánh hoa mai có thêu chữ bằng chỉ đen rất tinh xảo Hắc Quan Âm. Văn Viễn nhớ lại gã Cung Bất Phàm khi van xin bà bà cũng đã luôn miệng gọi là Quan Âm liền hỏi:

- Bà bà phải chăng ngoại hiệu là Hắc Quan Âm ?

- Chỉ là giang hồ đồng đạo thuận miệng gọi thành ra cái danh đó!

Văn Viễn định hỏi thêm nhưng nhớ lại khuôn mặt khiếp đảm của bọn Phi Hồ Tứ Quỷ khi gặp bà bà tự đứng chột dạ nghĩ:

- Thần tiên bà bà hẳn uy danh ghê ghớm! Không biết bản sự thế nào nhưng xem ra có lá cờ này thì nguy nan tất nhiên sẽ được hóa giải không ít!

Văn Viễn cất kỹ vào trong người rồi vòng tay khẩu tạ. Bà bà nọ lại biến mất chỉ còn vang vọng lại tiếng nói trong gió:

- Nếu không phải nguy cấp người không được sử dụng Hắc Mai Kỳ bùa bái. Bằng không họa lại càng thêm họa!

Văn Viễn đứng thất thần suy ngẫm:

- Phải chăng ân sư có dụng ý riêng nên mới bắt ta phải tự thân xuống Giang nam một chuyến? Bà bà hỏi ta thấy ân sư là người như thế nào, phải chăng ám chỉ nên đề phòng? Còn gã Hoàn Kỳ nọ, ta nghe cái tên thật sự rất quen nhưng lại không nhớ ra đã từng nghe ở đâu? Thật sự thân thế ta như thế nào đây? Là phúc thì không thể là họa. Đã là họa vị tất tránh được. Thôi thì tùy mệnh trời vậy!

Ông thở dài nhặt cây đàn góí ghém cẩn thận rồi leo lên Ô Phong Mã mà cười nói:

- Mã đại ca! Chỉ có huynh là khiến ta yên tâm. Nhưng oai phong thần mã như huynh vào tay văn nhân ta thì thật uổng phí. Ta nghe mạn bắc có viên tướng Tư Đồ văn võ song toàn, uy khiếp địch nhân. Ta lo xong mọi việc nhất định sẽ lên phía bắc mà tặng huynh cho viên tướng này. Như vậy vó câu của huynh mới thỏa thích tung hoành sa trường sát địch!

Ông xoa bồm con hắc mã mấy lần rồi giật cương. Ô Phong Mã quay đầu thẳng tiến về Ngô Phong trấn.

Độ chừng chưa tàn quá hai lần hương, Văn Viễn nhận ra con lộ quen thuộc. Ô Phong Mã chạy qua miếu Quan Âm rồi lại đến ngay đoạn đường Văn Viễn bị hai tên Hắc Bạch Song Sát đòi lấy mạng. Ông cau mày nhìn một khoản đất rộng còn đỏ lôm máu tanh. Mấy tên khiêu hóa tử vừa thu dọn tàn cuộc vừa khóc kể liên hồi thê lương vô cùng. Văn Viễn thấy mấy lão ăn mày bốn túi và hơn mấy chục tên mình đầy máu đang thoi thóp tịnh dưỡng ven đường liền sanh lòng từ tâm mà nghĩ:

- Bọn này tuy hàm hồ nhưng cũng đã bị nạn. Cái Bang thành lập hơn mấy trăm năm nào chỉ là phường tiểu nhân ô hợp. Ta có lẽ nên giúp bọn họ một tay!

Ông liền xuống ngựa chọn một tảng đá mà ngồi xuống lại đem đàn đặt lên đùi thong thả so dây. Bọn ăn mày chưa biết dụng ý của Văn Viễn liền bu lại quanh ông mà chỉ trở bàn tán. Văn Viễn mặc kệ cứ thản nhiên dạo đàn.

Tiếng đàn nhẹ nhàng như gió lùa qua tán lá, nghe như tiếng suối róc rách len lõi từng vách đá êm. Tiếng đàn chọt chùn xuống tựa hồ thu phẳng lặng lại vút cao thành cánh thiên ưng đang đảo gió dờn mây. Lúc trầm lúc bổng, lúc ôn hòa lúc hối hả. Cả bọn ăn mày đang dưỡng thương bất giác không còn thấy đau đớn. Mấy lão ăn mày bốn túi hiểu ngay tác dụng của tiếng đàn vội vàng điều hòa kinh mạch, cứ theo tiết tấu cảm khúc mà dẫn công điều thương. Chừng nửa canh giờ, các vết thương lớn nhỏ trên thân thể họ đều không còn ra máu. Kể nào mười phần cũng đã đỡ đi ba bốn. Văn Viễn nhìn bọn họ mà mừng thầm trong bụng:

- Thì ra khúc cầm này có tác dụng trị thương. Cầm phổ không gạt ta! Thật sự là khúc nhạc diệu kỳ!

Mấy lão ăn mày liền vội vàng đến khấu tạ Văn Viễn:

- Đa tạ đại hiệp đã ra tay giúp đỡ! Tiếng đàn thật chẳng khác thuốc thần!

Lão ăn mày đá Văn Viễn một cước ở miếu Quan Âm cũng chấp tay tạ tội:

- Lão khiêu hóa ta đem dạ tiểu nhân đo lòng quân tử. Nay huynh đài không màng hiểm khích cũ mà ra tay giúp đỡ. Cái Bang phân đà Hàn Châu vô cùng cảm kích!

Văn Viễn vội cất đàn rồi hành lễ:

- Chỉ là chút tài mọn không dám nhận đại lễ các vị trưởng bối! Xấu hổ! Xấu hổ!

Ông lại lấy trong người ra một lọ nhỏ mà đưa ấy lão ăn mày:

- Tại hạ y thuật có chút am hiểu, đã điều chế ra loại thuốc chuyên trị nội thương. Mong sẽ giúp các vị được ít nhiều!

Mấy lão ăn mày nhận lấy rồi chia cho các tên ăn mày bị thương nặng đang hôn mê. Bọn chúng uống vào trong chốc lát sắc mặt hồng hào trở lại, hơi thở cũng đều đặn không còn khó nhọc như trước. Mấy lão ăn mày lại thi nhau vái tạ Văn Viễn không nguôi. Ông thấy bọn họ tính tình hào sảng tự nhiên bao nhiêu điều nghi kỵ trong lòng đều tan biến. Một lão ăn mày hỏi:

- Không biết công tử tên gọi là gì để bọn lão hữu biết ?

Văn Viễn định xưng danh nhưng sực nhớ cái tên của mình đã gây ra nhiều rắc rối liền nói:

- Chỉ chút việc mọn đâu dám để danh tánh! Tại hạ có chút việc riêng không dám làm phiền các vị!

Mấy lão ăn mày nghe vậy cho rằng Văn Viễn đáng mặt quân tử, ra tay nghĩa hiệp không cầu báo đáp. Cả bọn lại cảm kích mà vái tạ. Một lão ăn mày đưa cho ông túi gấm nhỏ:

- Công tử thật lòng dạ đại lượng. Xin công tử nhận vật này! Chỉ cần gặp chuyện gì bất trắc, xin công tử cứ đến các phân đà Cái Bang mà đưa tín vật. Huynh đệ Cái Bang dù chết cũng sẽ giúp công tử!

Văn Viễn từ chối mấy lần nhưng thấy các lão ăn mày đều nài nỉ hết mình bèn nhận lấy. Ông khấu tạ họ rồi lên ngựa thẳng về trấn Ngô Phong. Văn Viễn cất túi gấm vào người, cười nói:

- Thánh nhân dạy không sai! Nạn lớn không chết tất gặp hậu phúc. Ta tưởng đã mất mạng không ngờ được Thái phu nhân nhà họ Phương tặng ngựa tốt cùng kim bài để thoải mái ăn uống dọc đường. Quan

Âm bà bà lại tặng thêm một lá Hắc Kỳ hộ thân. Nay tự xưng thành thượng khách của Cái Bang. Một nạn hóa thành ba hỷ sự. Tái Ông Thất Mã, thật đúng là Tái Ông Thất Mã!

Văn Viễn hứng chí đọc liền một bài từ:

Ba đào sóng trước đội sóng sau

Hồ đồ chìm đắm giữa bể dâu

Vó ngựa phiêu bồng cùng mây nước

Trời xanh cánh nhọn lướt sát đầu

Ông đang cao hứng thi phú thì nghe tiếng niệm kinh theo gió thoảng thoảng bên tai. Văn Viễn liền kìm cương cho Ô Phong Mã phi nước kiệu. Ông nhận ra là Từ Bi Kinh của nhà phật. Hiếu kỳ Văn Viễn thúc ngựa đi theo tiếng tụng niệm thì tới một miếu nhỏ thờ thổ thần. Ông ngửi trong gió nhận ra rất nhiều mùi khác nhau đoán chừng có một tốp người đang tụ tập bên trong. Văn Viễn lấy làm lạ tự hỏi:

- Miếu hoang này sao lại có nhiều người đến mà nghe giảng kinh phật? Thật sự quái gở!

Ông liền xuống ngựa bước vào. Ngôi miếu thổ thần bên ngoài nhìn chật hẹp nhưng bên trong lại có một khoản sân rộng trước gian thờ chính. Hơn ba mươi người kẻ đứng kẻ ngồi đang xì xào bàn tán. Văn Viễn thấy bọn họ ai ai nét mặt cũng hân hoan thì đoán thầm không phải chuyện xấu. Ông nghe ngóng một hồi lơ mơ hiểu, bọn này đang đợi người nào đó xem chừng rất có vai vế.

Cả đám người lao nhao bàn luận ồn ào nhưng tiếng niệm kinh vẫn nghe rõ mồn một. Văn Viễn liền len lỏi vào gian thờ chính. Chỉ thấy một vị sư già ốm tong teo như tre đang vừa quét dọn bụi bặm vừa không ngừng lầm nhẩm đọc Từ Bi Kinh. Văn Viễn hiểu vị sư già đang có ý trách bọn người ô hợp bên ngoài làm loạn nơi tôn nghiêm. Văn Viễn nhìn kỹ lại thì cả kinh. Hóa ra cứ một nét chữ đưa, vị hòa thượng đã viết một dòng thư pháp. Văn Viễn ở Cối Kê cũng được liệt vào hàng tài danh thi phú nhưng cũng phải không ngừng tấm tắc khen:

- Thư pháp tuyệt diệu! Thư pháp tuyệt diệu!

Vị sư già nhận ra có người đang đứng ngắm nhìn nhưng vẫn thản nhiên như không hay. Ông ta dùng một cây chổi lông lớn quét bụi bám trên thân tượng thờ. Miếu hoang lâu năm nên bụi dày đến mấy lớp. Trong chớp mắt, gian thờ chính đã mịt mù bụi bay. Văn Viễn ho sù sụ mấy lần nhưng vẫn căng mắt nhìn. Mỗi nhát chổi lông quét bụi như thư họa vào khoảng không. Cả đời Văn Viễn chưa bao giờ thấy được thư pháp kỳ lạ như vậy nên tự nhiên buột miệng đọc theo:

Tượng vàng tượng đất

Thích Ca đều cười

Miếu hoang điện ngọc

Cũng là chùa thôi

Ra là vị sư già đang thảo một bài kệ. Cây chổi lông trong tay ông ta quét qua lớp bụi rơi xuống tạo ra những nét chữ thoát tục đến siêu phàm. Văn Viễn đọc xong bài kệ khen nức nở:

- Thư pháp tuyệt diệu! Thơ lại thanh cao! Văn bối vô cùng bội phục!

Ông nhìn nhà sư vẫn điềm nhiên quét bụi liền giật mình nghĩ:

- Không xong! Vị hòa thượng đang có ý trách người mộ đạo sao lại phân biệt tượng vàng tượng đất, miếu nhỏ với chùa lớn. Tượng nào cũng là tượng Phật, nơi nào lại chẳng là nơi thờ phụng Phật? Chẳng phải đang trách bọn người ồn ào ngoài kia sao? Ta nhất định không thể để hòa thượng này xếp ta ngang hàng với hạng vô tâm được!

Văn Viễn vội vàng xắn tay áo mà lấy một cây chổi to bên hông cửa quét dọn sàn. Một người quét bụi xuống. Một người quét bụi đi. Chừng nửa tuần trà gian điện thờ đã sạch sẽ. Vị sư già thấp một lượt hương trầm khắp nơi rồi nhìn Văn Viễn y phục cấu bẩn đang thành tâm khẩn lạy, cười nói:

- Thiên hạ hiềm kẻ có lòng! Khả kính! A di đà phật!

Văn Viễn chấp tay hành lễ đáp:

- Văn bói chỉ bỏ chút sức mọn phụ đại sư! Nào dám nói đến lòng thành! Không biết pháp hiệu đại sư là gì ?

Vị sư già đáp:

- Bần tăng không phải đại sư nên không có pháp hiệu. Sư phụ điểm hóa ngày trước chỉ gọi một cái tên là Huyền Không!

Văn Viễn từng được Vô Sách Đại Sư nói về các bậc tu hành. Thiếu Lâm Tự chia ra hai dạng tăng tu đạo. Một dạng chuyên tu ở chùa. Một dạng lại đi khắp nơi mà phát dương pháp gọi là Hành Giả. Pháp danh chư tăng cũng chia ra năm thứ tự là Nhất, Phương, Ngã, Vô, Huyền. Văn Viễn nghe vị sư già xưng hiệu là Huyền Không thì biết rằng ông ta là cao tăng của giới Hành Giả. Văn Viễn liền cung kính:

- Thì ra là Huyền Không đại sư! Văn bói thật thất kính! Không biết những người kia sao lại tụ tập bên ngoài làm náo loạn nơi này?

Huyền Không Đại Sư từ tốn nói:

- Bọn họ đang chờ Sa tiểu thư!

Văn Viễn liền thuận miệng hỏi:

- Vị tiểu thư này chắc vai vế rất ới khiến nhiều người chờ đợi như vậy?

Huyền Không nhìn Văn Viễn chăm chú từ đầu đến chân. Bất chợt, nhà sư vung tay đánh một chưởng ngay ngực ông. Văn Viễn hoảng sợ kêu thất thanh. Nhà sư lấy làm lạ. Chưởng vừa đến ngực Văn Viễn kinh lực liền bị thu hồi lại bảy tám phần. Tuy vậy, Văn Viễn vẫn trúng chưởng ngã ngửa xuống sàn nhả mặt đau đớn. May mà nhà sư kịp thời nương tay, bằng không, ông khó lòng sống nổi.

Huyền Không đại sư vội vàng dìu Văn Viễn đứng dậy:

- Hóa ra thí chủ không phải là kẻ luyện võ. Bần tăng thất kính! Tội lỗi! Tội lỗi! Thí chủ thật giống một người! Giống như tạc!

Văn Viễn biết lại thêm một kẻ nhận lầm ông là Cầm Điện Cuồng Sinh nên chỉ thở dài ảo não, nói:

- Văn bói thật sự là xui xẻo!

Vị sư già nói:

- Ý trời đã định! Xem ra thí chủ lần này phải hóa giải nghiệp ác cho người! Tội lỗi! Tiếc thay...

Văn Viễn nghe Huyền Không Đại Sư bỏ lửng câu nói cứ lắc đầu liên tục liền hỏi:

- Không biết đại sư nuối tiếc điều gì ?

Vị sư già cười mỉm:

- Là nghiệp của thí chủ! Cũng là duyên của thí chủ! Về sau tự nhiên thí chủ sẽ hiểu được! Kẻ này tác nghiệp chuốc oán với người nhiều e kiếp nạn thí chủ gặp phải sẽ không ít! Thiện tai! Thiện tai!

Văn Viễn đã được bà bà thần tiên nói rõ nên ông nghe Huyền Không Đại Sư nhắc nhở cũng không lấy làm lạ:

- Số văn bói có lẽ đã được định phải khổ nạn! Đa tạ đại sư quan tâm! Nhưng Sa tiểu thư là người như thế nào mà lại có những kẻ kia chờ đợi như vậy ?

Vị sư già đáp:

- Thí chủ không phải là kẻ luyện võ nên tất không rõ về Sa tiểu thư! Người này nổi tiếng là am hiểu tất cả võ học trong thiên hạ! Được nàng ta chỉ điểm còn hơn khổ luyện mấy chục năm ròng! Thử hỏi kẻ tập võ nào không muốn mau chóng thăng tiến đến cảnh giới thiên hạ vô địch! Thành ra Sa tiểu thư rất được giang hồ hai phe hắc bạch của võ lâm trọng vọng!

Văn Viễn ngạc nhiên:

- Làm thế nào mà một vị tiểu thư lại nắm được tất cả võ học trong thiên hạ? Thật sự văn bối không tin được!

Huyền Không đại sư diễn giải:

- Tổ phụ Sa tiểu thư là người chuyên sưu tầm các tích lạ trên giang hồ rồi ghi chép tỉ mỉ thành các bộ sách phân chia lợi hại! Tất nhiên các môn võ công thượng thừa cũng được biên soạn kỹ lưỡng! Lúc thì dùng thể lực, lúc lại không ngừng bỏ ra tiền bạc mua chuộc! Thành ra võ học thiên hạ nhà họ Sa nắm giữ trong tay hầu như đến ba phần! Sa tiểu thư từ nhỏ đã am tường chữ nghĩa! Kiến văn lại thâm sâu hơn người thường, nên đến năm hai mươi tuổi, Sa tiểu thư đã có thể thông thuộc hết yếu nhược các môn võ bang phái Trung Nguyên!

Văn Viễn hiểu bọn người kia chính là đang trông chờ sự chỉ điểm của tiểu thư họ Sa nên kẻ nào kẻ nấy mặt mũi cũng vô cùng hơn hớn. Ông trầm nghĩ:

- Nếu tiểu thư này tinh thông võ học các nhà thì tất nhiên sẽ am hiểu được điều quái lạ trong bộ cầm phổ mà ta đang giữ! Chi bằng ta nhân cơ hội này mà hỏi cho rõ ràng thật hư Lại cái gã Cầm Điệp Cuồng Sinh, ta cũng phải hỏi cặn kẽ! Dầu có chết cũng không làm con ma hồ đồ!

Bọn người tụ tập bên ngoài bỗng nhao nhao lên:

- Tới rồi! Tới rồi!

Chỉ thấy một cỗ xe sáu ngựa kéo trang trí vô cùng sa hoa chạy thẳng vào sân. Tên mã tài vội vàng kìm ngựa nhảy xuống. Y nhanh chóng đặt một thùng gỗ lớn trước mặt mà đồng dục:

- Sa tiểu thư đã nhận lời các vị. Chiếu theo lệ cũ, một câu hỏi là ngàn lạng vàng. Một câu chỉ điểm là năm ngàn lạng. Kẻ nào muốn hỏi cứ theo đó mà dâng lễ!

Văn Viễn nghe y nói xong liền kêu trời trong bụng:

- Thôi rồi! Ta làm gì có đủ vàng mà dâng lễ. Vị tiểu thư này thật biết làm ăn!

Bọn người tụ tập quanh không ai bảo ai liền đem vàng bạc ra bỏ vào thùng. Đầu tiên là một hán niên tuổi chừng hai mươi chín. Hắn vái lạy rồi hỏi:

- Tại hạ Trịnh Thiên Hải, phái Tung Sơn xin được tiểu thư chỉ dạy về kiếm!

Trong xe vang ra giọng nói nhu mì:

- Không biết Trịnh công tử muốn hỏi về Tung Sơn Thất Thập Lục hay Tung Sơn Hỏa Phong Bát ?

Trịnh Thiên Hải nghe vậy giật mình mà nói:

- Tại hạ chỉ là nhập môn chưa tới hai mươi năm nên không dám với cao hỏi Tung Sơn Hỏa Phong Bát, chỉ là đã luyện Tung Sơn Thất Thập Lục mười tám năm ròng nhưng vẫn không vượt qua chiêu thứ năm mươi. Xin tiểu thư chỉ điểm đôi chút!

Giọng nói trong xe lại vang ra:

- Trịnh công tử có phải thấy hai huyệt Nhai Phạm và Tiêu Thương trên vái trái luôn đau nhói ?

Trịnh Thiên Hải tái mặt:

- Sa tiểu thư thật sự bất phàm! Năm năm nay hai huyệt này cứ đau liên tục mỗi khi tại hạ luyện kiếm! Xin tiểu thư giúp đỡ!

Trong xe vang ra tiếng cười khanh khách như họa mi khiến người nghe dù biết có phần chế giễu nhưng lại không phật lòng:

- Do Trịnh công tử vội vàng tu luyện nên đã tự gây tổn hại ỉnh. Nếu cứ luyện theo kiểu của công tử chừng năm nữa sẽ không thể nào cầm được kiếm. Ta chỉ cho công tử một khẩu quyết luyện công!

Tên tài mã vội vàng chạy đến bên rèm cửa xe nhận lấy một mẫu giấy. Văn Viễn đứng trên thềm cao nên kịp thấy bàn tay trắng muốt liền chắc rằng tiểu thư này cũng vào hàng khuynh nước khuynh thành. Trịnh Thiên Hải cầm lấy mảnh giấy ghi khẩu quyết theo đó mà thử vận công dẫn khí. Y bất thần xuất một chiêu kiếm liền thấy hai huyệt Nhai Phạm và Tiêu Thương đã đỡ đau mấy phần. Y hớn hỡ vãi tạ không thôi. Sa tiểu thư nói:

- Trịnh công tử cứ theo khẩu quyết này mà luyện trong vòng một năm tự nhiên kiếm pháp sẽ tiến triển!

Trịnh Thiên Hải vãi tạ lần nữa rồi đi vội không thèm chào từ biệt bạn hữu. Một kẻ đứng tiếp sau liền đem vàng bỏ vào thùng gỗ rồi nói:

- Tại hạ Đỗ Thành, phái Côn Lôn muốn hỏi về Côn Lôn Thần Chưởng!

Sa tiểu thư từ trong xe lại cười một tràng dài đáp:

- Côn Lôn Quỷ Thức ta có nghe! Côn Lôn Thập Bát Đạo, ta cũng có nghe! Côn Lôn Khoái Dao, ta cũng có nghe! Riêng Côn Lôn Thần Chưởng gì gì đó ta chưa nghe bao giờ! Đỗ công tử nhớ nhầm chăng? Không biết Đỗ công tử muốn hỏi có phải là bộ chưởng pháp độc môn Côn Lôn Quỷ Tấn Chưởng?

Đỗ Thành nghe vậy liền đỏ mặt xấu hổ. Bọn người tụ tập xung quanh biết gã họ Đỗ nói Thần Chưởng cho đỡ ngượng miệng nên hòa theo cười nhạo loạn xạ. Đỗ Thành sượng sùng đáp:

- Chính là bộ chưởng pháp tiểu thư vừa nói! Tại hạ luyện mãi nhưng vẫn không có tiến triển. Độc công ngày càng ngấm sâu vào cơ thể! Xin tiểu thư chỉ giáo!

Gã họ Đỗ nói rồi vận công, bàn tay trái của gã chợt đen sạm. Mùi xú ứ nồng nặc. Tiếng Sa tiểu thư từ trong xe lại vang ra:

- Cho hỏi Đỗ công tử là đệ tử thứ mấy của Độc Ông Thiên Phật?

Gã họ Đỗ ngập ngừng:

- Tại hạ là đệ tử thứ hai của Thiên Phật Lão Ông!

Sa tiểu thư cười giễu cợt:

- Theo ta biết Độc Ông Thiên Phật không hề nhận đệ tử. Ngoài một cô cháu gái Tiểu Nha Đầu ra, ta chưa hề nghe Độc Ông có truyền võ công cho ai. Đỗ công tử xem ra tâm tư trí trá, lời không thật lòng. Ta không giúp được rồi!

Thật sự gã Đỗ Thành vốn là học trộm tuyệt kỹ của Độc Ông. Hắn tự mình mày mò tập luyện nào ngờ đi sai đường lối, vô tình để độc nhập thân. Côn Lôn Quỷ Tấn Chưởng là chưởng pháp tối độc bậc nhất thiên hạ. Kẻ muốn luyện tập trước hết phải sư tầm các loại thảo dược côn trùng độc bào chế thành một loại biệt dược. Sau đó cứ mỗi lần luyện công thì dùng chất này bôi vào lòng bàn tay để mau thành độc chưởng. Tuy nhiên gã họ Đỗ lại nôn nóng tập luyện lại vừa sai cách thức. Độc tính quay sang ngấm sâu vào cơ thể. Mỗi lần vận công là gã đau nhức hai tay đến ngỡ như bị ngàn vạn nhát dao từng xẻo.

Đỗ Thành nghe Sa tiểu thư nói vậy mồ hôi lấm tấm trán. Gã không thể trước mặt nhiều người mà thừa nhận mình học lóm. Nhưng nếu chậm trễ điều trị e độc sẽ bộc phát mạnh hơn trước sau gì cũng xông tim mà mất mạng. Gã hoảng sợ nói:

- Tại hạ luyện công sai quy cách mong Sa tiểu thư chỉ dẫn!

Sa tiểu thư từ trong xe từ tốn nói:

- Quy tắc của Sa gia, không chỉ điểm cho những kẻ học trộm võ công người khác. Hạng vô sỉ như vậy, ta không có hứng tiếp đón!

Gã họ Đỗ chưa kịp phản ứng gì thì đã bị tên mã tài túm lấy mà đá một cước. Gã chỉ kịp kêu oái oái thì đã bị văng ra khỏi dền thờ thổ thần. Văn Viễn nhìn gã mã tài tròn xoe mắt. Gã này tay chân cục mịch có phần chậm chạp nhưng xuất thủ lại nhanh như chớp. Ông chợt hiểu ra mà à một tiếng. Gã này vừa làm mã tài tất nhiên kiêm luôn hộ vệ cho tiểu thư họ. Chủ nhân võ học uyên bác thì nô bộc tài giỏi hơn người là lẽ thường.

Gã mã tài lại đồng dục nói:

- Các người nhìn tên vô lại vừa rồi mà làm gương! Kẻ nào mang tâm dạ bất chính mà đi hỏi tiểu thư nhà ta đều bị như vậy!

Bọn người tụ tập sợ hãi không dám bàn tán. Văn Viễn nhìn thấy phân nửa vội vã chuồn ra phía sau rồi đi mất. Sân miếu còn không quá hai mươi người nán lại.

Một trung niên khác tuổi chừng hơn ba mươi bước lên nói:

- Tại hạ họ Phàm tên Cô Phù muốn thỉnh giáo với tiểu thư về đao pháp!

Phàm Cô Phù đem hơn sáu ngàn lượng vàng bỏ vào trong thùng gỗ. Tên này bỏ ra một số kim ngân lớn mà mắt không hề chớp chắc hẳn thường ngày phóng tay rất thoáng đạt.

Sa tiểu thư liền cất tiếng hỏi:

- Không biết Phàm công tử muốn hỏi bộ đao pháp nào ?

Phàm Cô Phù cười nhạt rồi rút một thanh khoái đao trong người ra múa liền sáu chiêu liên hoàn. Đao ảnh ngợp trời, chiêu trước nối chiêu sau không một khe hở. Bọn người giang hồ lập tức trầm trồ tán thưởng không ngớt.

Sa tiểu thư vẫn điềm nhiên nói:

- Thì ra là cao đồ của Bá Đao Trang. Thất lễ! Phàm công tử phải chăng là người đứng đầu trong Bá Đao Tam Tuyệt ngoại hiệu Truy Phong Đao?

Phàm Cô Phù gật đầu:

- Tiểu thư kỳ thực kiến văn uyên bác. Tại hạ bội phục. Truy Phong Đao chính là tại hạ!

Có mấy kẻ ở mạn Bắc đang cùng bọn người tụ tập xung quanh nghe danh Truy Phong Đao liền giật thót. Bá Đao Trang lưng lẩy thiên hạ về thuật dùng đao. Mấy năm nay lại xuất được Bá Đao Tam Tuyệt tung hoành ngang dọc thiên hạ không mấy người địch lại đao pháp của họ. Phàm Cô Phù đứng đầu Tam Tuyệt tất nhiên thuật dùng đao của hắn càng tinh diệu. Nay phải đi cầu cạnh Sa tiểu thư khiến người xem càng hiếu kỳ.

Phàm Cô Phù hỏi:

- Không biết trong thiên hạ có được bao nhiêu cao thủ dùng đao?

Sa tiểu thư nói:

- Thành danh về Đao thì nhiều vô số kể, không biết công tử muốn hỏi cao thủ dạng nào?

Phàm Cô Phù đáp:

- Ta muốn hỏi những kẻ thắng được Truy Phong Đao ta đây!

Sa tiểu thư bật cười khanh khách:

- Vậy thì không đếm xuể!

Phàm Cô Phù nghe tiểu thư họ Sa đối đáp liền hiểu hàm ý chê đao pháp của mình thấp kém. Y sa sầm nét mặt đành giọng:

- Phải chăng tiểu thư chê Phàm mỗ Đao Pháp thô sơ?

Sa tiểu thư thản nhiên đáp:

- Đao pháp của công tử có chút thành tựu nhưng nếu đem so với cao thủ dùng đao phương Nam còn thấp vài bậc!

Phàm Cô Phù bưng bưng lửa giận:

- Là cao thủ dùng đao phương Nam nào?

Sa tiểu thư thủng thảng hỏi:

- Phàm công tử so mình với Khoái Dao Dương Hồ, Quỷ Dao Bạch Từ Chi, Thiên Phong Dao Dư Vũ thì thế nào?

Phàm Cô Phù nghe tiểu thư họ Sa nhắc toàn cao thủ dùng Dao lừng danh liền ngập ngừng rồi nói:

- Chưa có dịp lãnh giáo nên không dám quả quyết nhưng ba gã kia chưa chắc đánh bại được ta!

Sa tiểu thư nói:

- Không sai! Phàm công tử so đao với Dương Hồ, Bạch Từ Chi hay Dư Vũ đều coi là kẻ tám lạng người nửa cân bất phân thắng bại! Nhưng nếu cả ba người hợp công, Phàm công tử ước lượng thắng được mấy phần?

Phàm Cô Phù đắn đo nghĩ ngợi rồi đáp:

- Ba kẻ đó liên thủ ta chỉ nắm được ba bốn phần thắng!

Sa tiểu thư cười hỏi:

- Vậy ta đem công tử so với kẻ đánh bại cả ba cao thủ thành danh về đao kia mà nói kém một phần có hợp lý chăng?

Phàm Cô Phù giật mình hỏi dồn:

- Kẻ nào thắng được ba tên đó? Mong tiểu thư chỉ dẫn!

Sa tiểu thư ung dung đáp:

- Ngoại thành Dương Châu cách đây năm năm, Dương Hồ, Bạch Từ Chi, Dư Vũ cùng chết thảm khi truy sát một kẻ cũng dùng đao. Cả ba người liên thủ vẫn chỉ đỡ không quá năm chiêu. Ta cho rằng người này mới đích thị là cao thủ hạng nhất về dùng Dao!

Bọn người tụ tập cùng Phàm Cô Phù nghe đều la hoảng trong bụng. Khoái Dao Dương Hồ, trại chủ Hồ Uy Sơn nổi danh về việc dùng đao nhanh như chớp mắt. Quỷ Dao Bạch Từ Chi ngang dọc Tây Nam chưa có người địch nổi ba chiêu. Thiên Phong Dao Dư Vũ ra đao như gió cuốn. Ba kẻ này đều được liệt vào hạng nhất nhì về đao thuật trong võ lâm. Nhưng cả ba tên liên thủ lại đỡ không nổi năm chiêu dẫn đến chết thảm thì kẻ đánh bại họ đao pháp còn tinh diệu mấy phần. Phàm Cô Phù gất hỏi:

- Là kẻ nào?

Sa tiểu thư đáp:

- Đệ tử phái Hoa Sơn, đứng thứ năm trong Hoa Sơn Thất Hiệp có tên gọi Bách Tửu Độc Hành Tiêu Hàn!

Phàm Cô Phù nghe cái tên Tiêu Hàn liền cười vang:

- Ta còn tưởng cao nhân nào, chỉ là con chuột trốn chui trốn nhủi phái Hoa Sơn. Mấy chiêu kiếm không ra kiếm, đao không ra đao của hắn lại được Sa tiểu thư ca tụng mà sánh hơn Phàm mỗ thật sự không khác con nít lên ba đang đấu láo!

Cách đây vài năm Phàm Cô Phù đã cùng cao thủ hai phái Võ Đang, Nga Mi phục sát Tiêu Hàn. Họ Phàm cũng đã giao thủ qua nên tự thị gã Tiêu Hàn chỉ được cái hư danh. Hơn nữa phái Hoa Sơn từ lâu đều nổi danh về kiếm thuật. Sa tiểu thư lại nói môn đồ của họ giỏi dùng đao không khỏi làm người nghe phì cười nghi hoặc.

Giọng Sa tiểu thư vẫn điềm nhiên:

- Cách đây năm năm phải chăng Phàm công tử đã từng có dịp giao thủ với Tiêu Hàn ?

- Không sai! – Phàm Cô Phù thừa nhận – Ta cùng Võ Đang Thập Khách, Nga Mi Tứ Tuyệt vây hãm hơn một ngày trời. Hắn toàn thân đầy thương tích. Bọn ta cứ ngỡ đã là cá trong chậu chim trong lồng. Không ngờ hắn dùng xảo kế mà thoát được. Kẻ vô dụng như vậy sao đáng so đao thuật với Phàm mỗ ta!

Văn Viễn từ đầu đã không ưa thái độ kiêu thị của Phàm Cô Phù. Giờ lại thấy họ Phàm một hai đùa dìm kẻ khác xuống đáy tự đưa mình lên cao, không kìm được liền nói chen vào:

- Không phải! Không phải! Lời nói đã sai rồi!

Cả bọn người đứng trên sân miếu thổ thần đều quay đầu lại nhìn. Văn Viễn hơi giật mình nhưng vẫn nói:

- Tại hạ không biết đao pháp Phàm huynh như thế nào nhưng lời lẽ Phàm huynh đã có phần không đúng!

Phàm Cô Phù nhìn Văn Viễn rõ ràng chỉ là một văn nhân nên khinh khỉnh hỏi lại:

- Không biết Phàm mỗ đã nói sai chỗ nào?

Văn Viễn liền đáp:

- Phàm huynh lời nào cũng chê người họ Tiêu là vô dụng, nhưng Phàm huynh đã nói cùng nhiều cao thủ vây đánh, nếu họ Tiêu thật sự vô dụng sao nhiều người cùng nhau đánh cả ngày cũng không hạ được?

Phàm Cô Phù nghe vậy cũng sững người lại không biết làm sao đối đáp. Bọn người tụ tập quanh đó liền xì xào bàn tán:

- Rất có lý, bao nhiêu cao thủ vẫn không đánh bại được Tiêu Hàn. Gã này tất nhiên cũng có bản sự!

Thật lòng, Văn Viễn không hề muốn bênh vực cho người có cái tên Tiêu Hàn gì đó. Nhưng ông thấy họ Phàm cứ vênh vênh tự đắc lòng sanh bất nhã mà hạ bót ngạo khí của hắn. Sa tiểu thư ngồi trong xe nghe xong bật cười khanh khách:

- Vị văn nhân kia nói không sai. Tiêu Hàn thật sự thân ẩn tuyệt học. Y bình sinh rất ít dùng đao. Kể thấy y dùng đao lại không được toàn mạng mà kể lại. Giang hồ ít biết về đao thuật của y cũng là chuyện thường! Không biết Phàm công tử đã nghe qua cái danh Đoạt Mệnh Đao?

Phàm Cô Phù như nghe phải tiếng sấm dội trời quang. Phàm Cô Phù lắp bắp:

- Sa tiểu thư vừa hỏi phải chăng Ẩn Khách Đoạt Mệnh Đao?

Sa tiểu thư đáp:

- Thiên hạ vị tất có hai Đoạt Mệnh Đao. Núi Trường Bạch đánh bại Thập Bát Thiên Hồ, ả Ngọa Long một mình chém sáu tướng Tây Hạ. Hình như Bá Dao Trang của Phàm công tử từng được Đoạt Mệnh Đao thăm viếng!

Giọng nói Sa tiểu thư nửa phần trần thuật nửa phần chế giễu nhưng Phàm Cô Phù không còn tâm trí để bụng. Vết thương bên vai trái họ Phàm tự nhiên giật giật mấy cái đau nhói.

Vốn cách đây mấy năm, Phàm Cô Phù cùng Thiếu Trang Chủ Bá Dao Trang Ôn Vân Bách truy lùng dấu vết Thập Bát Thiên Hồ. Khi lần đến núi Trường Bạch thì chỉ kịp thấy mười tám thi thể còn đỏ máu tươi. Mười tám tên yêu ma đã bị người khác chết sạch. Trên người bọn chúng cùng bị một vết thương giống nhau, tất nhiên, kể ra tay chỉ một chiêu là đoạn mạng. Ôn Vân Bách cả đời luyện đao nên chỉ cần nhìn vết thương là biết người ra tay cũng là cao thủ nhất nhì về đao pháp. Song họ Ôn vẫn không nhận ra được môn phái xuất thân của người này.

Sau, Bá Dao Trang lại nghe tin Tây Hạ xua quân lấn ả liền vội vàng huy động nhân mã xuất hành. Nào ngờ đến ả Ngọa Long thì thấy mấy vạn hùng binh Tây Hạ đều bỏ chạy tán loạn. Hóa ra sáu đại tướng quân Tây Hạ chỉ còn là cái xác không đầu vất vẻo trên mình ngựa. Phàm Cô Phù lúc đó kịp thấy một gã thân cao dong dỏng, đầu đội nón tre rộng vành đang cầm sáu chiếc đầu người mà tung hoành giữa loạn quân. Đại Tổng không mất một mũi tên nào lại đẩy lui kỵ binh hùng mạnh Tây Hạ tránh được họa binh đao công đầu tất nhiên thuộc về gã nọ. Ôn Vân Bách nhìn thấy đao pháp của gã đã không thôi ngót miệng khen vội vàng thúc nhân mã dọn tàn cuộc. Quân Tây Hạ bị đẩy lùi, Ôn thiếu trang chủ Bá Dao Trang liền nài gã kia một cái hẹn tỷ thí. Đôi bên định ước mười lăm tháng đó hội ngộ tại Nhạn Hương Lâu.

Thật sự Ôn Vân Bách vốn chú ý đến bảo đao của gã kia muốn đoạt làm của riêng. Hội ngộ tại Nhạn Hương Lâu tỷ võ lại đem bảo đao ra làm điều kiện đánh cược. Ngờ đâu Ôn Vân Bách kỳ thực không đỡ nổi quá năm chiêu của gã, cả ba hiệp đều thua sạch sẽ. Họ Ôn liền sắp đặt kế hiểm cho người theo dõi trộm đi bảo đao. Kế sự không thành, gã kia phát hiện đùng đùng nổi cơn thịnh nộ mà thân hành đến Bá Dao Trang hỏi chuyện.

Ôn Vân Bách cậy thế hàm hồ. Gã kia không nhịn được mới một đao chém chết thiếu trang chủ Bá Đạo Trang. Chính Phàm Cô Phù cũng đã bị nhát đao kia sượt qua người để lại vết thương dài trên vai trái. Trang chủ Ôn Thiếu Thiên xót con dùng đơn đao đấu một trận sống chết. Ôn Thiếu Thiên vang danh Bắc Hiệp Bá Đạo nào ngờ không làm gì được. Bá Đạo Trang người chết như rạ trong khi gã kia càng đấu lại càng thẳng thế. Ôn Thiếu Thiên rất cuộc cũng bị bại dưới đao đối thủ. Họ Ôn vừa mất con lại mất luôn danh tiếng bao năm gầy dựng, hận không nuốt trôi nổi. Nhưng hận nhất vẫn là bộ đao pháp mà gã giấu mặt dùng, kỳ thực là kiếm pháp song thật sự lại là đao. Ôn Thiếu Thiên hỏi, gã đáp là Đoạt Mệnh Đao. Họ Ôn sau đó bỏ hết tâm huyết để nghĩ ra cách khắc chế nhưng không thành, ôm hận chết đi. Phàm Cô Phù cũng chính vì ẩn khúc này mà xuôi nam tìm hiểu thực hư.

5. Chương 5: Thần Chưởng Ngọc Thủ Trần Quang

Sa tiểu thư nhắc lại chuyện xưa của Bá Đạo Trang đầy mai mỉa nhưng Phàm Cô Phù vẫn hỏi trịnh trọng:

- Không biết tiểu thư nói vậy có phải hàm ý Tiêu Hàn chính là Đoạt Mệnh Đao?

Sa tiểu thư đáp:

- Không sai!

Phàm Cô Phù trong lòng mừng rỡ. Ẩn khúc bao năm của Đạo Trang đã dần sáng tỏ. Phàm Cô Phù hỏi dồn:

- Không biết tiểu thư có gì làm bằng?

Chợt Sa tiểu thư cười nhẹ rồi im lặng. Gã tài mã hiểu ý chủ nhân mà nhắc nhở:

- Công tử gia đã hỏi sang câu thứ hai!

Phàm Cô Phù liền đem bỏ vào thùng gỗ hơn bốn ngàn lượng vàng. Văn Viễn cũng đã bị câu chuyện về Tiêu Hàn thu hút bèn bước xuống khỏi điện thờ mà nhập chung với bọn người tụ tập. Ông nghe Sa tiểu thư nói một mình chém sáu tướng, tuy không rõ thực hư nhưng đoán chắc họ Tiêu là một trang đội trời đạp đất, lòng tự đứng mền mọ. Ông đồng tai nghe Sa tiểu thư nói tiếp:

- Ta dựa vào vết thương của bọn Thập Bát Yêu Hồ cùng ba tên Dương Hổ, Bạch Từ Chi, Dư Vũ mà đối chiếu nhận ra có vài chiêu giống kiếm pháp Hoa Sơn. Ta sau đó hiểu, tên Tiêu Hàn gặp kỳ ngộ đem bảy mươi hai chiêu kiếm Hoa Sơn biến tấu chuyển sang đao pháp. Tuy nhiên bộ đao pháp này quá độc ác nên bình thường Tiêu Hàn rất ít dùng. Một khi đã dùng đao thì tất nhiên không có kẻ nào sống sót. Còn một chuyện nữa, Phàm công tử có nhớ thanh đao mà gã ẩn khách nọ đã dùng lúc viếng Bá Đạo Trang?

Phàm Cô Phù nói ngay:

- Thanh đao màu đen dài ba tấc, chuôi chạm một cái đầu rồng!

Sa tiểu thư đáp:

- Không sai! Thanh đao đó nguyên bản có tên là Hắc Long Đầu Đao dài hơn sáu tấc do Mai Hoa Trang đúc thành. Mai Hoa Trang lừng lẫy về đúc khí tài nên thanh Hắc Long Đầu Đao thành ra hạng bảo vật vô giá!

Văn Viễn nghe nhắc đến Mai Hoa Trang liền nhớ lão Ác Hòa Thượng khi quỳ lạy xin ông giúp đỡ cũng đã nhắc đến tên trang viện này. Ông liền chú tâm nghe.

Sa tiểu thư nói tiếp:

- Tiêu Hàn nổi danh Bá Tửu Độc Hành. Y võ công có thể còn thua kém vài người riêng về tửu lượng thì thiên hạ lại không địch thủ. Y có lần cao hứng thi tửu lượng. Trang chủ Mai Hoa Trang đã thua bèn đem bảo đao tặng. Y ché đao lớn nhờ gọt lại cho vừa tay cầm. Y lại ché cái tên Hắc Long Đầu Đao quá nặng sát khí thành ra tiện thể dùng chỉ lực khắc lên sóng đao dòng chữ: Hồi Phong Đao Hạ Thủ Hoàn! Hắc Long Đầu Đao chuyển tên Hồi Phong Đao hàm ý nhắc nhở người dùng đao hạ thủ lưu tình! Tiêu Hàn tự lúc có đao rất quý thành ra vật bất ly thân. Trăm sáu tướng Tây Hạ là Hồi Phong Đao. Náo loạn Bá Đạo Trang

cũng là Hồi Phong Đạo! Thiên hạ không thể có hai Mai Hoa Trang. Hồi Phong Đạo tất nhiên chỉ có một! Thành ra ẩn khách Đoạt Mệnh Đạo là Bách Tử Hành Tiêu Hàn!

Sa tiểu thư càng nói, Văn Viễn càng nể phục kiến thức của nàng ta. Ông lại càng tiếc nuối việc mình không đủ ngân lượng để nạp lễ mà hỏi chuyện. Ông bèn tự an ủi:

- Ta còn một thần tiên bà bà kiến văn nào kém. Lần sau ta gặp bà bà nên lựa lời mà hỏi khéo bằng không sẽ phải ăn mấy bạt tai!

Văn Viễn bất giác đưa tay sờ lên má mình mà nghĩ:

- Thần tiên bà bà cứu ta mấy phen sống dở chết dở. Mấy cái tát tai đã ăn thua gì? Sao ta lại hẹp hòi kể lể?

Phàm Cô Phù thông suốt mọi chuyện bèn đem ra thêm năm ngàn lạng vàng bỏ vào thùng gỗ mà nói:

- Tại hạ muốn hỏi thêm hai việc!

Trước sau bỏ ra mười lăm ngàn lạng vàng, xem chừng vị tiểu thư nhà họ Sa đã gặp được mối làm ăn béo bở:

- Xin Phàm công tử cứ hỏi!

Phàm Cô Phù liền hỏi:

- Tại hạ ngày trước đã tận mắt chứng kiến đao pháp của Đoạt Mệnh Đạo, thực sự đã đạt đến độ xuất đao như ý, không biết làm cách nào khắc chế được đao pháp của hắn?

Sa tiểu thư cười mỉm:

- Không có cách khắc chế được đao pháp của Tiêu Hàn. Hoặc là người khiến hắn không thể dùng đao. Hoặc là đao pháp của người phải nhanh hơn hắn. Một khi Hồi Phong Đạo ra khỏi vỏ sẽ như tên gọi Đoạt Mệnh Đạo, một chiêu là lấy mạng người!

Phàm Cô Phù ngỡ vị tiểu thư này đang làm giá nên nói:

- Xin tiểu thư giúp đỡ, tại hạ nhất định khấu tạ thâm hậu!

Sa tiểu thư thở dài:

- Không phải ta không muốn giúp công tử nhưng thật tình chính ta cũng không tìm ra cách hóa giải. Thứ nhất, ta chưa từng thấy trọn vẹn bộ Đoạt Mệnh Đạo. Thứ hai, dù ta có thấy cũng không thể khắc chế. Đoạt Mệnh Đạo chiêu thức quá nhanh và hiểm. Luận đao pháp thiên hạ đương thời ta vẫn không thấy có người thứ hai. Xin Phàm công tử thứ lỗi, ta thật tình không chỉ dẫn được!

Phàm Cô Phù nghe xong nét mặt lộ vẻ thất vọng. Họ Phàm thở dài bèn hỏi tiếp:

- Cách đây mấy năm Bách Tử Hành Tiêu Hàn đã ẩn danh không còn đi lại trên giang hồ, không biết làm cách nào mới tìm được hắn?

Sa tiểu thư đáp:

- Gã Tiêu Hàn mê nhất là rượu, cứ lai vãng các quán rượu trừ danh tất sẽ tìm được hắn. Tuy nhiên phải cẩn trọng. Ta có mấy thuộc hạ tìm cách tiếp cận hắn đều một đi không trở về. Ta đoán chừng hắn vẫn quanh quẩn ở giang nam không đi đâu xa!

Phàm Cô Phù vái tạ rồi quay đi. Bọn giang hồ tụ tập lại nhao nhao dành chỗ diện kiến Sa tiểu thư.

Lại thấy một lão ăn mày đứng ra. Văn Viễn nhìn thấy lão này đeo tám cái túi nhỏ bên hông liền biết nhất định là trưởng lão Cái Bang. Lão ăn mày tuổi tác đã ngoài năm mươi nhưng vẫn rất tráng kiện. Lão đem vàng bỏ vào thùng gỗ mà nói:

- Lão khiếu hóa ta có chút chuyện xin làm phiền!

Sa tiểu thư im lặng một chốc rồi bật cười khách khách mà nói:

- Tiểu nữ thật vinh hạnh! Không biết có phải là Thiết Chưởng Văn Bá phân đà chủ Cái Bang Dương Châu?

Cái tên Văn Bá vừa được gọi lên, bọn giang hồ tụ tập liền im phăng phắc không dám náo sự. Văn Bá thành danh về chưởng pháp, khắp các tỉnh giang nam không ai không kiêng nể vài phần. Lão ăn mày nghe Sa tiểu thư gọi đúng ngoại hiệu liền đáp:

- Sa tiểu thư thật sự hiểu biết thâm sâu. Lão ăn mày ta hôm nay muốn hỏi hai vấn đề!
- Mời trưởng lão!

Văn Bá nói:

- Ta muốn hỏi cách phá Vô Tình Thập Bát Thức của Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ!

Văn Viễn nghe đến tên Hoàng Kỳ liền mừng như mở cờ trong bụng. Tại miếu quan âm ông đã được một lão ăn mày kể về kiếm pháp kỳ diệu của họ Hoàng, nay lại gặp lão Văn Bá này hỏi, thật lòng Văn Viễn muốn được nghe Sa tiểu thư luận Vô Tình Kiếm như thế nào.

Sa tiểu thư trầm giọng nói:

- Cho phép tiểu nữ hỏi lại tiền bối một câu!

Văn Bá gật đầu:

- Cứ hỏi!
- Không biết tiền bối muốn biết cách hóa giải kiếm pháp của Hoàng Kỳ là vì lòng riêng hay tư thù?

Lão ăn mày họ Văn lại hỏi:

- Lòng riêng thì thế nào mà tư thù lại thế nào?

Giọng Sa tiểu thư trịnh trọng vang ra từ trong xe ngựa:

- Nếu tiền bối vì tư thù giữa Cái Bang và Hoàng Kỳ thì tiểu nữ xin khuyên thật lòng, các vị đừng nên dốc công tâm sát họ Hoàng, chỉ uống mạng mà thôi. Nếu tiền bối vì lòng riêng muốn ẩn chứng võ nghệ, tiểu nữ cũng xin nói thật lòng, kiếm pháp họ Hoàng chỉ có Hữu Hạnh Chân Nhân may ra mới khắc chế được!

Lão ăn mày tên Văn Bá gật đầu tán đồng:

- Lão đây cũng nghĩ vậy! Chỉ là muốn hỏi tiểu thư cho chắc dạ!
- Tuy nhiên đó chỉ là chuyện của vài ba năm trước! – Sa tiểu thư nói tiếp – Hiện tại bây giờ tiểu nữ e rằng kiếm pháp họ Hoàng đã cao hơn Chân Nhân một bậc!

Lão ăn mày Văn Bá chau mày hỏi:

- Không biết dựa vào đâu tiểu thư lại nói như vậy?

Sa tiểu thư đáp:

- Hữu Hạnh Chân Nhân lâu nay chuyên tâm tu đạo, kiếm thuật có chút bê trễ. Bộ kiếm pháp Phi Thiên Xung Tinh của ông ta tuy ảo diệu nhưng quá nhân từ. Hoàng Kỳ từ lúc đại nạn đổ dồn, mấy năm qua lúc nào cũng đối đầu với cường địch, kiếm pháp ngày một thăng tiến vượt bậc. Vô Tình Thập Bát Thức vừa nhanh lại hiểm độc. Thành ra nếu cả hai luận kiếm, họ Hoàng tự nhiên nhỉnh hơn!

Lão ăn mày Văn Bá hỏi lại:

- Thật sự không cách nào hóa giải?

Sa tiểu thư đáp:

- Không có cách nào. Họ Hoàng xuất kiếm sẽ là cuồng long quá hải. Cách đây mấy cách giờ miếu quan âm có xảy ra một huyết án, Hoàng Kỳ đã ra tay tàn sát các cao thủ hắc đạo. Tiểu nữ tàn cuộc đã nhìn rõ. Vô Tình Thập Bát Thức đã đến cảnh giới tối thượng kiếm đạo!

Lão ăn mày bất giác thở dài ngao ngán:

- Cái Bang ta đổ bao nhiêu nhân lực lùng sát Hoàng Kỳ nhưng chỉ là ném đá xuống ao bè!

Vốn năm xưa bang chủ tiền nhiệm Cái Bang là Dương Tam Pháp rất giỏi kiếm thuật. Dương bang chủ xuôi nam ngược bắc vẫn không tìm ra được địch thủ ỉnh. Họ Dương cũng đã xin ẩn kiếm với Hữu Hạnh Chân Nhân. Chân Nhân vốn chuyên tâm tu đạo bỏ ngoài hơn thua chút danh hảo giang hồ bèn tự nhận kiếm thuật không bằng. Hữu Hạnh Chân Nhân khi đó thuận miệng nói, thiên hạ kẻ dùng kiếm hơn ông ta chỉ có một, chính là cao đồ kiếm quyết phái Hoa Sơn Hoàng Kỳ.

Dương Tam Pháp mừng rỡ như bắt được vàng liền vội vã hạ chiến thư với phái Hoa Sơn. Nào ngờ họ Hoàng chẳng những không trả lời mà còn phớt lờ xem như họ Dương không đáng bận tâm. Dương Tam Pháp dù gì cũng là bang chủ một đại phái nhất nhì võ lâm nào nuốt được sự sỉ nhục lớn như vậy. Họ Dương liền cho các tên ăn mày thi nhau dưới chân núi Hoa Sơn mà mắng chửi mấy ngày đêm không dứt. Hoàng Kỳ nghe cả bọn mạ lỵ tổ tiên mười mấy đời của bốn phái không nhin được. Ông ta hạ sơn một trận giết sạch không chừa tên nào. Dương Tam Pháp kiếm thuật tuy nhất nhì một phương nhưng cũng thành con ma oan uổng dưới Vô Tình Thập Bát Thức. Cái Bang từ đó thống hận Hoàng Kỳ vô cùng. Mỗi giao hảo giữa hai phái tan tành bèo mây.

Dương Tam Pháp chết, các trưởng lão và tân nhiệm bang chủ Cái Bang vẫn không ngừng truy sát Hoàng Kỳ. Tuy nhiên, họ Hoàng vẫn an nhàn sống khỏe. Chỉ có Cái Bang tổn hao nhân lực ngày một nhiều hơn.

Lão ăn mày Văn Bá lại hỏi:

- Điều thứ hai lão đây muốn hỏi gã họ Hoàng có thân thuộc ở nơi nào không?

Văn Viễn nghe đến đây liền cau mày tức giận. Ông hiểu bọn ăn mày không đánh lại Hoàng Kỳ nên dò la tung tích thân quyến của họ Hoàng, rõ ràng có âm mưu bất chính. Văn Viễn tự nhiên buột miệng:

- Không đánh lại người lại giở trò tiểu nhân sau lưng. Kẻ hỏi tất lòng trí trá. Kẻ trả lời tất dạ không đoan chính!

Văn Viễn tuy cảm thán nhất thời nói khẻ nhưng lão ăn mày Văn Bá mấy chục năm tu luyện nội công lại nghe rất rõ ràng. Lão quay sang nhìn Văn Viễn rồi gằn giọng:

- Người có gì bất mãn?

Văn Viễn vốn có cảm tình với Hoàng Kỳ từ trước nên cũng không cần giữ lễ mà đáp:

- Tiền bối là đỉnh đỉnh anh hùng lập thân sao không đường đường chính chính đấu với Hoàng Kỳ một trận cho sáng khoái, lại đi mưu hại thân quyến người khác? Tại hạ chỉ là văn nhân không rành yếu sự giang hồ nhưng nghe Cái Bang là đại phái chính nghĩa võ lâm, sao lại có thói giở thủ đoạn sau lưng người? Thật sự khiến thiên hạ phải hồ đồ!

Văn Viễn vốn chữ nghĩa đầy bụng nên lời nói có phần sắc sảo. Lão Văn Bá bị mắng tiểu nhân nhưng lại cứng họng không thể nói được gì liền nổi giận nghiến răng:

- Sáng khoái cái con bà người!

Lão vung tay tống một chưởng. Văn Viễn có phòng bị nhưng cảm thấy chưởng lực xé gió lao về phía mình cũng luống cuống chân tay. Chỉ nghe một tiếng binh. Lão ăn mày chột giật mình. Chưởng lão đánh ra tuy chỉ dùng một hai phần sức nhưng kinh lực không hề nhẹ. Nhưng đánh trúng người văn nhân nọ lại như tay vỗ vào đá. Lão ăn mày nhìn sững sờ. Thì ra có một trung niên khác đã đứng chắn trước mặt Văn Viễn mà đỡ thay một chưởng. Người này tuổi trạc ba mươi ăn vận rất thường. Y tướng tá chắc nịch, khuôn mặt nghiêm nghị nhìn ra là kẻ chuyên tu nội công. Y nhìn lão ăn mày Văn Bá mà nói:

- Tại hạ thay vị huynh đài này nhận một chưởng của tiền bối! Thất kính!

Văn Viễn thấy trung niên toát lên ngạo khí bất phàm, lời lẽ lại khiêm nhường liền tự nhiên không nghi kỵ mà khom mình thi lễ:

- Tại hạ họ Phùng đến từ Ứng Kê Quan, cảm tạ huynh đài đã ra tay hiệp nghĩa!

Trung niên nọ quay lại nhìn Văn Viễn vái chào rồi dùng nội công truyền mật âm thâm thì:

- Các hạ nên cẩn trọng lời nói. Võ lâm kẻ không ưa Hoàng Kỳ rất nhiều!

Trung niên nọ hướng về cỗ xe ngựa mà nói:

- Tại hạ có chuyện xin nhờ Sa tiểu thư chỉ dẫn!

Lão ăn mày Văn Bá đoán chừng trung niên có giao tình với họ Hoàng. Lão nhận ra y đích thị không phải hạng thường thì nổi máu háo thắng, liền cười gằn:

- Không vội! Người nên thử với lão ăn mày ta một chút!

Lão tay phải vươn ra đẩy liền hai chưởng. Hán niên nọ không đáp trả nửa lời hai tay vẫn buông thõng bên hông thản nhiên đưa ngực ra đón. Lão ăn mày họ Văn trợn mắt nhìn sững. Hai chưởng lão đánh vào ngực trung niên nọ tự nhiên tan biến. Bọn giang hồ tụ tập quanh cũng ngạc nhiên mà xì xào bàn tán. Thiết Chưởng Văn Bá cả đời kinh qua không biết bao nhiêu trận sinh tử kỳ thực chưa từng gặp quái sự như thế. Lão thành danh chưởng pháp mấy chục năm trong một lúc lại không thể làm gì một hậu bối tức thì nộ khí nổi lên. Lão nghiêng răng:

- Giải cho hậu sanh có bản sự!

Trung niên nọ ôm tằm đáp:

- Tại hạ với tiền bối không thù oán hà cứ lại ép người thái quá! Xin tiền bối nhường đường!

Trung niên điềm nhiên bước đến gần cỗ xe ngựa. Lão ăn mày cười gằn:

- Người đừng tưởng có chút bản lĩnh là có thể vỗ ngực với lão phu!

Lão ăn mày tung người nhanh như cắt đến gần trung niên. Hai tay lão đánh liền sáu chưởng vào các yếu huyệt trên đầu và trước ngực trung niên. Lão xuất thủ thần tốc khoản cách lại quá gần nên trung niên nọ thật sự không kịp xoay trở. Văn Viễn thấy vậy liền hoảng hốt kêu vang:

- Sao lại vô cớ đánh người! Lão này...lão này..

Ông định nói lão này thật vô lý nhưng vì diễn biến trước mặt quá nhanh nên cuống cuống cứ lặ đi lặ lại hai từ lão này.

Bọn giang hồ sợ phải vạ lây liền tự động tản ra. Lão ăn mày quyết hạ tên hậu sanh nên đã dồn hết tám phần công lực mà thi triển Bát Túc Bộ. Hai tay của lão đánh nhanh như chớp nhìn qua cứ ngỡ có tám bàn tay cùng nhau phát chưởng. Chỉ kịp nghe một tiếng binh rất lớn. Lão ăn mày bị hất văng xa hơn ba trượng hai tay nhức buốt. Nhìn lại trung niên nọ vẫn đứng nguyên tại chỗ. Quanh người y bao phủ một luồng khí mờ màu tím nhạt. Rõ ràng chưởng pháp của lão ăn mày bị màn khí hộ thân đánh bật ra.

Sa tiểu thư từ trong xe kêu ối một tiếng rồi lẩm bẩm:

- Có phải là Tử Hà Thần Công?

Biến sự xảy ra khiến những ai chứng kiến đều mở tròn mắt kinh ngạc. Kẻ ngạc nhiên nhất vẫn là lão ăn mày Văn Bá. Lão cả đời chuyên tâm luyện Bát Túc Bộ, tuy chưa đến cảnh giới chí cực song một khi đánh ra sắt đá cũng phải vỡ. Thành thử đồng đạo giang hồ mới gán ỹ danh Thiết Chưởng. Nay dù vận đến tám phần công lực vẫn không đẩy lui được gã trung niên kia, trái lại hai tay còn trúng phải phản lực đau buốt. Lão đối đầu cường địch đã nhiều. Bình sanh các môn nội công thấy cũng không ít. Tuy nhiên gã nọ vận công tạo thành màn khí tím hộ thân thật sự làm lão rung động tâm can.

Lão ăn mày Văn Bá đã từng có dịp đối chưởng với Huyền Minh Đại Sư. Lần đó vị phương trượng Thiếu Lâm Tự đã dụng nội pháp Dịch Cân Kinh bọc thân mình trong lớp kim quang mà đả bại lão. Nội công võ học thiên hạ chia làm ba bậc Hạ Trung Thượng. Dầu có biến ảo tùy theo tâm pháp riêng của mỗi nhà nhưng nhất định đều phải theo tuần tự đó mà thành. Hạ công dành cho những kẻ mới tập luyện chủ yếu tráng kiện thân thể khỏe mạnh tay chân. Vượt trên hạ công là trung công chuyên tu nội lực bên trong, như một thùng gỗ rỗng dần dần được đổ đầy nước. Người tập luyện theo nội gia tâm pháp nhanh thì năm mười năm, chậm thì vài chục năm mới vượt qua được hai ngưỡng trên. Có kẻ cả đời vẫn không qua được.

Đạt đến cảnh giới thượng công thì xem như viên mãn. Lực tùy tâm xuất, tựa một con đê lớn tích đầy nước lũ, chỉ một vết nứt nhỏ sẽ vỡ tung ra ào ạt nhấn chìm mọi thứ không sao cản nổi. Kẻ tập luyện nội công từ nhỏ nếu tâm cơ hơn người thì phải bốn năm chục năm thành tựu vẫn coi như là nhanh. Lão ăn mày Văn

Bá thấy trung niên kia trong chớp mắt có thể tạo ra lớp màn khí tím hộ thân thì đủ hiểu y đã đạt đến cảnh giới tối cao của tâm pháp nội gia. Song nhìn y chỉ trên dưới ba mươi khiến lão vừa bàng hoàng vừa khó hiểu.

Chỉ có Văn Viễn là hớn hở ra mặt. Ông cứ ngỡ trung niên kia bị lão ăn mày tập kích bất ngờ sẽ nguy nan tính mạng. Kết cuộc lão ăn mày lại bị một trận bẻ mặt trước bọn giang hồ. Văn Viễn từng thấy bà bà thần tiên của mình cách không tát chết một tên trong Phi Hồ Tứ Quý đã cho là kỳ diệu lắm. Nay lại thấy trung niên có thể vận công thành một làn khí hộ thân thì ông trầm trồ thán phục không lời tả xiết. Ông vội nói lớn:

- Lão này đánh không lại người thì liền hỏi thăm gia quyến thân thuộc tâm đầy bất chính. Huynh đài cẩn trọng!

Trung niên nghe Văn Viễn nói liền cười mỉm thâm nghĩ:

- Tên văn nhân này võ công không biết chút nào nhưng cũng rất chánh trực can chuyện bất bình. Ta thấy đám giang hồ tụ tập nơi đây toàn phường hủ bại ô hợp tự xưng hiệp nghĩa chẳng qua cũng không bằng được tên này!

Văn Viễn đâu hay không chỉ một mình, vị tiểu thư họ Sa nổi tiếng kiêm thông võ học các nhà trong thiên hạ cũng đương thán phục trong lòng. Nàng ta nói giọng run run:

- Luyện thành Tử Hà Thần Công chỉ có hai người. Một kẻ đã chết. Vậy công tử đây là....

Trung niên nọ liền nói cắt ngang:

- Tại hạ hôm nay có chuyện đến nhờ tiểu thư chỉ điểm. Chỉ là một kẻ không còn danh tánh nào dám phiền tiểu thư kể tên!

Sa tiểu thư hiểu y muốn giấu thân phận liền thở dài rồi nói:

- Không sai! Công tử quả thật đã không còn danh tánh!

Lão ăn mày Văn Bá nghe đôi bên đối đáp mà lửa giận trong lòng bùng bùng. Lão thành danh mấy chục năm lại không làm gì được tên hậu bối mặt mũi để vào đầu cho được. Lão quát lớn:

- Người có giỏi thì báo tên. Lão tử ta quyết một trận với người!

Trung niên nọ vẫn điềm nhiên đáp:

- Tại hạ đã chịu mấy chưởng liền của tiền bối xem như kính lễ. Tiền bối đừng ép người thái quá!

Lão ăn mày nghe những lời chịu mấy chưởng thì càng nộ khí xung thiên. Trung niên tuy lời nói khiêm nhường nhưng vô tình lại xem chưởng pháp của lão họ Văn tầm thường. Lão ăn mày thành danh đã lâu sao nhìn nổi cái nhục như vậy. Lão ta tung bóng người lên không vận công tạo thành một lớp dạ quang màu xanh nhạt bọc lấy toàn thân. Lão càng vận công, lớp dạ quang lại càng sẫm màu. Trung niên nọ nhìn vậy nghĩ thầm:

- Ta tự nhiên lại rước rắc rối! Trưởng lão Cái Bang cũng chỉ toàn bọn ham tranh cường đấu thắng với người. Xem ra không dùng lời lẽ mà dàn hòa được!

Lão ăn mày đang treo lơ lửng mình trên không thấy trung niên vẫn đứng ung dung hai tay chấp sau lưng liền cười gằn:

- Dê con ngạo mạn chưa biết sợ cọp. Giỏi thì đỡ một chưởng của ta!

Lão quyết chí hạ tên hậu bối công cuồng nên vận hết mười công lực sử dụng chiêu cuối cùng của Bát Túc Bộ, Dạ Quang Diện Thổ. Cả đời lão dùng chiêu thức này đối địch không nhiều thành ra giang hồ không mấy kẻ biết đến. Sa tiểu thư vén hờ một góc rèm cửa xe nhìn mà nói:

- Dạ Quang Diện Thổ, Thiết Chưởng Văn Bá đã dùng độc chiêu!

Lớp dạ quang bọc quanh người lão ăn mày sẫm đặc lại nhìn từ xa không khác gì một viên dạ minh châu khổng lồ. Lão ăn mày hét lớn lao vun vút xuống. Hàng vạn tia chớp màu xanh chụp lên đầu gã trung

niên như một trận mưa trút xối xả. Trung niên nọ không chần chừ, tung người vọt lên nhằm thẳng khối dạ quang. Tay trái y chọt tọt một luồng khí màu tím. Tay phải lại là một luồng khí màu xám đen. Y đánh liên tục hai chưởng vào khối dạ quang chứa lão ăn mày bên trong. Hai luồng khí một tím một xám đen chạm phải lớp dạ quang liền phát ra tiếng nổ lớn kèm theo ánh sáng chói lòa. Những kẻ đứng dưới đất đương ngược nhìn phải lấy tay che mắt.

Chỉ thấy lão ăn mày bị đánh tung đi như một con diều đứt dây. Lão rơi xuống va vào bức tường bọc ngoài miếu thổ thần làm vỡ đi một mảng lớn. Trung niên nọ thì điềm nhiên hạ mình xuống đất nhẹ nhàng như không xảy ra chuyện gì. Bọn giang hồ há hốc miệng không ngờ Thiết Chưởng Văn Bá lại bị tên vô danh vô tánh dùng chưởng pháp đánh bại. Sa tiểu thư nhìn xong toàn cục miệng không ngớt lẩm bẩm:

- Không sai được! Không sai được! Thật sự là Tử Hà Thần Công. Ta cứ ngỡ đời này kiếp này không còn dịp nhìn thấy lần thứ hai. Tử Hà Thần Công quả thực thiên hạ bất phàm!

Rồi tự nàng ta lại phản bác:

- Không phải! Không phải! Không phải bí kíp Tử Hà cao siêu, là vị công tử này khéo dùng. Cao nhân mấy trăm năm thành danh Tử Hà Thần Công chắc cũng đến thế này mà thôi!

Vốn lão ăn mày Văn Bá dốc toàn sức định một chưởng đánh chết hán niên nọ. Nào ngờ gã trung niên lại không né tránh trực diện đón chiêu. Lão ăn mày vất kiệt mấy mươi năm công lực đối chưởng mới kinh hãi nhận ra như đang ném trứng vào vách đá. Bao nhiêu kinh lực của lão đều bị luồng khí màu tím của gã kia đẩy ngược trở lại. Cộng thêm luồng khí xám đen từ tay phải trung niên nọ xuyên qua lớp dạ quang bởi một chưởng nặng tựa ngàn cân ngay trước ngực lão. Thực sự lão ăn mày bị chính phản lực của chưởng pháp Dạ Quang Diện Thổ gây ra thương tích trầm trọng. Luồng khí màu xám đen đến trước ngực lão đã tiêu tan, trung niên kia ra tay có mấy phần là nhân nhượng.

Lão ăn mày lồm cồm đứng dậy. Khuôn mặt lão tái nhợt miệng ói liền mấy ngụm máu tươi. Lão hơi thở hổn hển, xem chừng nội thương không phải là nhẹ. Lão ngược mặt lên trời cười một tràng thống khổ:

- Thua rồi! Ta thua sạch sẽ rồi! Mấy mươi năm thành danh một khắc đã tan thành mây khói. Than ôi, Văn Bá ơi là Văn Bá!

Lão nhìn trung niên nọ rồi nói:

- Quả nhiên Trường Giang sóng sau xô sóng trước! Tiểu tử, người xứng danh hảo thủ về chưởng pháp. Có thể cho lão đây biết được một cái tên?

Trung niên trầm ngâm nói:

- Tại hạ nhất thời may mắn. Chỉ là một vô danh tiểu tốt trong thiên hạ. Cảm tạ tiền bối đã nhường!

Lão ăn mày thấy gã nói hơi thở không có chút gì gấp gáp lại càng kinh ngạc. Mấy chục năm nội lực của lão cũng không hề làm y có chút biến động. Nghĩ vậy, lão ăn mày lại càng cười thống khổ hơn:

- Ta thật sự đã già! Thật sự đã già! Hảo tiểu tử, hảo tiểu tử!

Lão ăn mày lủi thủi quay lưng tập tễnh bước đi khỏi miếu thổ thần. Văn Viễn tuy không vừa bụng nhưng thấy đáng về thăm bại của lão ăn mày tự nhiên sanh chút thương cảm mà thở dài:

- Than ôi cái kết của kẻ ham tranh cường đấu thắng với người! Cũng là tự mình chuốc lấy!

Bọn giang hồ thấy trung niên một chưởng đánh bại Thiết Chưởng Văn Bá thì không tên nào dám ho he nửa lời. Bọn chúng vội vàng nhường lối cho gã đi đến gần cỗ xe ngựa Sa tiểu thư.

Trung niên lấy trong người ra một bọc vải rồi trút ra hơn ba ngàn lượng vàng vào thùng gỗ. Giọng Sa tiểu thư tỉnh nghịch hỏi:

- Không phải công tử vốn nổi danh thanh đạm, sao lại có ngàn lượng vàng mà lẽ cho tiểu nữ?

Nàng ta đã đổi cách xưng hô có phần nhún nhường, không còn cao ngạo như trước.

Trung niên nghe xong liền cười đáp:

- Tại hạ vốn có chuyện cần hỏi tiểu thư nên phải vào phủ quan Dương Châu mượn tạm!

Quan phủ Dương Châu tên Bách Phi là tham quan khét tiếng. Hắn dựa vào thế lực trong triều tha hồ vơ vét tài bảo, lương dân thống khổ không kể xiết. Cách đây sáu tháng, nửa đêm có kẻ đột nhập vào phủ trộm đi ngân khố tính sơ cũng trên dưới mấy chục vạn lượng vàng ròng. Tên trộm này lại còn đột nhập vào phòng ngủ của Bách Phi cạo sạch râu tóc của hắn thịch lên mặt hai chữ tham quan. Vụ trộm chấn động khắp vùng một thời gian dài. Quan phủ cho người đi lùng sục khắp nơi nhưng không lần ra được đầu mối. Sau đó không lâu, hơn hai vạn bá tánh bị nạn lũ lụt dọc bờ Trường Giang đều tự nhiên một đêm ngủ dậy thấy có trăm lượng vàng trên giường. Vạn người như một tính ra vừa số ngân lượng phủ quan Dương Châu bị mất trừ đi ba ngàn lượng vàng.

Văn Viễn khi còn ở quán rượu thành Phụng Bì cũng hóng tai nghe được chuyện này đã nảy sinh cảm phục. Nay ông lại nghe trung niên đối đáp liền hiểu gã kia chính là kẻ ra tay trượng nghĩa tự nhiên hào khí dâng lên. Ông quan sát diện mạo thì thấy hắn cương diện đôn chánh nghiêm nghị nhìn sao cũng không có vẻ giả hoạt thâm hiểm. Văn Viễn tự nhủ:

- Người này nhất quyết không thể là kẻ mang tâm địa trí trá được. Vừa rồi lại chịu thay mình một chưởng, xem chừng người này và Vô Tình Kiếm Hoàng Kỳ có thâm giao!

Sa tiểu thư cười khanh khách châm chọc:

- Công tử thân thủ cũng rất mau lẹ, ta e các tham quan phải tăng cường nhân lực bảo vệ ngân khố!

Nàng ta hỏi:

- Công tử đã ẩn thân gần như mất danh tánh! Không hiểu vì chuyện gì lại mạo hiểm xuất đầu lộ diện?

Trung niên đáp:

- Có ba việc muốn nhờ tiểu thư chỉ điểm!

Nói rồi, gã quay mặt vào hướng điện thờ mà trịnh trọng:

- Xin mời đại sư bảo chứng!

Lúc này Huyền Không đại sư mới chấp tay mà đi xuống. Vị sư già vái chào trung niên:

- Thì ra thí chủ là người đã hẹn bần tăng! Thiện tai! Quả nhiên hảo thân thủ!

Văn Viễn ban đầu cứ nghĩ vị sư già Hành Giả Tăng này chỉ vô tình ngang đây. Hóa ra có hẹn trước với trung niên này. Văn Viễn càng thấy tò mò vội nhón chân đến gần hơn mà nghe ngóng.

Trung niên nọ quay sang cổ xe ngựa mà hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi tên của chưởng pháp này!

Nói rồi y cởi phanh áo trước để lộ một vết thương đã liền da có hình năm ngón tay bên ngực trái. Văn Viễn nhìn thấy tự nhiên bỗng giật mình. Sa tiểu thư trầm ngâm một lát rồi nói:

- Xem giống như chưởng pháp trong Đạt Ma Hàng Phật Thủ. Nếu tiểu nữ không nhầm là Đạt Ma Chưởng!

Huyền Không đại sư cũng tán đồng:

- Bần tăng đã nhìn rõ, quả thật là Đạt Ma Chưởng! Thí chủ đã bị Đạt Ma Hàng Phật Thủ đánh thương! Tội lỗi!

Văn Viễn thấy vết thương trên ngực trung niên nọ và vết thương trên ngực mình giống nhau như hai giọt nước, tất nhiên do cùng một người gây ra. Ông tâm trí càng rối loạn.

Trung niên khoác áo lại rồi hỏi:

- Điều thứ hai tại hạ muốn hỏi thiên hạ này có bao nhiêu người luyện thành Đạt Ma Hàng Phật Thủ?

Vị tăng già liền chấp tay niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Cao tăng luyện được Đạt Ma Hàng Phật Thủ thật sự bần tăng chỉ biết có một người là sư đệ Vô Sách của bốn tự!

Sa tiểu thư nghĩ ngợi một hồi lâu rồi nói:

- Đạt Ma Chưởng là chưởng pháp ảo diệu nhất trong Đạt Ma Hàng Phật Thủ. Người luyện thành nội lực tu vi nhất định phải trên bốn chục năm chuyên cần. Hơn nữa để đánh thương một thân đầy tuyệt học của công tử, kẻ đó đích thực là cao thủ nội gia luyện ngoài năm sáu mươi năm. Tiểu nữ chỉ có thể kể một cái tên là Vô Sách Đại Sư! Tuy nhiên không hiểu vì sao đại sư lại gây thương tích cho công tử?

Trung niên nọ thản nhiên:

- Tại hạ chỉ cần có một cái tên. Đa tạ tiểu thư đã chỉ điểm!

Y vái chào Huyền Không đại sư rồi tiến vị sư già rời miếu. Y dăm chiêu nghĩ:

- Năm xưa kẻ dẫu mặt đã bất ngờ phục kích đánh ta một chưởng. Nếu là cao tăng Thiếu Lâm Tự đâu cần phải dẫu mặt. Thiếu Lâm Tự cùng Hoa Sơn nào có giao tình gì? Nhưng tại sao phải bức ta đến chết? Thật sự bao năm qua không sao thông suốt được!

Trung niên quay sang Sa tiểu thư mà trầm giọng:

- Tiểu thư uyên thâm võ học các nhà chắc đã nhận ra ta là ai!

Sa tiểu thư từ trong xe vọng ra:

- Tiểu nữ đã nhận ra!

Trung niên im lặng một chốc rồi lại nói:

- Điều thứ ba ta muốn hỏi, môn nội công ta luyện, thiên hạ thật sự còn có người nào luyện thành?

Sa tiểu thư hiểu lời gã nói có phần muốn né tránh việc xưng tên và nội gia võ học môn phái. Nàng ta cười dịu đáp:

- Theo tiểu nữ được biết thì thiên hạ chỉ có hai người luyện thành. Một người là ân sư của công tử. Người còn lại chính là công tử đây!

Hán niên nọ chau mày hỏi lại:

- Thật sự không còn người thứ ba?

Sa tiểu thư quả quyết:

- Tiểu nữ xin đem danh dự toàn bộ Sa tộc ra cam đoan với công tử không còn người thứ ba luyện thành!

Hán niên nọ trầm tư mà lẩm bẩm:

- Lại thật, không lẽ có kẻ mạo nhận? Không phải, bí công bốn môn không giống các nội gia tâm pháp khác nên nhất định không thể giả mạo được!

Văn Viễn nghe Sa tiểu thư nhắc đến Vô Sách Đại Sư trong lòng cũng hồ nghi có kẻ mạo danh ân sư mình mà ra tay giáng họa. Nhưng Sa tiểu thư cùng Huyền Không đại sư đều thừa nhận tất nhiên không thể nhầm lẫn được. Văn Viễn tuy thời gian thân cận Vô Sách Đại Sư không nhiều nhưng ông biết ân sư là cao tăng đắc đạo không tùy tiện ra tay đánh người. Trung niên kia cũng không phải là kẻ xấu. Nhất thời Văn Viễn không nghĩ ra được ẩn khúc bên trong.

Bất giác Văn Viễn nhìn thấy mấy bóng người lao ra nhằm sau lưng trung niên mà công kích. Ông hốt hoảng la lớn:

- Vị huynh đệ cẩn thận!

Trung niên nghe có tiếng gió rít phía sau, lại nghe tiếng la hét của Văn Viễn liền vận công phòng bị. Quả nhiên là có kẻ dùng chưởng lực đánh lên. Chỉ nghe mấy tiếng binh binh, năm sáu tên đánh trúng màn khí tím hộ thân bị phản lực đẩy văng trở lại. Thì ra là một nhóm người ẩn vận giống nhau như đúc. Bọn chúng

mặt mày hầm hầm sát khí, nhìn toàn những hảo hán trên dưới ba mươi lăm tuổi. Một tên dường như là thủ lĩnh chỉ mặt trung niên nọ mà nói:

- Dù ta không thấy được mặt mũi người như thế nào nhưng ta nhận ra thủ pháp của người. Hai năm trước chính người đã hại chết sư phụ bọn ta!

Trung niên chăm chú nhìn cả bọn một lượt rồi nói:

- Hẳn các vị đã nhầm lẫn. Tại hạ chưa từng quen biết các vị sao lại ra tay hại chết ân sư các vị được?

Tên thủ lĩnh cười gằn:

- Để ta nhắc cho người nhớ, hai năm trước người đã đột nhập vào Nhã Hoa Trang trộm đi không ít tài bảo. Lại còn ám toán sư phụ bọn ta. Ta ngày đó tuy không thấy được mặt mũi người nhưng môn nội công bọc thân mình trong màn khí màu tím thì ta vẫn còn nhớ rõ!

Trung niên nghe hẳn nói xong liền thở dài nghĩ:

- Hai năm trước ta còn ở Tuyệt Phong Cốc làm sao lại có thể vào Nhã Hoa Trang mà trộm cướp giết người được?

Lại nghe mấy tiếng la lớn:

- Huynh đệ Nhã Hoa Trang đừng lo lắng! Có chúng ta đến tương trợ đây!

Thêm bốn tên mặc y phục giống nhau nhảy ra vây lấy người trung niên. Sa tiểu thư từ trong xe nói vọng ra dường như để gã trung niên nghe được:

- Lục Niên Giám của Nhã Hoa Trang, Tứ Mai Quán của Cao Đào Trang, xem chừng công tử thật sự có nhiều kẻ đến đòi nợ!

Văn Viễn lại nghe một giọng quen nói lớn:

- Còn Phương Tiêu Cục bọn ta đến tính sổ!

Một thanh niên nhảy vọt ra. Văn Viễn nhận ra là Phương giáo đầu Dạ Vũ Tiêu Tương. Phương giáo đầu rút phăng trường kiếm đeo sau lưng chia về hướng trung niên nọ, nói:

- Các hạ cách đây hai năm đã đến phòng tài bảo Phương gia trang mà cướp đi một món bảo vật, lại còn giết chết mười mấy giáo đầu bốn tiêu. Món nợ này các hạ cũng nên kết sổ!

Tứ Mai Quán của Cao Đào Trang cũng nghiêng răng:

- Các hạ hai năm trước sao lại tự tiện đánh chết mấy chục gia nô của Cao Đào Trang? Lại còn lột sạch quần áo họ mà bêu thi thể giữa chợ?

Gã trung niên nọ nghe các bên kể tội mà lắc đầu ngao ngán:

- Họa thật sự đã tới! Đã tới rồi!

Y bất giác xoay người tiến lên phía trước một bước. Tay trái thuận đà xoay một vòng. Chỉ nghe những tiếng leng keng liên tiếp. Mười mấy mũi kim châm bị đánh rơi xuống mặt sân miếu thổ thần. Thì ra có kẻ âm thầm phóng ám khí đánh lên.

Sa tiểu thư vén nhẹ rèm cửa nhìn, nói:

- Cửu Độc Châm! xem ra Đường Môn đã có kẻ đến góp vui! Không biết có phải là đại đệ tử Cửu Nguyệt Phi Hoa của Lãnh Diện Lãng Ông?

Từ phía bọn người đang tụ tập xem náo sự có một kẻ nhảy ra cười hì hì:

- Sa tiểu thư quả thật tinh thông uyên bác võ học. Phi Hoa ta bái phục!

6. Chương 6: Văn Nhân Miệng Lưỡi Giải Nguy Tiểu Thư Được Dịp Trêu Ghẹo

Người có cái tên Cửu Nguyệt Phi Hoa thì ra là một nam tử ăn vận toàn gấm lụa thượng hạng. Văn Viễn cứ định ninh cái tên đó sẽ là một nữ nhân nên thấy vậy hơi chưng hửng. Ông lẩm bẩm:

- Nam tử sao lại có cái tên gọi ủy mị vậy?

Cửu Nguyệt Phi Hoa quay sang trung niên nọ cười mai mỉa:

- Người bản sự cũng không nhỏ, chắc hẳn xuất thân danh môn chánh phái! Sao lại học theo bọn giang hồ ti tiện không dám khai rõ tách danh? Người đã giết đi ba trưởng lão Đường Môn bọn ta. Còn sợ trời đất gì lại lấp ló?

Bỗng đâu trong đám người có kẻ chỉ mặt trung niên kia, nói xen vào:

- Ta nhớ ra hẳn rồi! Hẳn là đệ tử của phái Hoa Sơn, hình như là...Ngọc Thủ gì gì đó!

Trung niên nọ thấy bốn bên đầy kẻ kiếm mình mà tầm thù, lại thấy cố sự đã ngoài dự kiến nên tư lự:

- Báo danh cũng hay! Gã mạo danh kia muốn ta lộ mặt. Vậy thì ta chiều theo hẳn xem tấn tuồng này thế nào?

Trung niên thản nhiên đáp:

- Đại đệ tử Hoa Sơn, ngoại hiệu Ngọc Thủ Trần Quang!

Ngoại hiệu Ngọc Thủ vừa xướng lên, những kẻ đang đứng trong miếu thổ thần đều phải giật thót mình. Phương giáo đầu Tiêu Tương nói:

- Thảo nào Thiết Chưởng Văn Bá không phải là đối thủ các hạ!

Đám người giang hồ tụ tập lại xầm xì:

- Hẳn là Thần Chưởng Ngọc Thủ Trần Quang, lão ăn mày chỉ là Thiết Chưởng tất nhiên đánh không lại hẳn!

- Không phải hẳn đã bị giết chết cách đây năm năm rồi sao?

- Chẳng phải hẳn là đệ tử danh môn chánh phái sao lại trộm cướp giết chóc khắp nơi?

Trần Quang nhìn những kẻ đang vây quanh mà nói:

- Tại hạ chỉ mới đi lại giang hồ mấy tháng nay. Thực sự hai năm trước chưa từng gây thù với các vị. Tin hay không là tùy các vị!

Cửu Nguyệt Phi Hoa cười mỉa:

- Dựa vào cái gì mà chỉ một câu nói của người bọn ta phải tin?

Ngọc Thủ Trần Quang ưỡn ngực đáp:

- Trần Quang ta quang minh chính đại đã làm sợ gì không nhận. Ta tuy không phải hiệp khách hay quân tử nhưng nhất định không phải là hạng tiểu nhân giấu mặt!

Tên thủ lĩnh Lục Niên Giám Nhã Hoa Trang nghiêng răng:

- Nói hay lắm! Vậy thì bọn ta tính sổ với người!

Trần Quang quay sang nhìn gã mà nói:

- Nghe tức hạ kể dường như năm xưa kẻ mạo danh ta đến Nhã Hoa Trang gây sự tức hạ đã chứng kiến tận mắt?

Gã đầu lĩnh Lục Niên Giám đáp:

- Không sai! Người hôm đó tuy dùng khăn che mặt nhưng thủ pháp ra tay ta vẫn còn nhớ rất rõ!

Trần Quang cười một tràng dài rồi nói:

- Ta tuy không phải thiên hạ đệ nhất cao thủ nhưng nếu Trần Quang ta ra tay đừng nói là túc hạ. Dù có trăm nhân mã tuyệt đối không chừa một tên nào sống sót! Nếu thật sự ta giết được ân sư túc hạ thì lấy mạng túc hạ sẽ dễ như trở bàn tay. Việc gì ta phải chừa lại mạng túc hạ?

Tên thủ lĩnh Lục Niên Giám nhất thời không đối đáp được bèn ấp úng ngập ngừng.

Trần Quang quay sang bọn Tứ Mai Quân Cao Đào Trang nói:

- Nếu ta thật sự giết chết mấy chục gia nô của quý trang vị tất có kẻ biết được. Nếu ta muốn gây thù với bốn trang, ta nhất định sẽ giết những kẻ cầm đầu không phí sức ra tay với bọn gia nô vô danh tánh. Giết người bêu xác không phải hành vi Trần Quang ta!

Trần Quang lại nói với Phương giáo đầu:

- Trần Quang ta tuy khinh công thô thiển nhưng nếu muốn lấy một món bảo vật, đừng nói là Phương Tiêu Cục, dù có là hoàng cung đại nội ta ra vào thần không biết quỷ không hay. Còn nói ta ra tay với mười mấy giáo đầu tiêu cục thì càng khó có kẻ biết được. Năm xưa Tổng Giáo Đầu Phương Tiêu Cục đã từng bại dưới tay ta. Mười mấy giáo đầu kia chỉ là hạng thuộc hạ. Ta muốn giết họ người khác biết được sao?

Phương giáo đầu thở dài đáp:

- Quả thật nếu các hạ ra tay thì khó lòng có kẻ địch lại!

Cửu Nguyệt Phi Hoa lắng nghe Trần Quang đối đáp với bọn người kia liền cười mỉa:

- Ta cũng muốn nghe thử món nợ với Đường Môn ta mi mồm năm miệng mười thế nào?

Trần Quang thản nhiên đáp:

- Ba trưởng lão Đường Môn đích thực chết dưới tay ta. Cả đời Trần Quang ta ghét nhất là hành vi ám toán người khác. Đường Môn các người cũng được liệt vào hạng có địa vị trên giang hồ nhưng các trưởng lão lại không dám đường đường chính chính giao đấu mà lén lút mai phục hại người. Ba vị trưởng lão Đường Môn biết ta trúng nội thương đã dùng ám khí độc môn phục kích. Ta tiện tay đưa bọn họ đi một đoạn đường đến trưởng Như Lai mà thôi!

Văn Viễn thấy Ngọc Thủ Trần Quang dù bị nhiều kẻ đến tầm thù vẫn an nhiên đối đáp sắc mặt không đổi liền phục trong lòng. Ông tự nói:

- Thánh nhân dạy, thấy chuyện sai không lên tiếng là vô tri, thấy kẻ lâm nạn không giúp đỡ là vô tâm, thấy biến mà rút lui an phận là vô thức. Ta không phải kẻ vô tri, lại càng không phải vô tâm vô thức. Sao có thể dương mắt mà nhìn cho được!

Ông biết Trần Quang thân thủ bất phàm nhưng bốn bề đều là kẻ địch tất nhiên sẽ sanh biến sự khó lường. Văn Viễn dẫn đo một hồi liền vừa chạy tới giữa vòng vây vừa nói:

- Không đúng! Không đúng!

Trần Quang thấy Văn Viễn chạy vào đứng trước mặt mình mà nói với những kẻ đang vây xung quanh:

- Các vị đều là hào kiệt nhất phương, uy danh vang dội sao lại nhất thời hồ đồ? Không lẽ một văn nhân trói gà không chặt như tại hạ đây còn tưởng tận mà các vị anh hùng cái thế lại không nhận ra?

Trần Quang biết ông đã cố dùng lời lẽ bênh vực mình thì kinh ngạc nghĩ thầm:

- Tên văn nhân này và ta không thân thích. Hắn thấy người khác có mưu đồ bất chính với thúc thúc của ta liền lên tiếng bênh vực. Thấy ta bị kẻ khác vây hãm thì lập tức mở lời giải nguy. Văn nhân này rất có lòng hiệp nghĩa!

Trần Quang nói với Văn Viễn:

- Cảm tạ huynh đài đã tương trợ. Ta e bọn người này không biết nói lý lẽ sẽ gây hại đến người!

Văn Viễn tuy trong lòng có chút run sợ nhưng vẫn cười mà đáp:

- Khi này huynh đã thay ta nhận một chưởng. Giờ ta sao có thể bỏ mặc huynh một mình được! Huynh an tâm! Về công phu quyền cước ta không bằng huynh được nhưng về công phu miệng lưỡi ta nhất định thiên hạ không địch thủ!

Văn Viễn vừa nói vừa khoa trương để tự trấn an. Trần Quang thấy ông võ công không biết lại còn dám can chuyện bất bình tự nhiên cũng sanh lòng mến mộ.

Phương giáo đầu Tiêu Tương nhận ra Văn Viễn, cung kính hỏi:

- Ra là Phùng huynh! Không biết điều tường tận mà huynh nói có hàm ý gì?

Văn Viễn cúi chào đáp lễ rồi thông thả hỏi:

- Phương giáo đầu từ đâu lại biết mười mấy giáo đầu trong tiêu cục đều bị vị Ngọc Thủ Trần Quang đây sát hại?

Phương giáo đầu Tiêu Tương đáp:

- Tại hạ tới trễ chỉ kịp nhìn thấy một kẻ bịt mặt dùng chưởng pháp phát quang màu tím. So với chưởng pháp của Trần Quang thật sự là một!

Văn Viễn lại hỏi Tứ Mai Quán của Cao Đào Trang:

- Các vị đây không biết có tận mắt thấy rõ người ra tay là Trần huynh hay chỉ thấy một kẻ che mặt?

Bọn Tứ Quán Mai im lặng một hồi rồi đáp:

- Không thấy rõ mặt chỉ là nghe kể lại một kẻ giấu mặt ra tay! Bọn ta hôm nay đến đây cốt là mong Sa tiểu thư chỉ điểm nhưng xem ra đã không cần nữa!

Văn Viễn quay sang bọn Lục Niên Giám, hỏi:

- Sáu vị đây chắc hẳn cũng không thấy rõ mặt kẻ ra tay?

Cả bọn Lục Niên Giám chỉ gật đầu mà không nói gì.

Văn Viễn làm bộ thờ mấy hơi dài tiếc nuối mà nói:

- Ví như có một kẻ ác nào đó vu oan giáng họa cho Trần huynh đây để gieo thù với các vị, may sao hẳn lại có một công phu giống như công phu của Trần huynh. Các vị đều bị hắn lừa để ngư ông đắc lợi nhìn xem Trần huynh cùng các vị quyết một trận sống chết. Các vị đều là anh hùng hào kiệt tề danh đương thế sao lại không thấy được điều này?

Văn Viễn lựa lời ngon ngọt mà nói, nửa phần vạch ra kẻ hở nửa phần xoa dịu nên không ngớt lời ca tụng cả bọn lên hàng cao nhân thiên ngoại khiến kẻ đang lừa giận bưng bưng như tên thủ lĩnh Lục Niên Giám cũng phải chột dạ ngấm ngấm lại.

Văn Viễn thấy kế của mình đã có tác dụng liền thao thao liên hồi:

- Ví phỏng tên ác nhân mạo danh kia đang mưu toan kế hoạch âm hiểm nào đó nguy hại đến các quý trang. Các vị thay vì lung hấn lại đem bao nhiêu tức giận nhất thời trút hết lên đầu vị Ngọc Thủ Trần Quan này. Thiên hạ lỡ như có kẻ biết tránh sao không khỏi chê cười. Còn tên ác nhân lại đang thống khoái vì lừa được một võ lớn. Thánh nhân dạy, kẻ biết kiềm tức giận nhất thời mới là kẻ trí. Các vị đều là cao thủ võ lâm sao lại chịu làm con rối cho kẻ khác, làm trò cười cho thiên hạ?

Ông quay sang Phương giáo đầu mà nói:

- Phòng tài bảo của quý tiêu cục tất nhiên tài bảo vô song chất cao như núi, kẻ dẫu mặt nếu thật lòng trộm sao chỉ trộm đi một món? Kẻ có tâm trộm cướp tất sẽ sợ có người phát giác. Đẳng này hẳn trộm xong lại còn bỏ thời gian ra giết chết mười mấy giáo đầu tiêu cục. Nếu nói hẳn giết người bịt miệng thì tất phải giết luôn Phương giáo đầu mới đúng. Hẳn lại tha cho Phương giáo đầu khác gì để lại một nhân chứng sống rêu rao về hành tung của hắn?

Tiêu Tương nghe xong liền thờ dài:

- Lời Phùng huynh nói thật sự có lý lẽ! Tại hạ đã có chút cạn nghĩ!

Văn Viễn trong lòng mừng rỡ. Ông liền nói với cả bọn Lục Niên Giám và Tứ Mai Quân:

- Nếu thật sự là vị Ngọc Thủ Trần huynh đây ra tay giết hại ân sư các vị thì giết các vị dễ dàng biết bao? Có câu diệt cỏ phải diệt tận gốc! Nếu tại hạ là kẻ ra tay thủ ác sẽ không để bất kỳ kẻ nào sống sót như vậy, thần không biết quỷ không hay. Đàng này lại chừa tính mạng các vị, khác gì thách đố các vị đi tìm đầu mối hòng tầm thù? Lại nói hấn võ công cao cường sao lại xuống tay với mấy chục gia nô yếu kém còn lột sạch quần áo bêu xác giữa chợ? hành vi đó khác nào châm thêm lửa hận để các vị tức giận nhất thời mà không thấy kẻ ném đá giấu tay mượn đao giết người thâm hiểm bên trong?

Văn Viễn là mượn lời của Ngọc Thủ Trần Quang mà thêm thắt chút lý lẽ. Quả nhiên là có tác dụng, cả hai bên cao thủ của Nhã Hoa Trang và Cao Đào Trang đều xúm lại mà thì thầm to nhỏ. Văn Viễn thấy tình thế có chuyển biến thuận lợi liền mừng rỡ ra mặt. Trần Quang nghe ông lý luận giữa những cao thủ đang bình lửa hận tầm thù mà lời nói không chút run sợ thì nghĩ:

- Tên văn nhân này rất khéo miệng, lại can đảm hào hiệp! Đáng kết bằng hữu lắm!

Cửu Nguyệt Phi Hoa im lặng lắng nghe từ đầu đến cuối xong mới nói:

- Cứ cho là có kẻ vu oan, còn mối thù với Đường Môn ta chính miệng Trần Quang đã thừa nhận thì phải xử làm sao?

Văn Viễn thần nhiên đáp:

- Cửu Nguyệt công tử đã nói sai. Câu hỏi tính toán thù phải để Trần huynh nói mới phải!

Cửu Nguyệt Phi Hoa nghe liền cau mày:

- Người dám ăn nói tráo trở? Ta chưa tính việc hấn giết chết trưởng lão Đường Môn ta thì thôi làm gì đến lượt hấn tầm thù bọn ta?

Văn Viễn thông dong đáp:

- Ta hỏi công tử hai việc. Có đông đủ anh hào khắp nơi làm chứng, công tử có dám trả lời thật lòng?

Cửu Nguyệt Phi Hoa liền gật đầu:

- Người cứ hỏi! Nếu người vòng vo tìm cách chạy tội cho tên họ Trần kia ta nhất định cắt đi cái lưỡi của người!

Văn Viễn cười mỉm:

- Ý đông hiệp yếu, lại nhằm lúc kẻ bị thương mà ra tay có phải là hành vi của anh hùng hào kiệt?

Bọn giang hồ đang tụ tập xung quanh liền đồng thanh:

- Đó là hành vi của kẻ tiểu nhân ti tiện không xứng anh hùng!

Cửu Nguyệt Phi Hoa lơ mơ đoán ra được lý lẽ của Văn Viễn. Tuy nhiên, cả bọn đều đồng thanh nên hấn không thể trả lời khác được:

- Hành vi tiểu nhân, không xứng anh hùng!

Văn Viễn liền hỏi tiếp:

- Ba vị trưởng lão Đường Môn lợi dụng Ngọc Thủ Trần Quang trọng thương mà ra tay là hành vi gì? Lại nói trưởng lão danh phận cao quý sao không dám đường đường chính đầu một trận mà âm thầm phục kích, lại là hành vi gì?

Nghe đến đây Cửu Nguyệt Phi Hoa chỉ có nước than trời trong bụng:

- Ta trúng kế tên một sách này rồi!

Bọn giang hồ tụ tập liền cười ầm lên nhạo báng:

- Rõ là hành vi tiểu nhân đê tiện chứ còn gì phải hỏi!

Một tên còn châm vào:

- Đường Môn chuyên xài ám khí nên trưởng lão cũng chỉ toàn là hạng ưa ám toán thập thò ti tiện!

Cửu Nguyệt Phi Hoa động nộ liếc xéo tên đó một cái. Bỗng nhiên nghe tiếng la oai oái. Tên nọ đã bị trúng một kim châm nhỏ ngay huyệt Linh Nhai giữa cổ máu tuôn ra không ngừng. Ai cũng biết là do Cửu Nguyệt Phi Hoa ra tay nhưng hẳn ra tay lúc nào thì lại chẳng có kẻ nào nhìn thấy ngoài Ngọc Thủ Trần Quang. Trần Quang lại sợ hãi nổi giận ám toán Văn Viễn liền vận sức công lực vào hai tay mà chăm chú nhìn nhất cử nhất động của hắn.

Văn Viễn ớn lạnh trong lòng nhưng vẫn làm như không thấy gì nói tiếp:

- Đường Môn tam trưởng lão ý đông hiệp ít lại ra tay đánh lén Trần huynh. Ngọc Thủ Trần huynh chưa tính chuyện phải quấy với Đường Môn thì sao công tử lại đến tầm thù? Hỡi thiên hạ công đạo nằm ở đâu? Ám toán người bất thành dẫn đến thiệt mạng lại tính toán thù hằn, lý lẽ gì thế này?

Cửu Nguyệt Phi Hoa dấu biết Văn Viễn trí trá dùng lời nói bắt lẽ bẻ lý nhưng không thể cãi được. Hắn tức tối quay lưng bỏ đi:

- Tên một sách người miệng lưỡi rất lợi hại. Hôm nay ta không tính toán!

Nói rồi chỉ nhắc chân một cái hẳn đã vọt đi mất hút.

Thấy một cường địch đã bỏ đi, Văn Viễn hoan hỷ quay lại dò xét nét mặt những kẻ còn đang do dự. Phương giáo đầu Tiêu Tương nghĩ ngợi một lúc, nói:

- Văn Viễn huynh nói lời rất có đạo lý nhưng tại hạ e còn có chút không thỏa đáng!

Văn Viễn nghe đã hiểu điều Phương giáo đầu muốn nói. Ông mồm năm miệng mười lấp liếm không ngờ vẫn bị thấy ra chỗ sơ hở. Văn Viễn ngoài mặt cố làm ra vẻ bình thản nhưng trong bụng lại vội vàng tìm cách biện luận.

Tiêu Tương nói:

- Vị Ngọc Thủ Trần Quang có môn nội công thượng thừa của phái Hoa Sơn tất nhiên không mấy kẻ luyện được. Nếu thật sự có kẻ thứ hai luyện thành thì tạm thời nghi vấn về hung thủ sẽ tạm gác bỏ. Nhưng nếu quả thật chỉ có mình vị Trần huynh đây luyện được thì không cách gì chối cãi được. Tại hạ tuy không thấy nhiều được các môn nội công võ học thiên hạ, nhưng thiết nghĩ vận công tạo ra luồng khí quang màu tím chắc hẳn rất ít kẻ học được. Chi bằng hỏi Sa tiểu thư là hơn hết!

Văn Viễn than thầm trong bụng. Rõ ràng nếu thiên hạ chỉ có một mình Ngọc Thủ Trần Quang luyện được môn nội công nọ thì có nhảy xuống sông Hoàng hà cũng không rửa sạch được oan khuất. Vừa rồi ông lại nghe chính miệng Sa tiểu thư thừa nhận chỉ còn Trần Quang có được tuyệt thế công phu này. Hỡi Sa tiểu thư khác nào đẩy Trần Quang vào chỗ chết. Văn Viễn suy tính nát nước nhất thời không ra được cách nào vẹn toàn.

Văn Viễn tự nhiên nghe có giọng của Trần Quang thì thầm bên tai mình:

- Huynh đài thấy bất bình ra lời tương trợ, Trần mỗ cảm kích bất tận! Chuyện đã đến cơ sự này thì không cần phải dùng nhiều lời. Huynh đài cứ đứng qua một bên. Ta sẽ liệu đường ứng phó! Ôn này ta sẽ không dám quên!

Văn Viễn biết Trần Quang định đánh một trận cho xong. Văn Viễn tự hiểu bọn cao thủ của Nhã Hoa Trang lẫn Cao Đào Trang không phải là đối thủ của Trần Quang. Nhưng điều ông lo ngại chính là những kẻ còn chưa lộ mặt. Văn Viễn từ đầu đã ngửi trong gió ra mùi quen thuộc của hai tên Hắc Bạch Song Sát U Minh Cung, lại thêm mấy chục mùi khác lớn vồn quanh miếu thổ thần. Ông đoán chừng bọn chúng đang chờ thời cơ mà trục lợi. Ngọc Thủ Trần Quang vừa rồi giao chiến với lão ăn mày Văn Bá rõ ràng đã tiêu hao sức lực không ít. Bấy giờ hẳn lại bị tập kích thì tất nhiên khó mà đoán được hung hiểm.

Bất chợt Văn Viễn mỉm cười mà nói:

- Không sai! Không sai! Phương tiêu đầu nói rất đúng! Chi bằng cứ hỏi Sa tiểu thư là rõ ràng minh bạch. Nếu có kẻ thứ hai hoặc giả có một môn nội công thứ hai giống tựa như môn nội công của Trần huynh thì vị Trần huynh đây chưa chắc là hung thủ!

Dạ Vũ Tiêu Tương liền đem ngàn lượng vàng bỏ vào chiếc thùng gỗ trước cỗ xe ngựa của Sa tiểu thư rồi cung kính:

- Tại hạ Dạ Vũ Tiêu Tương, giáo đầu Phương tiêu cực xin tiểu thư chỉ điểm!

Sa tiểu thư từ trong xe nói vọng ra:

- Không dám, xin Phương giáo đầu cứ hỏi!

- Không biết môn nội công của vị Trần huynh là gì?

Sa tiểu thư liền đáp:

- Chính là nội công của phái Hoa Sơn, Tử Hà Thần Công. Môn nội công này khi luyện thành vận công phát lực đều có một luồng khí tím nên mới có tên gọi Tử Hà!

Tên thủ lĩnh của Lục Niên Giám liền bỏ ra thêm ngàn lượng vàng mà hỏi:

- Vậy theo tiểu thư, thiên hạ có bao nhiêu kẻ luyện thành còn đương tại thế hoặc giả còn có môn nội công nào tương tự như vậy?

Văn Viễn chờ lúc này mới nói thêm vào:

- Mong Sa tiểu thư hãy suy xét. Đừng như Bạch Phạn thời Tề Cảnh Công sai ý làm hại Vu Giang bị hàm oan một đời!

Sa tiểu thư nghe ông nói vậy liền nghĩ:

- Tên văn nhân này sao lại ăn nói ngược ngạo điển cố vậy?

Vốn Tề Cảnh Công năm đó nghi ngờ Vu Giang thông đồng bán nước mới vờ cả triều thần vào thương nghị. Ai ai cũng cho rằng Vu Giang mãi quốc cầu vinh nên chém đầu cả họ. Chỉ có Bạch Phạn hết lời can ngăn. Tề Cảnh Công nghe mới cho điều tra lại. Thì ra do nước Tần phao tin hòng để lung lạc lòng người nước Tề. Nhờ Bạch Phạn nói giúp, Vu Giang không bị Tề Cảnh Công xử tội.

Sa tiểu thư chợt à lên rồi cười thâm:

- Thì ra tên văn nhân này muốn ta nói đỡ cho Trần Quang nên mới dẫn ngược điển tích để ta lưu tâm. Hẳn ta sợ họ Trần bị hàm oan, ta lại nói thêm vào tất nhiên họ Trần không sao chối cãi được tội!

Sa tiểu thư ngồi trong xe đoán chừng Văn Viễn đang chau mày ủ dột trong lòng đang lo lắng. Sa tiểu thư cười mỉm nghĩ:

- Tên văn nhân này xem ra không có chút võ công lại dám bênh chuyện bất bình, cũng xem như hào kiệt. Đường như hẳn rất mến mộ họ Trần. Ta phải ghẹo hắn một chốc mới được!

Sa tiểu thư liền ung dung nói:

- Thiên hạ tại thế chỉ còn có Ngọc Thủ Trần Quang là kẻ duy nhất luyện thành Tử Hà Thần Công. Tuy nhiên các môn nội công khác có hình thức tương tự thì phải để ta suy nghĩ một lát! Kẻo không lại như Tào Tháo thiến đãi Quan Vũ rồi cuộc lại dưỡng hổ dùm cho Lưu Bị!

Cả bọn chú tâm nghe chỉ có Văn Viễn là mồ hôi lấm trán. Ông than thầm:

- Nàng tiểu thư này thật biết tranh thủ thời cơ làm ăn! Rõ ràng đã hiểu ý ta lại còn đem điển tích thời tam quốc ra trả giá. Ta biết lấy gì mà phụng bồi cho nàng ta đây?

Thời tam quốc, Tào Tháo đánh tan quân Lưu Bị, vây kín Quan Vũ trên đồi. Tào Tháo nghe lời quân sư không giết Quan Vũ mà còn trọng đãi. Sau nhờ có Quan Vũ đại binh Tào Tháo mới giết được hai tướng tiên phong của họ Viên là Văn Sú, Nhan Lương thuận đường thâu tóm thiên hạ. Sa tiểu thư hàm ý sẽ giúp

Văn Viễn nói đỡ cho Trần Quang. Nàng ta lại muốn hỏi liệu Văn Viễn có gì để đền đáp như Quan Vũ đã đền ơn cho Tào Tháo.

Sa tiểu thư biết Văn Viễn trong bụng đang sầu lo nên không khỏi thích chí cười khúc khích. Văn Viễn cuống cuống tìm ra lễ vật mà hoàn lại cho nàng. Ông sức nhớ ra con Ô Phong Mã đang thông thả gặm cỏ trước miếu. Dem con hân mã ngày chạy ngàn dặm đường này tặng cho Sa tiểu thư thì thật sự là hậu lễ có trọng lượng:

- Không được! Không được! – Văn Viễn nghĩ – Thái phu nhân vì thấy ta giống gã Cầm Điệp Cuồng Sinh nên mới tặng con bảo mã cho ta. Ô Phong Mã lọt vào tay văn nhân ta đã thật sự là thiệt thòi. Nay lọt vào tay vị tiểu thư khuê các này thì oan uổng biết bao. Lẽ ra bốn vó có thể tung hoành sa trường chiến địa nay lại làm vật cảnh tiêu khiển mua vui cho người. Thật sự bị đất lắm!

Văn Viễn sa sầm nét mặt lo âu. Ông chợt thấy còm cộm trước ngực liền thuận tay lấy ra. Đó là chiếc túi gấm mà mấy lão ăn mày đã tặng để tri ơn trị thương. Văn Viễn hớn hờ nói:

- Xin Sa tiểu thư suy xét cẩn trọng! Đừng để vị Trần huynh đây như Khuất Nguyên oan uổng trầm mình. Lã Bố chết còn luyện tiếu Xích Thố nữa là..!

Văn Viễn nói câu đầu câu cuối chẳng ăn nhập gì. Bọn người tụ tập sân miếu nghe cứ nghĩ là ông thuận miệng dẫn bữa điển tích. Riêng Sa tiểu thư lại cười thâm:

- Tên văn nhân này câu đầu ám chỉ Ngọc Thủ Trần Quang ngay thẳng bị hàm oan, câu sau lại có ý nói mình có bảo vật như ngựa Xích Thố! Chiếc túi gấm trên tay hẳn không phải là tìn vật của thượng khách Cái Bang đó sao? Cũng đáng liệt vào hạng quý giá. Có nó, ta sẽ nhờ được sức Cái Bang giúp cho nhiều việc cần!

Sa tiểu thư lại nghĩ:

- Tên văn nhân này cũng thật sự rất thoảng đạt, bỏ nhiều công sức một hai ra giúp một kẻ không thân thích. Ta cũng không tin rằng Trần Quang lại giết nhiều người như vậy. Thôi thì một câu không đầu không cuối, giang hồ lại bớt đi giết chóc!

Nàng ta thông thả nói:

- Tuy chỉ có mình Ngọc Thủ Trần Quang luyện thành Tử Hà Thần Công song thiên hạ vẫn còn một môn nội công khi phát lực có luồng khí tím tương tự!

Văn Viễn nghe như mở cờ trong bụng biết rằng vị tiểu thư ư kiếm lời kia đã chịu giúp đỡ. Bọn Lục Niên Giám, Tứ Mai Quán, Phương giáo đầu Tiêu Tương liền hỏi dồn:

- Không biết là môn phái nào? Xin tiểu thư nói rõ!

Sa tiểu thư đáp:

- Ngoài khơi đông hải cách một trăm dặm biển có một đảo nhỏ gọi là Bát Nhạn Đảo. Đảo chủ Ôn Thừa Văn luyện bộ tâm pháp Đa Túc Minh Công. Môn nội công này bề ngoài tựa như Tử Hà của Ngọc Thủ Trần Quang. Kẻ nào không rành rất dễ nhầm lẫn!

Rõ ràng là Sa tiểu thư tùy miệng nói ra. Văn Viễn nghe cái tên Ôn Thừa Văn, Đa Túc Minh Công liền biết Sa tiểu thư đang mỉa mai ông chỉ là văn nhân lại lăm tay lăm chân can dự vào chuyện người khác. Ông cười trừ:

- Chỉ cần không ép vị họ Trần vào đường chết, nàng ta có mai mỉa thế nào cũng mặc kệ. Dầu gì ta cũng là trượng phu không nên hẹp hòi chấp nhất nữ nhi!

Bọn Lục Niên Giám, Tứ Mai Quán bán tìn bán nghi vì. Phương giáo đầu Tiêu Tương lại hỏi:

- Không biết hành tung của vị đảo chủ như thế nào?

Sa tiểu thư ung dung đáp:

- Độc lai độc vãng, chỉ có ít người biết được. Riêng Đa Túc Minh Công thì người của Bát Nhạn Đảo đều được học nên khó tra ra chân nguyên kẻ nào. Ta cũng chỉ biết có như vậy! Nếu muốn các người có thể dong buồm ra đông hải mà tìm kiếm!

Tiêu Tương cau mày nghĩ ngợi giây lát rồi nói:

- Đa tạ tiểu thư đã chỉ điểm. Tại hạ sẽ điều tra thực hư!

Phương giáo đầu quay sang chào Văn Viễn rồi đi thẳng. Bọn Lục Niên Giám, Tứ Mai Quán thấy vậy cũng vái biệt Sa tiểu thư mà đi khỏi sân miếu. Văn Viễn chờ cả bọn đi khuất mới cười tươi đem túi gấm bỏ vào thùng gỗ đặt trước xe ngựa, không ngừng cảm tạ:

- Đa tạ tiểu thư lòng dạ rộng lượng! Đa tạ tiểu thư lòng dạ rộng lượng!

Ngọc Thủ Trần Quang lúc này mới hiểu ra những đoạn đối đáp điển tích giữa Văn Viễn và Sa tiểu thư. Y liền nói:

- Trần mỗ nợ một cái ơn với tiểu thư!

Sa tiểu thư ngồi trong xe cười đáp:

- Công tử không nợ ta, chỉ vì vị bằng hữu của công tử thật sự quá nhiều chuyện lại thành tâm nên ta không thể không thêm một chút sức!

Trần Quang quay sang Văn Viễn đang cười hớn hở mà:

- Đa tạ bằng hữu tương trợ! Thật sự lòng đầy cảm kích nói không nên lời!

Văn Viễn chưa kịp đáp lễ thì một giọng nói vang rền:

- Lại cái tên một sách này làm hỏng việc của bọn ta! Xem người lần này có thần tiên nào cứu được!

Văn Viễn giật mình nhận ra là giọng của Hắc Sát.

Chỉ trong chớp mắt, Hắc Bạch Song Sát cùng mấy chục tên mang mặt nạ quý đã ùa vào vây kín sân miếu thổ thần. Bọn giang hồ tụ tập thấy vậy như dê con gặp hổ liền hùa nhau chạy tán loạn. Một chốc cả sân miếu chỉ còn lại bọn người U Minh Cung cùng Sa tiểu thư, Văn Viễn và Ngọc Thủ Trần Quang.

Bạch Sát cười hăng hắc hỏi:

- Theo người xử lý thế nào?

Hắc Sát khinh khỉnh đáp:

- Ngoại trừ Sa tiểu thư ra, giết sạch không chừa kẻ nào!

Hắn quay sang cỗ xe ngựa của Sa tiểu thư, nói:

- U Minh Cung bọn ta có chút chuyện phải làm ở đây. Mong Sa tiểu thư đứng qua một bên đừng can dự vào kéo lại khiến bọn ta khó xử!

Sa tiểu thư hừ nhạt đáp:

- Bốn tiểu thư không có hứng can dự vào chuyện của U Minh Cung. Chúng ta nước sông không phạm nước ao hồ. Kẻ nào việc nấy. Nhưng bốn tiểu thư hôm nay muốn xem náo sự!

Nàng gọi một tiếng. Tên mã tài vội vàng ôm thùng gỗ chứa đầy kim ngân đặt vào trong xe. Y cũng vội vàng nhảy lên đánh xe ngựa đứng nép qua một bên sân miếu.

Văn Viễn hốt hoảng nói với Trần Quang:

- Hai tên này rất lợi hại. Vừa rồi tại hạ nhìn thấy gần cả trăm người Cái Bang vẫn không làm gì được chúng. Huỳnh nên nhân cơ hội mà bỏ đi. Cổ nhân dạy hảo hán chịu được cái nhục nhất thời tất làm nên nghiệp lớn!

Trần Quang thấy Văn Viễn mặt đầy âu lo, lời nói lại chân thành thì nghĩ:

- Tên văn nhân này gặp chuyện lại không lo cho thân mình mà còn quan tâm người khác. Thật sự lòng dạ rất hiệp nghĩa!

Hắc Sát nhìn Trần Quang nói:

- Bọn ta lòng sục tên Hoàng Kỳ không ra lại kiếm được đồ tử đồ tôn của hắn. Người mau mau cho bọn ta biết họ Hoàng ở đâu? Còn bộ Tử Hà Thần Công, người cũng nên ngoan ngoãn giao ra. Bọn ta sẽ niệm tình mà cho cả hai người được chết toàn thây!

Trần Quang cười nhạt:

- Với bọn người cũng đòi tầm sát thúc thúc ta. Nghe như con nít lên ba kể chuyện phiếm!

Hai tên mang mặt nạ quỷ đứng gần đây liền xông vào Trần Quang. Một tên đánh từ trên cao xuống. Một tên lại dùng kiếm đâm thẳng trước ngực. Thân pháp rất mau lẹ. Chỉ nghe hai tiếng binh binh. Hai tên bị song thủ của họ Trần đánh văng ra giữa sân. Tên nào trước ngực cũng bị cháy sém. Thất khiếu đều ứa máu rõ ràng chết không trở lại nửa lời.

Trần Quang hai tay đã tụ luồng khí tím sẫm màu nhìn Hắc Sát gần giọng:

- Bình sanh ta rất ghét chuyện giết chóc nhưng U Minh Cung mấy lần cho người truy sát thúc thúc cùng các sư đệ của ta. Món nợ này Trần mỗ sẽ thẳng thắn tính với các người hôm nay!

Chỉ nghe tiếng gió từ đâu rít lộng bốn phía. Trần Quang khắp người phát hàng loạt tia sáng màu tím đan nhau bọc lấy thân thể. Y xông thẳng vào bọn mang mặt nạ quỷ trước mặt đánh liền mấy chưởng.

Bọn chúng tuy phòng bị nhưng chưởng lực họ Trần nghiêng trời lật đất nên chỉ nghe những tiếng la hét khiếp đảm. Mười mấy tên tiểu tốt U Minh Cung bị chưởng lực đánh trúng đều văng ra xa mà chết thảm. Hắc Bạch Song Sát trúng phải hai chưởng của Trần Quang cũng bị đẩy lùi lại mấy chục bước.

7. Chương 7: Đơn Thân Đấu Xứng Danh Thần Chưởng

Bạch Sát nghiêng nhìn tàn cuộc chưa nguội nửa chén trà mà sân miếu thổ thần đã có gần ba chục tiểu tốt U Minh Cung nằm phơi xác:

- Hảo thân thủ! Rất xứng với cái ngoại hiệu Thần Chưởng!

Trần Quang tiện tay bồi thêm một chưởng hướng về bọn mang mặt nạ quỷ đang khiếp đảm bên trái Văn Viễn. Bọn chúng con điều nhỏ bị trận cuồng phong hất tung đi xa. Kẻ chết kẻ bị thương rên la thảm thiết.

Văn Viễn trong lòng sợ hãi nhưng vẫn phải buột miệng khen thắm:

- Thật sự là tiên hạ thủ vi cường. Vị huynh đệ này áp đảo ngay từ đầu thật sự rất hay! Rõ ràng là kẻ sách vụn toàn nhất!

Quả như Trần Quang dự tính. Y từ đầu vận ngay nội lực dùng Tử Hà Công tầng thứ ba đánh bọn tiểu tốt U Minh Cung thất điên bát đảo. Bọn chúng khiếp đảm không dám xông lên nửa bước, chỉ dám đứng ngoài mà hăm he. Y ngạo nghễ khoanh tay trước ngực nói:

- Còn tên quỷ U Minh Cung nào chán sống cứ bước tới. Trần mỗ phát lạc đến trường Như Lai sám hối một thể!

Bạch Sát cười hình hích đáp:

- Người đừng đắc ý vội! Ta cũng muốn thử một chút với người!

Lời vừa dứt hắn đã vọt sát đến trước mặt Trần Quang. Hai tay hắn đánh thẳng vào họ Trần. Chưởng lực đen sì kèm theo mùi xú uế nồng nặc. Bạch Sát không biết đã luyện công phu gì. Hắn chỉ vận công thì hai tay đã đen như than còn bốc mùi kinh tởm. Sa tiểu thư từ trong xe khê vén màn quan sát. Nàng ta liền nói:

- Bát Độc Công! thật sự là Bát Độc Công! Chưởng pháp độc như tên gọi!

Tên Bạch Sát quả thật đang thi triển Bát Độc Công. Chưởng độc này vốn dùng tám loại độc được hạng nhất trong thiên hạ làm thuốc dẫn mà luyện. Kẻ luyện thành phát chưởng thường kèm theo mùi độc tính, nhờ đó mà biết đã luyện đến tầng thứ mấy chưởng pháp. Sa tiểu thư nghe mùi xú uế đoán chừng hẳn luyện chưa qua được tầng thứ tám nên cười mỉm:

- Không cần sức!

Trần Quang bị Bạch Sát áp đảo vẫn không hề nao núng. Y tay trái tung một chưởng vào song thủ tên Bạch Sát, tay phải biến chưởng thành quyền mà đánh ngay vào bên hông địch thủ. Kẻ ra tay nhanh nhẹn. Người ứng phó lẹ làng. Trong chớp mắt gã Bạch Sát bị ép ngược vào thế tiến thoái lưỡng nan. Nếu hắn né chưởng pháp họ Trần thì tất nhiên bên hông sẽ trúng phải một quyền nặng hơn trăm cân. Còn nếu hắn né quyền sẽ bị chưởng lực Trần Quang đánh gãy cả song thủ.

Bạch Sát cũng là tay sanh tử nhiều phen nên rất giỏi xoay trở.

Hắn một tay chuyển chưởng thành trảo nhằm vào mắt Trần Quang mà công tới, tay còn lại xòe ra đánh bạt đi quyền đang nhắm ngay hông. Trần Quang cười nhạt khẽ xoay người dùng vai hất trảo pháp tên Bạch Sát bật ra. Tay phải y đang dùng quyền bất ngờ lại hóa chưởng đánh ngay vào nách đối phương. Thuận đà, họ Trần giơ tay trái lên cao tụ thành một luồng kinh lực lớn như một cái lưới màu tím chụp xuống đầu tên Bạch Sát.

Bạch Sát kinh hãi vì chiêu pháp thần tốc của đối thủ chỉ kịp đưa tay lên che huyệt Bách Hội trên đỉnh đầu rồi tụ nội lực vào hết đan điền mà chịu lấy hai chưởng. Trần Quang dường như đã đoán trước được. Y liền biến chiêu dồn cả kinh lực vào hai tay tổng thẳng vào ngực đối phương. Tên Bạch Sát hoảng hồn không sao ứng phó kịp. Hắn hự lớn rồi văng về vị trí cũ. Bạch Sát ngực áo rách bươm như vải vụn. Hắn phải phun ra mấy ngụm máu mới có thể đứng vững được.

Bạch Sát nhìn trừng trừng vào Ngọc Thủ Trần Quang, nghiêng răng trèo trẹo:

- Giỏi! Thảo nào người đứng đầu Hoa Sơn Thất Hiệp lại xếp hạng thứ năm trong anh hùng bảng. Chưởng pháp rất nặng. Nhưng người chó tự mãn! Người cũng đã ngấm phải độc chưởng của ta! Người chuẩn bị hội ngộ với sư phụ người dưới cửu tuyền đi!

Hắn cười một tràng dài đắc ý rồi nói tiếp:

- Trúng phải Bát Độc Công thì đến thần tiên cũng phải chịu chết! Người càng vận công độc tính phát càng mau!

Hắn cười vang, vận khí lao vào họ Trần. Tên Bạch Sát nhằm lấy đỉnh đầu Trần Quang mà đánh xuống. Ngờ đâu Trần Quang diềm nhiên giơ tay đánh thẳng vào chưởng pháp của hắn. Hai luồng kinh lực giao nhau. Tên Bạch Sát chưa hết kinh ngạc thì trước ngực lại bị một cước của họ Trần đá văng ra xa. Hắn đau đến nín thở ngồi bệch dưới đất một lúc mới hoàn hồn mà đứng dậy.

Bạch Sát thấy trong người nhộn nhạo, mạch đập liên hồi như trống hội thì biết đã bị nội thương không nhẹ. Hắn nhìn Trần Quang sắc mặt vẫn hồng hào liền lẩm bẩm:

- Hắn không trúng độc công của ta?

Sa tiểu thư từ trong xe liền nói vọng ra:

- Tử Hà Thần Công luyện qua tầng thứ sáu tự nhiên đan điền sinh ra một luồng chân khí chống đỡ ngoại lực cũng như độc công từ bên ngoài xâm nhập cơ thể. Vị công tử họ Trần đã luyện qua tầng thứ chín tất nhiên Bát Độc Công tuy có tinh diệu nhưng vẫn không làm gì được!

Văn Viễn từ đầu đến giờ quan sát toàn cục đang âu lo nghe vậy liền hét lên:

- Trần huynh mới xứng danh cao thủ đệ nhất!

Ông vui mừng không tiếc lời ca tụng Ngọc Thủ Trần Quang lên hàng đệ nhất anh hào đương thế. Trần Quang tuy trong lòng đang tập trung đối địch bất giác cũng phải cười thâm:

- Tên văn nhân này vui cùng cái vui người khác, thật sự là kẻ bụng đầy thi thư. Công phu miệng lưỡi bắt bẻ người hay ca tụng người đều thâm sâu như nhau!

Mấy tên mang mặc nạ quỷ thấy thủ lĩnh đã bại. Bọn chúng tuy kẻ nào cũng sợ hãi đứng không vững nhưng đành hè nhau đồng loạt xông tới. Trần Quang nghiêng răng thét lớn:

- Hôm nay trước chôn thờ cúng ta đại khai sát giới một phen! Các người tự chuốc lấy! Đừng oán hận ta!

Hai tay họ Trần tự lại hai luồng khí quang một tím một nâu xám. Họ Trần khua tay vẽ một vòng tròn lớn bằng nội công trước mặt rồi đẩy bạt ra bốn bên. Kinh lực ào ạt như triều dâng biển rộng, gió nổi bạt non ngàn. Bọn tiểu tốt U Minh Cung trúng phải chưởng lực đều bị hất tung ra khỏi sân miếu thổ thần. Văn Viễn cũng bị thổi tung lên nhưng Trần Quang đã nhanh tay chụp lấy ông mà giữ lại. Tên mã tài trong lúc Trần Quang phát lực đã kịp vận công tạo thành một bức màn vô hình bao bọc lấy cỗ xe ngựa không bị hất văng đi xa.

Sa tiểu thư thẳng thốt hỏi dồn:

- Có phải là chiêu Nguyệt Lạc Cô Giang? Công tử đã luyện qua đến tầng cuối cùng Tử Hà Thần Công rồi chăng? Kỳ tích! Kỳ tích!

Trần Quang chỉ khẽ gật đầu không đáp. Y nhìn tên mã tài mà tự nói:

- Gã này có thể chịu nổi một chưởng của ta thật sự cũng là cao thủ nội gia! Người của Sa tộc quả nhiên không tầm thường! Một tên đánh xe ngựa đã có bản sự như vậy thì những kẻ khác còn đến chừng nào nữa?

Cả sân miếu rộng lớn trong chớp mắt không còn viên gạch nào nguyên lành. Bức tường bao quanh cũng bị kinh lực xô ngã không còn một mảng. Đếm lại bọn người U Minh Cung chỉ còn hai tên Hắc Bạch Song Sát hiện diện. Những kẻ khác không chết cũng bị chưởng lực họ Trần đánh văng đi mất xác.

Trần Quang nhìn hai tên Song Sát mà hỏi:

- Từ đâu các người lại lần ra được tung tích của thúc thúc ta và ta? Bọn ta đều ẩn thân hành tung rất cẩn mật. Làm cách nào các người tìm ra được?

Bạch Sát vốn trúng phải nội thương từ đầu lại bị thêm một chưởng đảo trời lật đất của Trần Quang làm tâm canng đều bị chấn động không nói được nên lời. Chỉ Hắc Sát vẫn điềm nhiên:

- U Minh Cung bọn ta muốn lần các người có khó gì!

Hắn bước đến đứng đối diện với Trần Quang mà khinh khỉnh:

- Người chưởng pháp rất giỏi quả thật xứng danh hảo thân thủ! Tuy nhiên bọn ta dùng biển người vây công. Người nhất định sẽ kiệt sức mà chết thảm!

Hắn đưa một chiếc còi lên miệng mà thổi. Lập tức bốn bên lại có mấy chục tên mang mặc nạ quỷ khác chạy vào trong sân miếu. Văn Viễn lúc này liền hiểu. Hai tên Hắc Bạch Song Sát ban đầu chỉ đem một tốp tiểu tốt làm mồi nhử để Trần Quang dốc sức quyết chiến. Đợi họ Trần tiêu hao bớt sinh lực mới tung thêm nhiều người vào trợ sức. Văn Viễn không ngờ bọn này lại tính toán cẩn thận, trong bụng liền lo lắng cho tính mạng của Trần Quang.

Bỗng nhiên có trận cười lạnh lóe vang lên cắt ngang, Văn Viễn nghe trong gió mùi phấn son thượng hạng:

- Hai tên vô dụng các người thật làm xấu mặt U Minh Cung. Chỉ một tên cũng không chế phục được. Ta xem phen này Cung Chủ xử các người như thế nào!

Văn Viễn trở mắt nhìn một toán nữ nhân ăn vận vô cùng đài các xuất hiện trên sân miếu. Dẫn đầu là người nữ che mặt bằng vương lụa trắng chỉ lộ ra đôi mắt sắc đẹp như họa. Văn Viễn thấy bọn nữ nhân theo sau nàng ta khuôn mặt đều xinh đẹp đoán chừng nàng ta hương sắc cũng khuynh quốc khuynh thành.

Hắc Sát thấy nữ nhân kia xuất hiện hừ nhạt:

- Đường Chủ Tâm Thanh Cung muốn giành phần với song sát bọn ta sao? Các người đừng hòng trục lợi!

Nữ nhân che mặt đường như là Đường Chủ Tâm Thanh Cung đáp:

- Phận ai việc nấy! Bọn cung không có thói quen giật phần ăn kẻ khác. Ta chỉ muốn hỏi tên này một chuyện! Các người muốn lập công thì cứ việc tự tiện!

Nàng ta quay sang Trần Quang mà nói:

- Người là Thần Chương Ngọc Thủ Trần Quang?
- Không sai! Chính là Trần mỗ!

Nàng ta nhìn họ Trần một lượt rồi lại hỏi:

- Ta chỉ muốn biết có phải trong Hoa Sơn các người có cái tên Bá Tử Độc Hành Tiêu Hàn?

Trần Quang thản nhiên:

- Phải thì sao mà không phải thì đã sao?

Lời vừa dứt, họ Trần liền thấy có ánh quang loang loáng trước mặt. Y vội nghiêng người sang một bên vừa né kịp mấy đạo kiếm quang lướt ngang hông. Trần Quang một thân tuyệt kỹ cũng phải giật mình trước kiếm chiêu mau lẹ của nàng Đường Chủ. Văn Viễn không biết võ công đứng ngoài quan sát càng kinh hãi. Ông mờ mờ tự nhiên ra lạnh lưng không nói được lời nào.

Đường Chủ Thanh Tâm Cung thu kiếm lại, nói:

- Ở đây chỉ có bốn cung mới có quyền hỏi. Người chỉ được phép trả lời. Đã hiểu chưa?

Văn Viễn dầu căng mắt cũng nhìn không ra được nàng ta xuất thủ như thế nào. Ông dáo dác ngó nghiêng ngược xuôi vẫn không hiểu vị Đường Chủ Thanh Tâm Cung này dấu kiếm nơi đâu trên thân thể. Ông lẩm bẩm:

- Sao các nữ nhân ta gặp toàn là thích dùng kiếm để nói chuyện với người khác vậy? Thật đáng sợ! Xem ra chỉ có mỗi mình thần tiên bà bà của ta là hơn hết. Dầu có nổi giận thì cùng lắm chỉ đánh ta mấy bạt tai rồi thôi!

Trần Quang thấy thái độ thích chèn ép người của Đường Chủ Thanh Tâm Cung liền cau mày đáp:

- Các người muốn hỏi thì cứ hỏi! Còn trả lời hay không còn tùy vào bản sự các người đến đâu!

Y vừa chưa dứt lời thì từ tay phải của Đường Chủ Thanh Tâm Cung đã có một ánh quang màu xanh nhạt phóng vút ra nhằm ngay trước ngực y. Chiêu trước chưa tới đã lại thấy hai luồng kiếm khí khác nối nhau một nháy vào yết hầu một nháy vào tim mà đâm theo sau. Trần Quang vội vàng vung tay trái lên. Ba chiêu kiếm chạm phải luồng khí quang màu tím từ tay họ Trần liền tiêu tan.

Sa tiểu thư từ trong xe lại nói vọng ra:

- Quả nhiên là Phong Xuân Kiếm Pháp, chiêu thức thần tốc mau lẹ như gió! Thì ra Tam Đường Chủ U Minh Cung quang lâm! Có phải Ngọc Diện Thiên Hồ Vương Tố Tâm đó không?

Vương Tố Tâm liếc đôi mắt ngọc nhìn sang cổ xe ngựa hừ nhẹ:

- Con bé nhiều chuyện!

Văn Viễn nghe được cái tên khẻ nhìn trộm dung mạo của vị Đường Chủ Tâm Thanh Cung ngẫm nghĩ:

- Cái tên thật đẹp nhất định phải là bậc thiên kiều bá mị, sao lại dùng lụa che đi nhan sắc của mình? Không biết thần tiên bà bà cũng hay thường che mặt thì thế nào? Giá ta có ngàn lượng vàng tất sẽ hỏi vị tiểu thư uyên thông mọi chuyện kia một phen!

Trần Quang lúc này mới hiểu thì ra Vương Tố Tâm giấu một thanh kiếm trong tay áo. Y bất giác nhủ thầm:

- Không xong rồi! nàng ta kiếm chiêu quá nhanh nhưng chỉ là kiếm chiêu thông thường nên sát thương chưa cao. Nếu đàng hoàng mà xuất kiếm ta nhất thời khó chống chọi được. Sự thể ra thế này chi bằng tránh được chuyện phiền phức nào thì hay chuyện đó! Bọn U Minh Cung kéo thêm nhân mã đến ta sẽ nguy khốn thật!

Sa tiểu thư từ trong xe lại vọng ra tiếng cười khúc khích tuy lời nói vừa đủ nghe nhưng dường như cốt yếu nói cho Trần Quang biết:

- Ngọc Diện Thiên Hồ đi đâu cũng mang theo Tâm Cung Nhị Kiếm. Sao không thấy hai nàng Thanh Tuyết, Thanh Vân. Nếu có đủ cả ba người cùng giúp công kiếm trận, thiên hạ ít kẻ thoát được!

Văn Viễn lờ mờ tiếng được tiếng mất nhưng cũng hiểu tình thế họ Trần nguy khốn. Ông trong lòng liền âu lo:

- Đuổi được bọn người trang viện họ Cao và họ Nhã lại đụng phải bọn U Minh Cung! Thật tình ta cũng không biết phải làm cách nào giải nguy cho vị huynh đệ kia!

Vương Tổ Tâm nhìn họ Trần cười nhẹ mà nói:

- Người tuy bản lĩnh rất khá nhưng đừng tự mãn. Bồn cung chỉ muốn biết tên Tiêu Hàn. Người nói ra thì cứ tự nhiên đi. Bồn cung không làm khó dễ. Nhược bằng trái lại đừng mong toàn mạng rời khỏi miếu thổ thần này!

Trần Quang nghe lời nói có động sát ý bèn tự nghĩ:

- Tiêu Hàn tính vốn ưa khoái hoạt nhưng sao lại hiềm khích với bọn ma nữ U Minh Cung? Hẳn ta thường ngày ưa chèn chén nhưng chuyện thả bướm hái hoa nhất định không màng với khuê các trâm anh. Nay lại có nữ nhân đòi tìm hẳn có chuyện không hay bên trong!

Y điềm nhiên đáp:

- Muốn gặp thì các người tự đi tìm kiếm! Trần mỗ ta không thích động ta chân với nữ lưu! Các người tự trọng!

Vương Tổ Tâm bật lên tràng cười lạnh lạnh. Các nàng thiếu nữ đứng bên sau lưng Vương Tổ Tâm liền phóng người sang hai bên vây lấy họ Trần ở giữa. Chỉ thấy kiếm ảnh từ ba bên loang loáng chụp lấy Trần Quang. Các nàng này vóc người nhỏ nhắn nhưng đánh kiếm nhanh như chớp. Mười mấy lưỡi kiếm hè nhau mà giáng xuống đầu Trần Quang. Vương Tổ Tâm chính diện đánh liền sáu chiêu kiếm nối nhau công kích trước ngực họ Trần. Tên Hắc Sát thấy vậy liền nhảy vào trợ thủ:

- Để ta giúp các người một tay! Bắt được hẳn rồi các người tha hồ tra xét. Chỉ cần giữ cái mạng hẳn cho ta!

Văn Viễn thấy họ Trần bốn bề đều bị vây hãm chưa biết làm gì thì đã trúng một luồng nhu lực đẩy ra xa. Thì ra Trần Quang sợ ông không biết võ công bị kiếm ảnh đánh trúng. Cho nên dù đang nguy ngập, họ Trần vẫn tung ra một chưởng nhẹ đẩy Văn Viễn ra ngoài vòng chiến:

- Vị huynh đệ bảo trọng lấy thân!

Trần Quang lúc này đã tự nhốt mình trong một lớp khí màu tím sẫm mà đảo bộ pháp di chuyển tránh né. Cứ đỡ được chiêu kiếm của các nữ nhân kia thì kiếm chiêu của Vương Tổ Tâm và Hắc Sát đã xuyên qua màn khí mà công kích. Trần Quang một mình đánh nhau với toàn cao thủ kiếm thuật mặt vẫn không đổi sắc bình tĩnh chống đỡ.

Chớp mắt đôi bên đã qua gần trăm chiêu mà vẫn không phân rõ thắng bại. Bọn U Minh Cung công kích hay bao nhiêu thì họ Trần lại xoay trở giỏi bấy nhiêu. Một chiêu đối một chiêu, không rõ kiếm chiêu bọn chúng chưa đủ hiểm hay do Trần Quang nội công thâm sâu giỏi ứng biến. Bọn U Minh Cung tuy chiếm thượng phong về nhân lực vẫn không khiến Trần Quang núng thế được.

Văn Viễn đứng xa quan sát mà lòng như lửa đốt. Ông tự thống hận mình:

- Cha mẹ ngày trước đã từng khuyên răn ta nên học chút võ công phòng thân. Ta lại nhất định không nghe chỉ chuyên tu chữ nghĩa. Than ôi, bao nhiêu sách thánh hiền trong bụng ta sao lại có thể cứu vị huynh đệ kia trong lúc này! Văn Viễn ơi là Văn Viễn! Phải chi có thần tiên bà bà nơi đây thì hay biết bao!

Sa tiểu thư đã vén hẳn một góc rèm nhìn toàn cục không khỏi thán phục:

- Trần Quang thật xứng danh Thần Chưởng Ngọc Thủ!

Nàng ta lại cười mỉm mà tự nhủ:

- Mối làm ăn lớn vẫn chưa tới! Xem ra còn có nhiều chuyện hay!

Nàng ta hạ rềm xuống mà không thôi ghi chép. Thì ra Sa tiểu thư ở lỳ trong xe để ghi chép lại mọi chuyện. Nàng ta vừa viết vừa phác họa. Góp lại cũng mấy chục trang vẽ chường pháp họ Trần cùng kiếm pháp của bọn Tâm Thanh Cung không sót một thức nào.

Văn Viễn đang lo lắng tự nhiên nghe giọng nói quen thuộc văng vẳng bên tai:

- Con một sách người còn không nhanh chân tháo chạy? Định đợi bọn người kia đến lấy mạng?

Ông ngửi ra trong gió mùi của bà bà áo đen liền hoan hỷ gọi:

- Thần tiên bà bà! Thần tiên bà bà đã nghe được lời khẩn nguyện của văn bối?

Giọng bà bà áo đen vẫn cứ văng vẳng bên tai:

- Người kêu gọi cái gì? Có phải muốn ăn mấy tát của ta?

Văn Viễn chưa kịp đáp lời đã thấy một luồng gió bay đến má bên trái của mình. Ông bị đánh một tát đau đến gần rơi nước mắt:

- Tên gốc nhà người mạng không lo giữ lại nhiều chuyện can dự việc người khác. Hồ đồ!

Văn Viễn biết bà bà áo đen đang dùng nội công truyền mật âm mà mắng mỏ mình. Ông xoa má liên hồi nói:

-Vị Trần huynh kia rõ ràng bị người gia hại, văn bối đâu thể thấy chết mà không cứu được? Thánh nhân dạy...

Văn Viễn chưa nói hết câu thì má phải lại trúng một cái tát nữa:

- Người thân không biết võ công thì cứu người khác thế nào? Thánh nhân cái gì!

Lúc này Trần Quang đang dùng nội lực giao đấu với bọn người U Minh Cung. Trần Quang giấu thân mình trong hai lớp khí một vàng một tím. Tất cả thanh kiếm của bọn U Minh Cung đang công kích bốn bề đều bị luồng khí quang màu vàng hút chặt vào. Trần Quang sau một hồi giao tranh tự biết nếu còn kéo dài thời gian y tất nhiên là kẻ bất lợi. Y liền dùng nội công hơn thua một bận để giải quyết cả bọn tránh bị kiệt sức về sau.

Trần Quang vận Tử Hà Công tăng thứ năm phát nội lực ra bốn bên khí như rồng thăng thiên. Vương Tổ Tâm cùng các nữ nhân kia cũng truyền công lực qua thanh kiếm mà chống chọi. Gã Hắc Sát lại vừa chống chọi kinh lực họ Trần vừa cố rút kiếm ra khỏi lớp khí quang màu vàng nhưng thử mấy lần cũng không được. Gã liền hiểu họ Trần muốn dùng nội lực đấu nội lực nên không dám khinh suất vận hết nội công vào kiếm. Tên Bạch Sát lúc này dường như cũng đã hồi phục phần nào liền nhảy đến sau lưng Hắc Sát. Hấn áp cả hai bàn tay lên lưng đồng bọn theo hai huyệt Can Tương, Khúc Thủy mà tuôn ào ạt nội công tương trợ.

Luồng kinh lực màu xanh của bọn nữ nhân Thanh Tâm Cung cùng hai luồng kinh lực một đen một trắng của hai tên Song Sát liên tục công phá vào luồng khí quang màu vàng của họ Trần. Nhưng khi vừa lọt qua lại bị luồng khí quang màu tím bên trong đánh bật trở ra. Người ngoài nhìn vào tưởng như không có chuyện gì nhưng đôi bên chỉ cần có chút sai sót hậu quả sẽ là đem mạng ra đánh đổi.

Trần Quang tuy vừa kinh qua hai trận đại chiến bằng nội lực nhưng vẫn đủ sức chống chọi. Y tuy đang chú tâm đối địch vẫn liếc nhìn Văn Viễn. Thấy ông bị trúng mấy tát, Trần Quang liền giật mình nghĩ:

- Vẫn còn có kẻ đang ản mình! Ta sao lại không nhận thấy? Không rõ là thù hay bạn hữu?

Họ Trần thấy kéo dài càng bất lợi. Y nghiêng rặng vận đến tám thành công lực. Chỉ thấy thêm một luồng khí quang màu xám đen lan rộng bao cả bọn năm tên U Minh Cung vào trong.

Thật sự cao thủ nào chuyên tu về nội lực thấy cảnh này tự nhiên phải giật thỏm người mà kinh hãi. Vốn nội lực đấu nội lực thường tối kỵ tán lực bừa bãi làm giảm đi kinh lực bản thân. Riêng Trần Quang thì ngược lại. Y nếu đơn thuần chọi nhau với bọn U Minh Cung thì dù y có nội công dồi dào như nước biển cũng không thể nhất thời thủ thắng. Thành ra y một mặt vận công tạo ra một lớp khí quang màu tím hộ thể, một lớp khí quang màu vàng để hút chặt chọn U Minh Cung vào ép thí nội lực. Mặt khác y lại phát công tạo ra thêm lớp khí quang màu xám để bao bọc cả bọn. Vừa từ trong đánh ra cộng thêm từ ngoài ép

vào. Cũng may, Trần Quang tư chất vượt trội lại gặp kỳ ngộ nên công lực cao hẳn người khác mấy bậc. Nếu không y dùng nội lực đấu kiểu này sẽ thành ngọn đèn cháy bùng lên khô hết dầu mà nguy nan tính mạng.

Vương Tổ Tâm nói lớn:

- Giải cho người dám dùng cách này đấu với bọn ta. Đừng mong sẽ thủ lợi!

Nói rồi nàng ta liền gia tăng kinh lực đánh vào họ Trần. Những tên còn lại bị luồng khí quang màu xám ép đến tức thở đều hiểu, nếu không nhanh chóng hạ gục Trần Quang tất sẽ bị ép chết. Cho nên kẻ nào cũng đem hết sức bình sinh mà phát lực công kích.

Văn Viễn nhìn thấy cục diện trước mắt, la thầm:

- Không xong, vị huynh đệ này dù nội lực có nhiều bao nhiêu cũng không thể thắng được bao nhiêu người hợp sức lại. Ta phải làm gì đây? Ta phải làm gì đây?

Ông nhìn Trần Quang mồ hôi ướt hết lưng áo càng hoảng loạn lên, lại thấy bọn U Minh Cung vẫn còn cầm cự được mà không ngừng công kích bèn la lớn:

- Thần tiên bà bà mau mau cứu vị huynh đệ kia! Văn bối tự nguyện đứng cho bà bà tát đến thỏa thuê rồi thôi!

Chỉ nghe một tiếng hừ nhẹ bên tai Văn Viễn:

- Tên gốc người có giỏi thì tự mình cứu lấy hần! bà bà ta không thích can dự vào chuyện giang hồ!

Văn Viễn méo mặt bứt đầu bứt tóc liên hồi nhìn rất ư thâm trầm. Bất giác ông reo lên:

- Sao mình lại không nghĩ ra!

Văn Viễn liền tháo bọc vải lớn đeo sau lưng rồi ngồi bệch xuống mặt sân. Ông liền đặt cây ngọc cầm lên đùi. Văn Viễn nhớ trong quyển cầm phổ nọ có chép một khúc Tây Bá Biệt Vương được ghi chú tỉ mỉ có thể cứu người có thể hại người. Ông lăm bắm trong miệng:

- Ta không phải nguy cấp nhất định không dùng đến. Các người ý đồng bức ép một mình huynh đệ kia không thể gọi là người tốt được. Ta hại các người cũng không thể gọi là lạm sát vô tội được! Các người đừng trách ta!

Ông nhẹ nhàng dạo đàn. Tiếng đàn ai oán thê lương vang lên khiến những kẻ đang có mặt trong miếu thổ thần đều giật mình. Tiếng đàn chùng xuống sâu thẳm như cô phụ vọng chinh lang, như ly biệt sanh tử, bất giác lại vút cao tựa cánh thiên ưng hướng thẳng lên trời xanh. Tiếng đàn miên man như mặt hồ thu phẳng lặng chực đình tai nhưc óc như gió bão thét gào giữa tầng không mù mịt. Lên cao xuống thấp, trầm bổng dị thường.

Sa tiểu thư ngồi trong xe hoảng hốt run giọng:

- Quỷ cầm...Quỷ Cầm của Cẩm Diệp Cuồng Sinh chăng?

Họ Trần đương giao đấu nghe tiếng đàn tự nhiên thấy trong người ào ạt tinh lực khỏe khoắn vô cùng. Y liền hiểu Văn Viễn đang dùng tiếng đàn kỳ lạ nọ trợ giúp mình một tay. Bọn U Minh Cung phải lúc đó toàn lực ép Trần Quang, nghe tiếng đàn ma quái lại thấy khí huyết trong người nhộn nhạo, hai tai đau nhức như hàng trăm mũi kim nhọn không ngừng châm vào. Bọn chúng thực tế vốn không chịu được họ Trần bao lâu nữa, giờ còn bị tiếng đàn của Văn Viễn quấy nhiễu liền không thể chần chừ được. Không ai bảo ai, cả bọn đồng loạt thét lớn phát lực đánh thẳng vào lớp khí quang của họ Trần.

Trần Quang thấy cả bọn đều bán loạn liền nhân cơ hội chuyển Tử Hà Thần Công lên cực đỉnh mà đánh một chưởng quyết định.

Chỉ nghe tiếng nổ chói chói vang lên. Trần Quang bị dư chấn đẩy lùi lại hơn năm bước. Bọn U Minh Cung ngoại trừ Vương Tổ Tâm. Những người còn lại đều bị thổi văng ra xa hơn hai trượng. Thê thảm nhất vẫn là Bạch Sát vốn đã mang nội thương lại thêm một phen chấn động. Hần văng ra xa nằm im như xác chết miệng đầy máu đỏ.

Vương Tổ Tâm trừng mắt nhìn Văn Viễn:

- Tên văn nhân này thật khéo dấu bản lĩnh! Dám phá đại sự của ta!

Trần Quang thấy nàng ta mắt nổi sát khí sợ gây hại đến Văn Viễn. Y vội vàng nhảy tới toan đánh bởi một chưởng để ép Vương Tố Tâm phải lùi ra xa. Ngờ đâu Trần Quang vừa nhóm chân đã bị một luồng kinh lực ập tới ngay trước ngực. Y vội vàng tụ khí giờ cả hai tay ra mà đón đỡ. Hai luồng nội lực chạm nhau, Trần Quang bị ép ra sau hơn sáu bước, khí lực trong người đều loạn nhịp. Chỉ nghe giọng nói thâm trầm vang lên:

- Các người phá hỏng chỗ giao dịch của ta đáng tội gì?

Lại thêm một người ung dung hạ mình xuống sân miếu. Sa tiểu thư nhìn thấy liền cười mỉm:

- Mới làm ăn lớn đã xuất hiện! Ta không bỏ công một chuyến!

Bọn người U Minh Cung thấy kẻ vừa xuất hiện liền cung kính vòng tay hành lễ:

- Thuộc hạ tham kiến Thiếu Cung Chủ!

Kẻ được gọi Thiếu Cung Chủ là một công tử mặc toàn quần áo màu trắng. Hắn tuổi tác chỉ độ chừng không quá ba mươi lăm nhưng tóc tai đều bạc phéch. Đôi chân mày dài của hắn cũng bạc như cước khiến đôi mắt xanh biếc nhìn rất đáng sợ. Thiếu Cung Chủ U Minh Cung chỉ hừ nhẹ một tiếng với bọn thuộc hạ rồi quay sang Trần Quang, nói:

- Sau cha ta, người là người thứ năm trúng phải một chưởng mà còn đứng vững được! Thần Chưởng Ngọc Thủ, ngoại hiệu này đúng lắm!

Trần Quang đỡ một chưởng đã biết gặp phải cường địch. Y nhìn công tử nọ lập tức nhận ra:

- Ta nhận ra người! Người chính là kẻ đã đánh ta hai chưởng rơi xuống núi năm xưa!

Thiếu Cung Chủ chau mày nhớ lại rồi cười nhạt:

- Lý thú! Lý thú! Không ngờ sau vài năm không gặp, người lại thăng tiến cao như vậy!

Sa tiểu thư từ trong xe nói vọng ra:

- Thì ra là Thiếu Cung Chủ U Minh Cung, thảo nào phóng tay rất thoáng đạt. Tiểu nữ thất kính! Bốn người đỡ được chưởng pháp công tử phải chăng là Độc Ông Thiên Phạt, Lãnh Diện Lãng Ông, Hữu Hạnh Chân Nhân cùng Huyền Minh Đại Sư?

Thiếu Cung Chủ U Minh Cung gật gù đắc ý:

- Tiểu thư quả nhiên không phải hư danh! Ta đã chọn đúng người để giao dịch!

Công tử tóc bạc liền ném chiếc rương nhỏ đang ôm bên mình xuống. Hắn đứng cách cỗ xe ngựa Sa tiểu thư hơn bốn mươi bước chân nhưng chiếc rương gỗ được ném vừa chạm đến trước cỗ xe liền nằm im không nhúc nhích. Rõ ràng công tử tóc bạc đã dùng nội lực mà ném đi, nhẹ nhàng như đặt một chiếc tách xuống bàn. Hắn dùng ngón trở búng một chỉ làm bung nắp rương. Bên trong toàn là vàng khối được xếp đều đặn đến tận miệng. Ước lượng phải trên mười ngàn lượng vàng.

Văn Viễn đang lui cui bọc lại ngọc cầm liền nghe tiếng bà bà áo đen vọng bên tai:

- Quý con đã xuất hiện. Người liệu mà nép qua một bên!

Văn Viễn nghe vậy vội ngược nhìn công tử tóc bạc nọ. Ông liếc thấy họ Trần đăm chiêu nét mặt thì hiểu vị Thiếu Cung Chủ này không phải là hạng thường.

Sa tiểu thư bật cười khúc khích:

- Thiếu Cung Chủ quả nhiên rất rộng tay. Không biết có việc gì lại phải cần đến sức mọn của tiểu nữ!

Công tử tóc bạc nói:

- Ta có vài câu hỏi muốn tìm lời giải đáp!

- Xin công tử cứ hỏi!

Công tử tóc bạc hỏi:

- Ta muốn nghe bình phẩm về kiếm pháp hạng nhất trong thiên hạ!

Sa tiểu thư nghĩ ngợi một lát rồi đáp:

- Thiên hạ hiện thời có bốn bộ kiếm pháp được xem là thượng hạng. Một là Xuân Phong Kiếm Pháp của Tam Đường Chủ U Minh Cung Vương Tổ Tâm. Hai là Xung Tinh Kiếm Pháp của Hữu Hạnh Chân Nhân. Thứ ba tất nhiên là Vô Tình Thập Bát Thức của Hoàng Kỳ. Thứ tư chính là Quỷ Kiếm Thức của Quỷ Công Tử ngài đây!

Ba tiếng Quỷ Công Tử vừa được Sa tiểu thư nói ra khiến Trần Quang bắt giác cau mày. Y năm xưa từng đụng độ với công tử tóc bạc trong trận vây hãm trên núi Hoa Sơn. Bản thân tuy bị nhiều cao thủ vây đánh nhưng vẫn nhận ra chỉ có tên giấu mặt dùng Đạt Ma Chưởng và Thiếu Cung Chủ đây mới thật sự là cường địch hạng nhất. Trần Quang lần đó thọ thương phải ẩn mình tịnh dưỡng. Y tuy mới đi lại giang hồ chưa lâu nhưng cũng biết anh hùng bảng đã xuất hiện một kẻ ngoại hiệu Quỷ Công Tử. Kẻ này trong vòng ba năm từ hạng mười sáu đã nhảy lên thành một trong bảy cao thủ dẫn đầu. Hắn đứng sau Trần Quang trên bảng xếp hạng anh hùng.

Trần Quang trầm tư:

- Không ngờ Quỷ Công Tử lại là thiếu cung chủ U Minh Cung. Vậy ra huyết án năm xưa của Hoa Sơn có cả bọn ma giáo tham gia. Thật sự ta vẫn không hiểu được Tử Hà Thần Công chứa quyền hư gì khiến hai phe chánh tà đều động lòng mà tranh đoạt. Sự phụ năm xưa không kịp trời trăn mà mất đi. Than ôi...!

Quỷ Công Tử lúc này đã bật cười một tràng đặc ý. Hắn nói:

- Được Sa tiểu thư liệt kê vào hàng cao thủ dùng kiếm thật không uống công ta khổ luyện! Không biết trong bốn bộ kiếm pháp trên, tiểu thư xem đâu mới là kiếm pháp tinh diệu nhất?

Sa tiểu thư liền đáp:

- Xuân Phong Kiếm Pháp yếu điểm là phải có nội lực ới phát huy hết tinh diệu chiêu thức. Thành ra nếu gặp cường địch có nội công cao hơn tất nhiên mất đi ít nhiều tác dụng!

Vương Tổ Tâm tuy lòng đang bực lửa giận với Trần Quang nhưng nghe Sa tiểu thư nói cũng không lên tiếng đáp trả. Thật sự kiếm pháp nàng ta rất kỳ diệu. Tiếc là Trần nội lực cao hơn một bậc nên dù bị kiếm ảnh vây hãm vẫn có thể an nhiên chống đỡ. Rõ ràng đúng như lời Sa tiểu thư bình phẩm, không thể chối cãi được.

8. Chương 8: Vạn Lượng Vàng Tiểu Thư Mở Miệng Chuyện Tàng Thư Thật Giả Khó Phân

Sa tiểu thư nói tiếp:

- Xung Tinh Kiếm Pháp của Hữu Hạnh Chân Nhân biến hóa không lường nhưng yếu điểm lại quá nhân từ. Kiếm chiêu không có sát ý thành ra mười phần giảm hết ba bốn uy lực! Xung Tinh Kiếm Pháp cũng như Từ Bi Đao của Nhất Cang Đại Sư Đại Lý Tự đều có chung yếu điểm. Nếu sanh tử giao đấu nhất định thua thiệt với địch nhân! Người từ bi nên kiếm thức đao thức cũng từ bi!

Văn Viễn lúc đầu đã nghe nàng ta bình phẩm về kiếm pháp của Hữu Hạnh Chân Nhân nên cũng không lạ lắm. Ông đồng tai chờ nghe nàng ta bình phẩm tiếp:

- Thành ra trong bốn bộ kiếm pháp trên chỉ có Vô Tình Thập Bát Thức và Quỷ Kiếm Thức là đáng được coi hàng nhất phẩm trong kiếm đạo!

Quỷ Công Tử nghe xong liền ung dung hỏi:

- Không biết theo tiểu thư kiếm pháp của ta và Hoàng Kỳ, ai hơn được ai ?

Sa tiểu thư đáp:

- Quỷ Kiếm của công tử chiêu thức đầy sát tính. Vô Tình Thập Bát Thức của Hoàng Kỳ kiếm pháp lại không dung tình. Đồi bên nữa cân tám lạng. Tiếc là không có dịp đối đầu!

Quỷ Công Tử nói:

- Về nội công thiên hạ bằng được ta và hơn ta chỉ có chừng năm sáu người. Tuy nhiên ta tự cho thành tựu nhất là sáng tạo ra Quỷ Kiếm Thức. Ta mất mười năm miệt mài tập luyện đã phí hoài không biết bao nhiêu sức lực, đến giờ xem như được chút thành tựu. Nhưng ta lại thống hận là không còn kẻ nào dùng kiếm có thể thắng được Quỷ Kiếm Thức. Ta đã giao đấu hầu hết cao thủ dùng kiếm. Nếu không phải phùng hữu danh vô thực thì lại là người thấp hơn ta một bậc. Suốt năm năm nay ta thật sự chán chường biết bao!

Văn Viễn nghe toàn lời đầy cao ngạo. Ông nhìn công tử tóc bạc khuôn mặt có chút bi phần thì biết hẳn không hề thuận miệng mà nói bừa.

Sa tiểu thư nghe liền hỏi:

- Phải chăng công tử hện tiểu nữ chính là muốn hỏi tông tích Hoàng Kỳ ?

Quỷ Công Tử đáp khuôn mặt rạng rỡ:

- Không sai! Ta thật sự muốn được một lần so kiếm với họ Hoàng. Ta muốn xem Vô Tình Thập Bát Thức có như lời đồn đại!

Sa tiểu thư nói:

- Hoàng Kỳ thực sự là cao thủ hạng nhất về kiếm. Tiểu nữ cho rằng cao thủ dùng kiếm còn đương thế không còn ai là địch thủ của họ Hoàng!

Quỷ Công Tử nhú mày mắt phát ra tia sáng xanh lè hỏi:

- Ta cũng không phải là đối thủ ?

Sa tiểu thư không đáp mà diễn giải:

- Hoàng Kỳ luyện theo kiếm quyết của phái Hoa Sơn. Hẳn lại mê kiếm từ nhỏ. Kiếm và hẳn đã hợp nhất thành một. Kiếm tùy tâm xuất. Kiếm quyết Hoa Sơn vốn nổi danh về tốc độ xuất chiêu. Thành ra họ Hoàng về tốc độ ra kiếm thiên hạ hiếm kẻ bì lại. Y lúc trẻ luyện kiếm đã nhập ma đạo mà sáng tạo ra mười tám chiêu thức vô tình. Hoàng Kỳ lúc thức tỉnh mới giật mình vì kiếm pháp có sát khí quá lớn. Nhưng hẳn lại luyện tiếc không nở phế đi. Nếu không phải trường hợp khẩn cấp, Hoàng Kỳ nhất định không rút kiếm đánh bừa bãi!

Quỷ Công Tử lắng nghe không ngừng gật gù:

- Rất lý thú! Rất lý thú! Xứng làm đối thủ của ta!

Hắn cười vang khắp miếu thổ thần. Tiếng cười dội vào gian điện thờ làm các thân cột lâu năm kêu rảng rảng.

Quỷ công tử cười thỏa thuê rồi lại hỏi:

- Ta muốn hỏi làm sao mới tìm được Hoàng Kỳ ? Ta phải đi rất nhiều thuộc hạ. Kẻ tìm được lại không còn mạng để về!

Sa tiểu thư cười mỉm mà hỏi lại:

- Xem ra công tử tìm ta không chỉ đơn thuần là hỏi về Hoàng Kỳ! Xin công tử cứ nói thẳng!

Văn Viễn nghe đã biết hàm ý bên trong. Thật ra nếu không biết tung tích của Hoàng Kỳ thì làm sao mà Quỷ Công Tử lại có thể phải thuộc hạ đi tìm để rồi đều chết sạch. Quỷ công tử thật sự biết được Hoàng Kỳ ở đâu. Chẳng qua hẳn đến tìm Sa tiểu thư để xác nhận về kiếm pháp của họ Hoàng. Nhưng bỏ hơn mười ngàn lượng vàng chỉ để hỏi một người đã nắm rõ trong lòng bàn tay tất nhiên còn có cứ sự trí trá bên trong. Văn Viễn đoán chừng phải là chuyện gì rất quan trọng.

Quỷ công tử hướng về cỗ xe ngựa nói:

- Ta không ngại hỏi thẳng. Ta muốn biết bí mật của Tử Hà Thần Công!

Trần Quang nghe Quý công tử hỏi cũng bất giác giật mình tự nhiên xoay người về hướng Sa tiểu thư chờ lời đáp. Trần Quang vì chuyện này bao năm qua cứ loay hoay trong mơ nghĩ vấn hồ đồ, còn phải hứng chịu bao thảm cảnh tưởng chừng sống dở chết dở.

Văn Viễn cũng nổi tính hiếu kỳ đến gần hơn để nghe ngóng. Ông dù từng được nghe bà bà áo đen kể qua nhưng vẫn không hiểu hết được nội tình bên trong. Hơn nữa Văn Viễn biết mọi chuyện đều từ tên Cầm Điệp Cuồng Sinh mà ra. Ông hi vọng nàng tiểu thư họ Sa sẽ thuận miệng diễn giải thêm về kẻ đã khiến ông đi đâu cũng vướng họa vào thân.

Sa tiểu thư trong xe đương ghi chép, nghe hỏi liền đặt bút xuống. Nàng ta trầm ngâm:

- Không biết công tử muốn hỏi điểm nào của Tử Hà Thần Công ?

Quý công tử đáp:

- Ta muốn hỏi về lời đồn đại về bí mật chứa bên trong nó. Thực hư như thế nào ?

Sa tiểu thư ung dung với lấy một bọc lụa mở ra. Bên trong đầy những bức họa chân dung. Nàng ta lật xem từng bức họa mà nói:

- Mọi chuyện bắt đầu từ việc vô lâm xuất hiện một gã thư sinh ngoại hiệu Cầm Điệp Cuồng Sinh. Hắn với tiếng đàn kỳ dị đã gieo thù khắp nơi. Núi Côn Lôn đoạt lấy Vô Lượng Phổ. Núi Nga Mi cướp đi Bạch Liên Thư. Núi Thiếu Thất trộm Vạn Hoa Pháp Kinh. Hắn tuy chỉ vừa đi lại giang hồ không lâu nhưng kẻ oán hận hắn nhiều không đếm xuể! Sau, Cầm Điệp Cuồng Sinh lại kết giao bằng hữu với Vô Tình Kiếm Khách Hoàng Kỳ! Trong lúc say, hắn đã thổ lộ một bí mật. Theo lời hắn, ba bộ sách trên nếu để riêng rẽ chỉ là những cuốn kinh thư vô dụng. Tuy nhiên nếu đem cả ba bộ sách nọ đối chiếu từng dòng với tâm pháp của Tử Hà Thần Công sẽ được một bộ kỳ thư chi bảo. Kẻ nào luyện được thành tất nhiên là cao thủ đệ nhất. Lại còn thêm một bản đồ chỉ dẫn đến kho báu được chôn từ thời chiến quốc!

Quý Công Tử lắng nghe không thôi đắm chiêu sắc mặt. Ngọc Thủ Trần Quang trống ngược lại đập liên hồi mà lẩm bẩm:

- Thúc thúc ngày trước cũng đã kể cho ta nghe như vậy, nhưng ông vẫn cho rằng Cuồng Sinh nói bừa bãi do quá chén. Làm sao vị tiểu thư này lại thông thuộc?

Văn Viễn vốn có chuyện muốn hỏi vị tiểu thư họ Sa về tên Cầm Điệp Cuồng Sinh liền nhân cơ hội nàng ta đang bỏ lửng câu nói mà chen vào:

- Tiểu thư diễn giải rất cặn kẽ, tuy nhiên có điểm rất khó thuận tình!

Sa tiểu thư liền hỏi lại:

- Không biết có điểm nào không thuận?

Văn Viễn đáp:

- Cứ cho tên Cuồng Sinh kia nói là đúng. Nhưng Hoa Sơn, Nga Mi, Côn Lôn, Thiếu Lâm vốn không phải cùng một gốc mà ra. Kẻ tiền nhân nào lại tâm tư mà đem tuyệt học bảo điển cùng kho tàng chép riêng ra bốn bộ sách cho bốn phái trên ? Hơn nữa, nếu có ý truyền cho hậu thế sao lại không truyền vào một bộ sách có phải tiện hơn không ? Ví thử một trong bốn sách kia mất đi, bao nhiêu sắp đặt đổ ra sông ra bể hết ?

Thật sự Văn Viễn chỉ nói bừa. Ông nào đã biết Thiếu Lâm Tự to nhỏ thế nào, hướng hồ chi Côn Lôn, Nga Mi. Văn Viễn cốt để lái sang chuyện khác hòng được nghe Sa tiểu thư diễn giải thêm. Ngờ đâu câu ông hỏi cũng là điều vướng mắc bấy lâu trong lòng Trần Quang. Quý Công Tử dường như cũng nghĩ như vậy liền gật gù:

- Tên này nói không sai! Ta thật sự cũng không nghĩ thông vấn đề này. Luôn tự cho có điểm trí trá bên trong!

Sa tiểu thư đáp:

- Tiểu nữ ngày trước cũng thấy được điểm này nên đã bỏ nhiều công sức khảo cứu. Hóa ra Côn Lô, Nga Mi cùng phái Hoa Sơn tuy lập phái sau nhưng có từ gốc Thiếu Lâm Tự. Năm xưa một cao tăng Hành Giả sau thời gian dài vân du khắp bốn phương phát dương Phật pháp đã không quay lại Thiếu Lâm Tự. Cao tăng này chọn núi Côn Lô làm nơi ẩn mình để tu đạo. Ông ta nhận ba đồ đệ tục huyền để truyền dạy kinh sách. Chính là ba tổ sư sáng lập các phái Côn Lô, Nga Mi, Hoa Sơn về sau!

Sa tiểu thư ngưng một lát rồi nói tiếp:

- Vô Lượng Phổ thực sự dựa vào chương cuối của Dịch Cân Kinh để chép ra. Bạch Liên Thư lại chính là tám chương sau của Đạt Ma Hồi Kinh và Tịnh Tâm Phổ. Bí kíp Tử Hà Thần Công lại được đích thân cao tăng Hành Giả Phật nọ sáng tạo. Cộng thêm Vạn Hoa Pháp Kinh, tính lại bốn bộ sách trên đều chung nguồn nhà Phật! Lại nói thời chiến quốc, nước Sở là nơi Tần bỏ nhiều năm và tốn binh hao tướng để diệt. Sở Vương sau bao phen chống đỡ biết vận nước đã cạn nên mới vội vàng gom hết tài bảo đưa cho tướng quân Hạng Thương đóng giả thương nhân mà vận chuyển khỏi kinh đô. Sở Vương muốn để lại kho tàng cho con cháu đời sau dựa vào đó chiêu binh mãi mã phục quốc. Không rõ Hạng Thương chôn kho báu nơi nào. Tuy nhiên, Chiến Quốc Ký của quan sử thời Ngụy có viết một chuyện lạ. Núi Phụng Kỳ sau một trận lũ lớn trôi ra không biết bao nhiêu là xác người đã chết trôi lại xương khô. Trong số xác trên còn lại được một thẻ bài khắc chữ Thương. Tiểu nữ nghĩ rằng, Hạng Thương sau khi cho chôn cất kho tàng đã giết hết những kẻ thân cận để khỏi lộ địa điểm. Chính y cũng tự vẫn!

Quý Công Tử liền hỏi:

- Phụng Kỳ Sơn của núi Côn Lô ?

Sa tiểu thư đáp:

- Tiểu nữ đã từng nghĩ như vậy nhưng tra lại điển tịch thì phát hiện quan sử thời Ngụy không viết về Phụng Kỳ Sơn của Côn Lô. Nơi ông ta ám chỉ chính là đỉnh Lạc Nhạn của núi Hoa Sơn!

Trần Quang nghe xong tự nhiên thở một hơi dài:

- Vậy là đã rõ! Vậy là đã rõ! Bao năm qua ta cứ cho rằng gã Cuồng Sinh kia nói bậy. Thực sự đã tháo được gút cuối cùng!

Ngọc Thủ Trần Quang nghiêng răng tự nói:

- Còn một chuyện ta cần kiểm chứng! Chỉ cần tìm ra thất đệ, tự nhiên mọi chuyện sáng tỏ!

Quý Công Tử nghe Sa tiểu thư nói xong lại hỏi:

- Nếu nói như vậy, bốn bộ sách trên phải có đủ mới có thể lần ra được bí mật bên trong ?

Sa tiểu thư đáp:

- Không sai! Vô Lượng Phổ, Bạch Liên Thư, Vạn Hoa Pháp Kinh, Tử Hà Thần Công, thiếu một cuốn cũng không được!

Văn Viễn chợt hiểu vì sao cả bảy phái Hoa Sơn đều bị giang hồ truy sát. Tất cả cũng từ bộ kinh thư Tử Hà Thần Công mà ra. Ông chợt nghĩ ra một vấn đề liền hỏi xen vào:

- Nói như tiểu thư chỉ có gã Cuồng Sinh nọ là nắm trong tay ba bộ sách trên. Nếu hắn có được Tử Hà Công của Hoa Sơn thì thành một tay ôm trọn độc chiếm chi bảo võ công lẫn kho tàng. Sao lại đại miệng nói cho kẻ khác biết ?

Sa tiểu thư ngồi trong xe lật xem một bức họa hình kiếm khách khí độ ngang tàng thở dài nói:

- Tên Cuồng Sinh kia cả đời chỉ phục mỗi mình Hoàng Kỳ. Tiểu nữ nghĩ có lẽ hắn coi trọng họ Hoàng như bạn hữu tri giao nên không ngại nói rõ mọi chuyện! Sau đó Cổ chưởng môn đột nhiên bị người dùng chưởng pháp ám toán chết. Cẩm Diệp Cuồng Sinh cũng tự nhiên mất tích như chưa hề tồn tại! Thành ra kẻ đương thế biết được ngọn ngành rõ ràng nhất không ai ngoài Hoàng Kỳ! Cũng có tin đồn họ Hoàng...

Sa tiểu thư bỏ lửng câu nói. Ngọc Diện Thiên Hồ từ đầu đến cuối lắng nghe mới đứng đĩnh tiếp lời:

- Có phải hàm ý Hoàng Kỳ giết bạn giết luôn sư huynh để một mình độc chiếm bí mật tàng thư cùng kho tàng ? Nực cười cho bọn vô ngược tự xưng chánh phái hành vi thật ti tiện hơn cầm thú!

Trần Quang nghe vậy liền nạt lớn:

- Hồ đồ! Thúc thúc ta quang minh chánh đại sao có thể làm ra chuyện kinh thiên hại lý như vậy ?

Y quay sang cỗ xe ngựa mà nói:

- Tiểu thư kiến thức siêu phàm, nhân quang hơn người lại đặt ra điều thị phi. Trần mỗ rất bất mãn!

Sa tiểu thư thở dài đáp:

- Trần công tử đừng trách tiểu nữ lắm lời. Miệng thế gian sao ngăn được tiếng ra tiếng vào? Chẳng phải họ Hoàng là kẻ gặp Cố chương môn sau cùng đó chẳng? Cố Thiên Lượng luyện Tử Hà Công đến cảnh giới tốt đỉnh làm gì có chuyện để người vô cơ ám toán được! Nếu không phải là bạn hữu thân thuộc không phòng bị thành ra trở tay không kịp? Công tử cũng luyện Tử Hà Công tất nhiên là hiểu rõ nhất!

Trần Quang nghe vậy thì không biết nói gì. Y trú thân ở Tuyết Phong Cốc mấy năm ròng dưỡng thương vẫn không thể hiểu vì sao sư phụ lại dễ dàng bị người ám toán. Ban đầu y cũng từng nghĩ họ Hoàng ra tay. Nhưng thúc thúc y xuất thân là kiếm quyết Hoa Sơn nên chỉ chú trọng kiếm pháp rất chênh mảng tu luyện nội công. Nói thúc thúc y dùng chưởng đánh tử thương Cố Thiên Lượng thật sự quá phi lý. Hơn nữa sư phụ của y đã luyện đến tầng thứ chín của Tử Hà Thần Công nên tự nhiên bản thân sanh ra luồng kinh lực như bức màn hộ thể. Dù có bị người nhất thời ám toán cũng không thể gây ra tổn hại lớn nói gì đến nguy hiểm tánh mạng.

Trần Quang cũng đã từng điểm mặt hết các cao thủ thành danh về nội công còn đương thế. Y chỉ có thể kể ra ba cái tên có thực lực ngang ngửa với ân sư của mình là Huyền Minh Đại Sư, Hữu Hạnh Chân Nhân cùng Cung Chủ U Minh Cung. Tuy nhiên Trần Quang vẫn tin rằng ba người trên không thể ra tay được.

Năm đó Huyền Minh Đại Sư cùng Hữu Hạnh Chân Nhân đương tham gia đại hội võ lâm có đông đủ anh hào chứng kiến. Trần Quang đại diện phái Hoa Sơn tham hội đã tận mắt thấy rõ. Cung Chủ U Minh Cung cũng xuất hiện mà đánh một trận lớn với quần hùng. Cố Thiên Lượng thọ nạn đỉnh Lạc Nhạn núi Hoa Sơn. Trần Quang nghe tin đã tức tốc quay về cũng mất hết một ngày một đêm. Thành ra ba người trên không thể là hung thủ.

Quý Công Tử lúc này nói:

- Vậy chỉ cần có được Tử Hà Thần Công và lấy ba bộ sách kia từ tay Cầm Đẹp Cuồng Sinh xem như là xong việc!

Sa tiểu thư tán đồng:

- Công tử nói rất đúng!

Quý Công Tử quay sang Ngọc Thủ Trần Quang đương trầm tư, cười nhạt:

- Người đã luyện thành Tử Hà Công tất nhiên thuộc bộ tâm pháp trên không sót một chữ! Chỉ cần bắt người về tự nhiên bí kíp Tử Hà Thần Công sẽ nằm trong tay U Minh Cung ta!

Văn Viễn nghe Quý Công Tử có ý gây hấn liền lo lắng. Ông biết Trần Quang vừa hao tổn rất nhiều sức lực. Giờ lại đánh nhau với tên công tử tóc bạc này tất nhiên sẽ khó lòng chống đỡ.

Sa tiểu thư ngồi trong xe bỗng nhiên lại cười khúc khích:

- Có bắt được Trần Quang cũng chưa có được Tử Hà Thần Công trọn vẹn!

Quý Công Tử cau mày hỏi:

- Sao tiểu thư lại nói vậy ?

Sa tiểu thư đáp:

- Tử Hà Thần Công theo tiểu nữ biết chia ra hai phần. Phần hạ của bí kíp này ghi chú tâm pháp luyện công. Phần thượng lại ghi chép yếu lược dùng nội công luyện thành để cứu người. Nói cách khác phần thượng Tử

Hà Thần Công chính là một bộ y thư. Trần Quang luyện thành nội công Tử Hà tất nhiên chỉ biết có phần hạ. Theo tục truyền chỉ có kẻ được chọn làm chưởng môn nhân mới luyện tâm pháp. Khi nào chính thức chấp chưởng môn hộ, tiền nhiệm chưởng môn mới truyền thụ cho phần thượng. Trần Quang dù được chọn nhưng chưa kể nhiệm nên nhất định y không thể nào thông thuộc cả hai phần thượng hạ!

Trần Quang tuy lòng bồn loạn nhiều mối hồ nghi nhưng cũng hiểu rõ rằng Sa tiểu thư đang nói đỡ cho y. Nàng ta tự tiện bịa ra chuyện thượng hạ cốt yếu không cho bọn U Minh Cung nhất là Quỷ Công Tử chú tâm gây khó dễ cho y. Quả nhiên Quỷ Công Tử nghe vậy liền hỏi:

- Vậy làm sao mới có được toàn bộ Tử Hà Thần Công ?

Sa tiểu thư đáp:

- Theo tiểu nữ được biết trước khi lâm chung, Cố chưởng môn đã chia đều Tử Hà Thần Công ra bảy phần mà phát riêng từng người trong Hoa Sơn Thất Hiệp. Tìm được bảy người họ tất nhiên sẽ có được trọn bộ bí kíp trên!

Trần Quang cau mày không hiểu làm cách nào nàng tiểu thư này lại biết rõ mọi chuyện. Cố Thiên Lượng trong cơn hấp hối đã gọi riêng bảy người Hoa Sơn Thất Hiệp tới cạnh giường. Cố Thiên Lượng tự biết không qua khỏi nên đã gọi riêng từng người để giao phó. Trần Quang về trễ gặp sư phụ sau cùng. Chính y đã được Cố Thiên Lượng đưa cho hai chưởng bí kíp Tử Hà, còn luôn miệng dặn dò không cho lọt vào tay kẻ khác kể cả đồng môn huynh đệ. Nếu không giữ được thì hãy tiêu hủy. Chờ qua cơn sóng gió mà gầy dựng lại môn hộ. Chuyện này ngay cả Hoàng Kỳ cũng không biết nhưng Sa tiểu thư lại thấu đáo như tận mắt thấy khiến Trần Quang rúng động.

Quỷ Công Tử cười lớn:

- Quả nhiên không uống công ta một chuyến. Tiểu thư quả nhiên khiến ta thấu hiểu nhiều chuyện. Ta muốn biết tên Cẩm Diệp Cuồng Sinh kia, có phải đã bị họ Hoàng hạ sát hay đương giấu thân nơi nào ?

Sa tiểu thư trong xe lại lật ra bức họa một kẻ đang đánh đàn. Sa tiểu thư nhìn bức họa mắt long lanh ra vẻ ngậm ngùi. Nàng ta bất thần như nhớ ra điều gì liền vội vàng vén rèm nhìn ra ngoài. Sa tiểu thư ban đầu không để ý. Nàng bây giờ nhìn lại mới thấy kẻ trong bức họa và Văn Viễn giống nhau như khuôn đúc. Chỉ có điều Văn Viễn bề ngoài nhìn ôn nhu còn kẻ trong bức họa lại đầy cuồng khí ngạo thế.

Văn Viễn thấy Sa tiểu thư đang trân mắt nhìn mình liền hiểu ngay mọi chuyện. Ông kêu khổ trong bụng:

- Thôi rồi! Nhất định nàng ta đã lầm tưởng ta chính là Cẩm Diệp Cuồng Sinh. Phen này có dùng hết nước Hoàng Hà cũng không sao rửa sạch!

Sa tiểu thư tự nhiên cười mỉm:

- Thảo nào tên văn nhân này một hai bên vực họ Hoàng và Trần Quang! Ta thật sơ suất!

Nàng ta nói:

- Tiểu nữ vẫn cho rằng họ Hoàng nhất định không hạ sát bạn hữu. Cẩm Diệp Cuồng Sinh vốn thấy có biến nên đã vội ẩn mình chờ thời cơ! Công tử muốn tìm Cẩm Diệp Cuồng Sinh cứ hỏi vị văn nhân kia. Vừa rồi chính y đã dùng tiếng đàn ma quái của Cẩm Diệp Cuồng Sinh mà trợ giúp Trần Quang! Tuy không bằng Cuồng Sinh nhưng hỏa hầu cũng đã đạt năm phần! Hơn nữa văn nhân này và Cẩm Diệp Cuồng Sinh giống nhau như tạc!

Những kẻ đang đứng ở sân miếu thổ thần đồng loạt quay nhìn Văn Viễn. Ai ai cũng bán tín bán nghi. Trần Quang chưa từng gặp Cẩm Diệp Cuồng Sinh nhưng nghe Hoàng Kỳ kể lại người này ngạo khí rất lớn hay ưa miệt thế. Y nhìn Văn Viễn từ đầu đến chân lời lẽ tuy có phần trí trá nhưng không phải là kẻ có thực tài ẩn giấu. Lại nói Văn Viễn là Cẩm Diệp Cuồng Sinh thì càng không tin được.

Hắc Sát vội vàng đến cạnh Quỷ Công Tử thì thầm:

- Tên này vừa rồi đã dùng tiếng đàn rất quái dị mà công kích bọn thuộc hạ để cứu Trần Quang. Mong thiếu cung chủ tâm tư!

Văn Viễn thấy cả bọn đều chăm chăm nhìn mình chỉ biết thán trời trách đất:

- Phen này mạng ta chắc khó mà nguyên vẹn! Ở đây đều là cao thủ nhất nhì, ta thân không biết võ công sao chống đỡ được? Dù có lời hết chữ nghĩa hóa thành Án Anh cũng không sao dùng lời mà giải nguy nổi! Cuồng Sinh ơi là Cuồng Sinh! Ta cả đời chưa biết thù ai nhưng nếu Văn Viễn này có mệnh hệ gì thì có hóa ra ma ta cũng nhất định tìm người mà tính sổ!

9. Chương 9: Cứu Văn Nhân Bà Bà Xuất Hiện

Quý Công Tử cười mỉm bất giác giơ tay phải ra trước ngực nhằm vào Văn Viễn. Văn Viễn giật mình thấy một kinh lực hút ông về hướng công tử tóc bạc nọ. Văn Viễn dẫu cố gắng chạy khỏi nhưng vẫn bị hút đi không sao cưỡng lại được. Ông bàng hoàng luôn miệng la hét kêu cứu.

Trần Quang đứng gần đó đánh liền một chưởng cắt ngang kinh lực của Quý Công Tử. Hai luồng khí lực chạm đều phản ngược lại. Cả họ Trần cùng Quý Công Tử tự nhiên phải thối lui mấy bước. Văn Viễn té ngã trên sân đau điếng. Ông hoảng hồn lồm cồm đứng dậy chạy ra sau lưng Trần Quang mà không thôi lấp bắp:

- Không...không phải! không...phải! Ta không phải là tên...tên Cuồng Sinh kia! Ta ...không phải ...không phải thật mà ...!

Quý Công Tử cười lớn nhìn họ Trần:

- Xem ra trời giúp U Minh Cung ta. Hôm nay bốn công tử thu được một mối hời. Bắt được hai người sợ gì không nắm được bí mật trên! Chỉ cần bắt được người, những tên còn lại của Hoa Sơn Thất Hiệp tự nhiên sẽ đến cứu. U Minh Cung ta lại hốt thêm một mẻ lớn!

Quý Công Tử giơ cao tay lên trời phất nhẹ một cái. Bốn bề liền có tiếng chân dồn dập chạy tới. Không biết từ đâu những kẻ mang mặt nạ quý nhiều màu khác nhau ùa ra vây kín lấy miếu thổ thần. Kẻ nào tay cũng lăm lăm trường kiếm sáng loáng. Văn Viễn kinh hãi đếm ra phải trên dưới một trăm tên.

Một kẻ mang mặt nạ quý màu đỏ tươi như máu bước đến cạnh Quý Công Tử cung kính:

- Thuộc hạ đến trễ mong thiếu cung chủ thứ tội!

Quý Công Tử cười xòa:

- Không trễ! Không trễ! đến rất kịp lúc! Ta nhất thời cũng không thể chế ngự được tên này. Có Nhị Đường Chủ trợ giúp một tay, ta không tin tên Trần Quang chạy khỏi được!

Kẻ mới đến là Nhị Đường Chủ U Minh Cung. Văn Viễn nhìn hắn cao lớn uy lẫm, tự nhiên có cảm giác ớn lạnh. Trần Quang nhìn người này cũng sinh cảm giác phòng bị. Y liếc xuống thấy tay hắn bị cắt cụt mấy ngón liền bưng lửa giận. Trần Quang nghiêng răng:

- Ta nghe thiên hạ đồn đại cứ tưởng là bịa đặt. Hóa ra người đã chịu làm thân trâu ngựa cho U Minh Cung!

Tên Nhị Đường Chủ thản nhiên đáp:

- Ta đầu dưới trướng U Minh Cung thì sao? Kẻ nào chịu dung túng mà trọng dụng thì ta theo kẻ đó!

Trần Quang nghe hắn nói lửa giận bốc cao đến tận mặt. Y cơ hồ chỉ muốn xông vào mà đánh một trận sống chết.

Tên Nhị Đường Chủ lúc này cùng Vương Tố Tâm đã liền tiến lên đứng cạnh Quý Công Tử. Trần Quang đưa mắt nhìn cả ba rồi vận công tạo ra một làn khí tím bao bọc thân mình lẫn Văn Viễn đang run lẩy bẩy. Văn Viễn thấy vậy liền nói thảm:

- Huynh đài không cần phải lo lắng cho ta. Ta chỉ là văn nhân bọn họ sẽ không làm được gì. Với bản lãnh của huynh thoát khỏi nơi này không có gì khó khăn! Huynh đài nên tự biết giữ thân!

Trần Quang liếc nhìn thấy Văn Viễn sắc mặt tái xanh biết ông đang sợ hãi, thảm nghĩ:

- Tên này không rõ thân thế ra sao nhưng nhất định không phải là phường ác bá. Nếu như Sa tiểu thư nói đúng thì ta càng phải bảo vệ hắn. Thúc thúc cũng đang tìm Cầm Điện Cường Sinh. Tên văn nhân này nhất định sẽ giúp được thúc thúc ít nhiều!

Lúc này bà bà áo đen mới nói bên tai Văn Viễn:

- Tên ngốc mi còn không sợ chết ? Hay muốn nhìn bọn quý giết rồi mới sáng mắt!

Trần Quang thấy một nhu lực sượt qua vai. Nhu lực nọ tuy yếu ớt nhưng vẫn dễ dàng xuyên qua luồng khí tím. Y chưa kịp phản ứng thì Văn Viễn đã trúng phải một tát. Trần Quang kinh hãi không biết kẻ nào có được nội công thâm hậu đến vậy. Xem ra còn cao hơn y đến mấy bậc.

Văn Viễn trúng một tát đau chảy nước mắt. Ông liền xoa má liên hồi thì lại nghe giọng bà bà áo đen vắng vắng bên tai:

- Còn không mau lôi lá Hắc Kỳ ta đưa cho người mà dùng ?

Văn Viễn lúc này mới sực nhớ ra. Ông miệng không ngừng cảm tạ thân tiên bà bà, tay phải lập tức luồn sâu vào ngực áo mà lục lọi. Ông lôi lá cờ bà bà áo đen đã tặng mà đưa ra. Trần Quang thấy ông có hành động kỳ lạ định hỏi nhưng bỗng giật nảy người. Cả bọn U Minh Cung cũng la lên rồi đứng thừ ra không dám manh động. Quý Công Tử lúc nào cũng ngạo nghễ nhưng nhìn thấy lá cờ trên tay Văn Viễn liền nghiêm mặt:

- Người từ đâu có lá cờ này ?

Văn Viễn sợ hãi định trả lời thì lại nghe giọng bà bà áo đen bên tai:

- Không việc gì phải trả lời hắn. Người hãy ra lệnh cho bọn chúng rút đi!

Văn Viễn tuy biết uy danh bà bà thân tiên nhưng thấy bọn U Minh Cung kẻ nào cũng đàng đàng sát khí lòng có chút do dự:

- Thật sự thân tiên bà bà có thể khiến bọn chúng vắng lời ư ?

Ông tự trấn tĩnh mà cố nói rõ từng lời một:

- Chủ nhân lá cờ ra lệnh các người mau chóng rút đi không được làm khó dễ vị Trần huynh đây!

Quý Công Tử sa sầm nét mặt:

- Hắc Quan Âm sao lại nhúng tay vào chuyện của U Minh Cung. Người là gì của Hắc Quan Âm ?

Văn Viễn nói:

- Người...người không cần phải quan tâm! Chủ nhân lá cờ này ra lệnh các người phải rút đi!

Quý Công Tử cau mày cau mặt tức tối. Hắn cứ nhìn chăm chăm lá cờ trên tay Văn Viễn rồi không kiềm được bật một tràng dài chửi rủa. Tuy nhiên hắn chỉ mạt sát Văn Viễn nào là tên phá đám, tên trời đánh nhưng không dám động chạm đến bà bà áo đen. Văn Viễn thấy vậy thì biết bọn chúng cũng như Phi Hồ Tứ Quý đều rất sợ bà bà nọ. Tên Nhị Đường Chủ trầm ngâm rồi nói:

- Hắc Mai Kỳ ở đây thì thấy cờ như thấy chủ nhân!

Hắn quay sang Quý Công Tử mà nói:

- Năm xưa thuộc hạ nợ Hắc Quan Âm một ân tình. Xem ra hôm nay không thể ra tay được! Mong thiếu cung chủ thứ lỗi!

Nhị đường chủ nói xong liền quay lại nhìn Văn Viễn. Hắn hướng đến lá cờ trên tay ông đang cầm, cung kính nói:

- Nợ ơn ngày trước, hôm nay đáp đền! Tiếc là không thấy được mặt của cao nhân! Ôn xưa tại hạ vẫn ghi sâu trong lòng!

Hắn vãi thêm ba cái liền quay người đi thẳng. Quý Công Tử không thể giữ lại càng tức giận thóa mạ thêm một hồi.

Văn Viễn thấy một cường địch đã bỏ đi trong bụng mừng thầm. Ông lúc này liền nhìn Quỷ Công Tử mà hỏi:

- Người sao còn không đi?

Quỷ Công Tử giận chỉ muốn đánh một chưởng cho Văn Viễn tan xương nát thịt. Hắn giơ tay lên cao cuối cùng lại phải bỏ xuống. Đôi mắt xanh biếc của hắn nhìn những đường máu nhìn rất khiếp đảm. Hắn nghiêng rắng trèo trẹo nói:

- Hắc Quan Âm sao lại cố tình can dự chuyện của U Minh Cung? Có phải muốn chống đối? Người mau nói cho ta biết từ đâu lại có lá cờ này? Hay người dám cả gan ngụy tạo?

Văn Viễn không ngờ Quỷ Công Tử nhất định không chịu buông tha còn cứng lý vặn hỏi. Ông lúng túng chưa biết phải đối đáp thế nào cứ ấp úng liên hồi

Lập tức có tràng cười lạnh lóe vang lên. Văn Viễn ngơ ngác thấy cả bọn đều nghiêng rắng tụ khí vận công. Bọn tiểu tốt U Minh Cung vây bên ngoài thì ôm tai lẫn lộn ra về đau đớn. Trần Quang đứng cạnh đó cũng phải gồng người chịu trận mồ hôi đầm đìa trên trán. Văn Viễn sức nhớ bà bà áo đen đã từng dùng tiếng cười khiến bọn Phi Hồ Tứ Quỷ sợ đến vỡ mặt.

Giọng bà bà áo đen vang trong gió:

- Chuyện ta muốn can dự. Người quản được sao ?

Tiếng cười càng dội liên hồi công kích lớn hơn. Tèn mã tài vội vã nhảy lên xe ngựa mà nắm lấy tay Sa tiểu thư để giúp nàng chống chọi. Trong chốc lát nơi sân miếu chỉ còn ngổn ngang tiếng khóc la đau đớn của bọn tiểu tốt U Minh Cung. Quỷ Công Tử, Vương Tố Tâm, Hắc Sát, Trần Quang tuy vẫn đứng yên một chỗ nhưng ai nấy cũng đều đem hết sức lực ra mà gắng gượng chịu đựng. Văn Viễn càng nhìn càng kinh sợ tiếng cười của bà bà áo đen. Ông thầm nghĩ, nếu bà ta muốn hại ông, chỉ cần cười cho ông nghe ba tiếng nhất định ông đã hồn lìa khỏi xác.

Sa tiểu thư trong xe thần hồn phách lạc:

- Loạn Tiểu Ma Phong! Loạn Tiểu Ma Phong! Đích thực là Hắc Quan Âm Mai Chiêu Anh!

Tiếng cười đột nhiên dừng lại. Những người còn lại trên sân miếu qua cơn hoảng loạn đều tự biết thân phận. Quỷ Công Tử mặt bừng lửa giận nghiêng rắng nhìn Trần Quang và Văn Viễn:

- Xem như các người lớn mạng! Ta hôm nay nể mặt chủ nhân Hắc Mai Kỳ. Ngày khác sẽ tính sổ các người một thể!

Quỷ Công Tử ngược nhìn phía sau lưng Văn Viễn rồi nói:

- Xin Hắc Bà Bà lần sau không can thiệp vào chuyện của U Minh Cung!

Thì ra bà bà áo đen đã xuất hiện đứng ngay sau lưng Văn Viễn. Bà bà áo đen quát lớn:

- Bọn chuột các người cút đi hết cho ta. Ta đếm đến ba, kẻ nào còn lờn vờn quanh đây đừng trách bồn nường xuống tay vô tình!

Lời vừa dứt bà bà áo đen phất tay một cái. Tên Hắc Sát đứng gần đó chỉ ối một tiếng ngã lăn ra đất. Chiếc mặt nạ quỷ hắn đeo trên bị bể nát một bên in dấu năm ngón tay. Rõ ràng bà bà nọ thị uy tạt một cái cảnh cáo cả bọn. Trần Quang đã giao đấu qua với tên Hắc Sát biết hắn cũng vào hàng cao thủ không phải kẻ thường, rất cuộc vẫn không kịp đỡ một cái phất tay. Trần Quang thâm nghĩ:

- Giang hồ đồn không sai! Hắc Quan Âm quả nhiên là hàng cao nhân thiên ngoại! Ta nếu giao đấu nhất định không phải là đối thủ!

Bà bà áo đen điềm nhiên hô to:

- Một..!

Quý Công Tử không dám chần xoay đầu bỏ đi không dám đôi co nửa lời. Bọn tiểu tốt thấy vậy vội vàng gắng gượng đứng dậy mà chuồn êm. Bà bà áo đen đếm tiếng thứ hai thì sân miếu thổ thần chỉ còn Văn Viễn, Trần Quang, Sa tiểu thư cùng tên mã tài. Bà bà áo đen nói lạnh lùng:

- Ta đã nói không muốn thấy ai trong miếu thổ thần ngoài trừ tên văn nhân này!

Trần Quang nghe giọng nói đầy sát khí cũng vội cung tay hành lễ:

- Đa tạ ra tay tương cứu. Trần mỗ không dám quên ơn!

Y quay sang Văn Viễn vái chào rồi đi thẳng, trong nháy mắt đã mất dạng.

Sa tiểu thư lời nói run run rõ ràng sợ hãi tột độ:

- Không biết Hắc bà bà quang lâm! Tiểu nữ xin cáo lui! Xin bà bà lượng thứ! Xin bà bà lượng thứ!

Tên mã tài không chờ nàng ra hiệu. Hấn liền vội vàng ra roi đánh ngựa phi nước đại. Miếu thổ thần chốc lát chỉ còn Văn Viễn và bà bà áo đen nọ. Văn Viễn nhìn cục diện lấp bắp:

- Bà bà thần tiên thật sự uy danh ghê ghớm vậy sao? Kẻ nào thấy đều phải sợ hãi. Bà bà thần tiên thật sự bà bà là ai vậy?

Chỉ nghe những tiếng bốp bốp vang lên liên hồi. Văn Viễn bị tát tới tấp hai bên má đến tối tăm mặt mũi. Ông biết mình cãi lời chọc bà ta nổi giận nên không dám hé răng kêu ca. Ông mím môi chịu đựng đến khi hai bên má đều ửng đỏ. Nước mắt chảy thành dòng trên mặt. Bà bà áo đen nọ như cũng nguôi ngoai liền thôi trừng phạt.

Văn Viễn không còn tâm trí để quan tâm đến đau đớn trên người. Ông ban đầu cho rằng bà bà áo đen vốn là người có địa vị giang hồ cao nên đều được người trọng vọng. Nhưng đến kẻ cao ngạo như Quý Công Tử gặp cũng không dám đôi co mà đi thẳng. Sa tiểu thư luôn miệng đùa cợt lại kinh hãi thành tiếng rồi rút êm. Văn Viễn chợt nhận ra Hắc Quan Âm là nhân vật vô cùng ghê ghớm. Chánh tà hai bên đều kinh hãi, gặp phải như dê con thấy sói đều nhất mực tránh xa. Ông mồ hôi ra ướt áo như tắm run run giọng:

- Bà bà thần tiên thật sự là người như thế nào? Văn bối...văn bối...

Bà bà áo đen thấy ông cứ ấp a ấp úng liền nạt:

- Văn bối cái gì?

Văn Viễn mặt tái xanh không còn giọt máu lấp bắp:

- Văn bối thật sự...sợ hãi!

Bà bà áo đen cười lạt:

- Đừng nói người! Vô lâm kẻ nào nghe đến danh ta cũng phải khiếp đảm! Có biết tại sao bọn họ đều gọi ta là Hắc Quan Âm?

Văn Viễn không dám ngược nhìn cứ cúi đầu mà đáp:

- Văn bối....văn bối không biết!

- Là vì Mai Chiêu Anh ta chính là vong hồn nạ quỷ của vô lâm. Kẻ nào thấy mặt nhất nhất không thể sống sót. Quan Âm phật luôn cứu độ nhân gian. Mai Chiêu Anh ta lại là kẻ luôn lấy mạng người khác!

Bà bà nói có phần căm giận dậm chân một cái. Lốp đá lót sân miếu thổ thần vỡ vụn như bị ngàn vạn nhát búa lớn nện trúng. Văn Viễn biết bà ta động nộ liền quỳ mọp xuống:

- Văn bối vô tri xin bà bà đừng giận!

Bà bà áo đen nghiêng răng nói:

- Người bị bọn quỷ U Minh Cung vây khốn lại không sợ hãi. Ta cứu mạng người mấy lần lại làm người sợ như thấy ma quỷ! Người đứng là kinh thư nhiều, bụng toàn chữ nghĩa nhưng cũng chỉ là hạng vô ơn!

Thật sự nếu bà bà áo đen muốn giết, Văn Viễn đâu có bao nhiêu cái mạng cũng không đủ. Ông thấy bà bà tuy giận nhưng lời nói có phần uất ức tự nhiên lại thấy ái ngại. Rõ ràng ông đã nhất thời hồ đồ không phân thiệt hơn.

Bà bà áo đen quát lớn:

- Người mau lên ngựa mà đến trấn Ngô Phong cho ta. Không được dây vào chuyện bao đồng của thiên hạ. Bằng không ta có giết sạch hết những kẻ ở Giang Nam cũng không cứu nổi cái mạng tên ngốc hiếu sự nhà người!

Văn Viễn nghe lời còn đầy căm giận liền không dám dây dưa. Ông vái một cái dài rồi lui thủ ra trước cửa miếu. Con Ô Phong Mã nhận ra liền hí lớn chạy đến bên cạnh. Văn Viễn lên ngựa quay đầu lại nhìn bà bà áo đen một mình đứng giữa sân miếu, lòng ngậm ngùi:

- Không biết bà bà thần tiên là hạng người thế nào nhưng thủy chung vẫn rất tốt với ta. Dù biết ta không phải là Cầm Điệp Cuồng Sinh vẫn hết sức bảo vệ. Ôn này Văn Viễn cả đời không dám quên! Chờ ta lo xong mọi việc sẽ đưa bà bà về Ứng Kê mà phụng dưỡng đến trọn kiếp, nhất định cung kính không dám chọc giận nửa lời!

Ông cúi đầu vái mấy cái rồi ra cương. Truy Phong mã cất vó lao đi trong nháy mắt đã hơn mười dặm đường, bụi mù bay phủ.

Bà bà áo đen nhìn Văn Viễn đi khuất mới hỏi lớn:

- Không phải ta đã nói đếm đến ba không muốn thấy kẻ nào còn trong miếu thổ thần này sao ?

Bốn bề vẫn vắng lặng như tờ.

Bà bà áo đen lại nói:

- Thấy cũng đã thấy rồi! Gặp cũng đã gặp rồi! Các người còn điều gì lưu luyến ?

Chỉ nghe một giọng thánh thót vang lên:

- Đại sư tỷ bao năm không gặp uy phong vẫn còn rất lớn! Ta chỉ muốn nhìn xem có phải là hấn không ?

Lại thêm một giọng êm dịu nổi lời:

- Mọii cũng muốn xem có phải là hấn không thôi! Nào dám chọc giận đại tỷ!

Bà bà áo đen thở dài:

- Các người bị dối gạt bao năm qua vẫn rất mực yêu thương tên vong tình phụ nghĩa đó. Than ôi! Là các người hồ đồ hay là kẻ chung tình thái quá ? Phương mọii không đến sao ?

Tiếng nói êm dịu liền đáp:

- Có đến, đã khóc một trận rồi lại đi!

Bà bà áo đen nói:

- Các người nên ẩn thân là tốt hơn hết! Tự nhiên xuất hiện một tên giống hệt hấn lai vãng Giang Nam. Bên trong còn nhiều ẩn khúc. Ta chỉ có thể quản nổi được hấn. Còn các người đừng hồ đồ gây náo sự. Nếu không ta nhất định không dung tình!

Giọng nói thánh thót bật ra tiếng thở dài đáp:

- Bọn mọii ngu xuẩn hại đại tỷ một đời như danh. Thật không còn mặt mũi diện kiến. Xin đại tỷ bảo trọng!

Chỉ nghe mấy tiếng gió khe khẽ rít, sân miếu thổ thần lại vắng lặng như tờ.

Bà bà áo đen ngược nhìn về phía cây đại thụ lớn bên cạnh sân miếu mà hỏi:

- Sao người còn chưa đi ?

Từ trên ngọn cây lại phát ra một giọng trung niên khàn khàn:

- Không phải là hần! Nhất nhất không phải là hần!

Bà bà áo đen cười nhạt đáp:

- Tất nhiên không phải hần. Bằng không một chưởng ta đã đánh chết hần rồi!

Giọng trung niên điềm nhiên:

- Ta nói không phải ý này! Kẻ lợi dụng hần đi vào Giang Nam vốn không biết được rõ mặt mũi Cầm Điệp Cuồng Sinh. Kẻ đó không biết!

Bà bà áo đen nghe vậy liền hỏi:

- Không phải tên văn nhân này rất giống diện mạo Cầm Điệp Cuồng Sinh ?

Giọng trung niên đáp:

- Rất giống! Giống như khuôn đúc! Nhưng chỉ là khuôn mặt! Chỉ là khuôn mặt mà thôi! Ta mất bao năm vẫn không tìm ra hần! Nếu người gặp được, trước khi giết hãy hỏi hần dùm ta một câu!

Bà bà áo đen hỏi:

- Câu gì ?

- Hỏi hần, họ Hoàng ta trong lòng hần như thế nào ?

Bà bà áo đen khẽ gật đầu:

- Được, ta sẽ chuyển lời!

Chỉ thấy ngọn cây đại thụ động nhẹ. Một người khoác y phục thiên thanh lao vút đi như cánh chim ưng.

Bà bà áo đen nhìn theo rồi cũng thở dài. Bà ta khẽ nhắc chân đã biến mất như làn khói. Miếu thổ thần trở lại vẻ hoang vắng vốn có.

Lúc này, một kẻ từ sau lưng pho tượng phật trong điện thờ mới lững thững bước ra. Hần nghe ngóng động tĩnh gần ngụi một tách trà thì thở khoan khoái:

- Xem ra tất cả đều xuất hiện đủ! Thật hay! Thật hay!

Hần cười dài một tràng lớn rồi cũng đề khí chạy đi mất.

Lại nói cỗ xe ngựa chở Sa tiểu thư vừa đi khỏi miếu thổ thần chừng năm dặm đã gặp Trần Quang đứng chắn giữa đường. Tên mã tài thấy vậy liền kiểm cương ngựa. Sa tiểu thư vén nhẹ rèm nhìn Trần Quang mà hỏi:

- Không biết có chuyện gì công tử lại chắn đầu xe tiểu nữ!

Họ Trần chấp tay thi lễ đáp:

- Dầu rất hận việc tiểu thư nói ra nhiều chuyện liên quan đến bốn môn nhưng tiểu thư cũng đã nhiều phen nói giúp. Trần mỗ ta công tư phân minh chỉ muốn vái tạ không có hàm ý khác!

Sa tiểu thư cười khúc khích:

- Xem như tiểu nữ thay mặt mấy ngàn hộ dân bị nạn lũ lụt trả ơn công tử đã phân phát vàng bạc cứu trợ!

Nàng ta nhồm người đứng dậy bước ra khỏi xe ngựa.

Kỳ thực dung nhan bá mị.

Kỳ thực tuyệt sắc giai nhân.

Sa tiểu thư chỉ vừa ngấp nghé mười chín hai mươi. Khuôn mặt ánh lên nét thánh thiện thoát tục. Lốp lụa trắng hòa cùng nước da như một. Kể phong lưu đương cơn túy lúy trông thấy nhất định ngỡ rằng thần tiên hạ phàm.

Trần Quang hơi ngần người. Y vẫn tưởng Sa tiểu thư cũng đã lớn tuổi. Hóa ra cũng chỉ là một tiểu cô nương. Y thân đã gần ba mươi lại cung kính với một tiểu cô nương rõ ràng có chút ngưng nghịu.

Sa tiểu thư ra hiệu. Tên mã tài vội vàng bê thùng gỗ đựng vàng mà nàng ta đã thu được từ bọn giang hồ trong miếu thổ thần đến đặt trước mặt họ Trần.

Sa tiểu thư nói, miệng điểm nụ cười nhẹ như Trà Hoa chớm nụ rất hút hồn người:

- Nghe nói phía Tây vừa qua một trận hạn lớn. Tiểu nữ thân liễu yếu ớt không tiện đi lại nhờ Trần đại hiệp giúp một chuyến phân phát. Ôn này tiểu nữ không dám quên!

Trần Quang nghe vậy liền đỏ mặt cúi đầu đáp:

- Ta vẫn tưởng tiểu thư đem kiến thức đổi vàng bạc tư lợi, hóa ra vì dân lâm nạn. Trần mỗ xấu hổ đã nghĩ xấu cho tiểu thư! Số vàng bạc này ta nhất định sẽ phân phát đều không sót một ai. Xin tiểu thư an tâm!

Sa tiểu thư cười khúc khích:

- Trần đại hiệp quả nhiên xuất thế anh hùng. Kể thấy được mặt tiểu nữ mà không nổi tình ý ngoài mã tài ca ca đây, Trần đại hiệp là người duy nhất!

Sa tiểu thư thật sự còn có một ngoại danh là Tiêu Hồn Tiên Nữ. Nàng ta ngay năm mười sáu dung nhan đã tuyệt mỹ. Đến độ người nào thấy cũng phải tán hồn siêu phách. Đồn rằng có một Hành Giả Tăng ghé ngang phủ họ Sa khuất thực đã bị dung nhan Sa tiểu thư hút hồn. Hành Giả Tăng nọ từ đó không thể siêu tụng được hết một chương kinh nào. Sau, vị Hành Giả Tăng này phải van xin sư phụ cho hẳn tục huyền trở lại xin cưới tiểu thư nhà họ Sa. Sa lão lão tất nhiên không biết làm thế nào mới vẹn bèn để mặc cho ái nữ tự quyết định. Ngờ đâu vừa gặp mặt, Sa tiểu thư đã dùng lời lẽ sắc bén khiến Hành Giả Tăng nọ xấu hổ vì thân nơi cửa Phật vẫn nặng lòng phàm. Nghe đâu vị Hành Giả Tăng này đã quay lại chùa dưới tượng Như Lai sám hối hết bốn mươi chín ngày mà chết. Y trong cơn hấp hối vẫn không thôi gọi tên Sa tiểu thư.

Giai thoại này được truyền tụng khắp vùng lân cận. Người ta vẫn thường khuyên các bậc chư tăng không nên lai vãng khuất thực Sa gia, tránh làm hỏng mắt lòng tu đạo.

Trần Quang nghe Sa tiểu thư nói hiểu nàng ta vừa ca tụng việc y không màng đến nhan sắc như phàm phu tục tử nhưng lại vừa trách y có phần hời hợt với giai nhân, liền nghiêm giọng:

- Sa tiểu thư xin cẩn ngôn! Trần mỗ không quen nghe những lời như vậy!

Sa tiểu thư cười tiếng càng trong trẻo:

- Trần đại hiệp quả là kẻ xem trọng tiểu tiết! Tiểu nữ thất lễ rồi!

Nàng ta nói hết bảy tám phần có ý châm chọc nhưng lời ngọc như rót vào tai khiến người nghe dầu có chút phật ý vẫn không thể giận.

Trần Quang đứng nhìn cỗ xe ngựa chạy đi lòng ngổn ngang trăm mối:

- Một kẻ dấu mặt dùng nội công Thiếu Lâm Tự đánh ta trọng thương. Lại thêm một kẻ dùng Tử Hà Thần Công đi gieo họa khắp nơi. Kẻ lý ra có thể một chương giết ta lại không giết. Ta hồ đồ mất rồi! Chỉ cần tìm ra thất đệ tự nhiên sẽ kiểm chứng được một chuyện! Ta phải nhanh chân hơn bọn U Minh Cung!

Y thở dài nào nề ôm lấy rương gỗ của Sa tiểu thư bên hông rồi nhẹ nhàng trở gót.

Con đường dẫn vào trấn Ngô Phong phút chốc chỉ còn bụi bay lơ mờ giữa từng ngọn thu phong.

10. Chương 10: Phong Hoa Các Gặp Tử Thần Rượu Chảy Trần Tương Ngô

Ngô Phong Trấn nằm cách Hàn Châu ba mươi dặm về phía Nam. Đây chỉ là một trấn nhỏ nhưng do nằm trên con đường thông thương đi lại nên cũng khá nhộn nhịp. Dòng Lam Thủy chẻ một nhánh lớn bao quanh trấn Ngô Phong thành ra bức tường thủy lộ ngăn bước bộ hành. Phàm những ai muốn vào trấn đều phải quá giang tại bến đò Lưu Thước. Có một văn nhân thời Hán tên Dương Mãn thoái chí đã bèn bến đò này say sưa hết bảy ngày bảy đêm để lại sáu bài Hành Thủy Nan được xem là thi ẩm độc nhất thiên hạ lúc bấy

giờ. Tiếc rằng, sóng sau vùi sóng trước, ba đào chôn tài danh, đến thời Tống chỉ còn sót lại hai câu nổi tiếng được khắc trên một bia đá lớn bên bên đò:

Nước xanh chảy có tràn Đông Hải ?

Bút nghiêng há chắn được Trường Giang ?

Lúc này mặt trời cũng đã xế bóng. Chỉ thấy một văn nhân đứng trước bia đá đang lẩm bẩm ngâm hai câu thơ nọ mà thở dài:

- Chí khí thật lớn chắc hẳn đã không phùng thời! Dương Mãn sanh vào thời Hán suy nên một đời uổng mất bao tài lược. Ví như họ Dương sanh vào thuở lục quốc tranh hùng hẳn điển cố đã thêm một danh tề thế. Than ôi, đáng tiếc!

Chính là Văn Viễn đang cười con Ô Phong Mã đợi đò để qua sông đọc thơ mà tự thán. Con Ô Phong Mã mấy lần khua vó lên bờ đá muốn vượt sông nhưng Văn Viễn không dám ra roi thúc đi. Dẫu biết hắc mã có thể chạy trên mặt nước nhưng dòng Lam Thủy quá rộng, ông vẫn ngần ngại mà kìm cương đợi đò.

Văn Viễn đợi đò cũng đã hơn một canh giờ nhưng bóng thuyền nhân vẫn bắt tằm. Nhìn qua bờ bên kia chỉ thấy một màu vàng úa của cây cỏ ven sông. Chợt có tiếng nói thâm trầm phía sau lưng ông:

- Xem ra lão nạp và thí chủ đều là những kẻ lỡ chuyến đò!

Một lão hòa thượng thân hình quắc thước vận phật y màu vàng nhạt đang thong dong đi tới. Văn Viễn thấy hòa thượng tuổi cũng đã sáu bảy mươi lại còn rất tráng kiện. Khuôn mặt nhà sư tuy dữ tợn nhưng ánh mắt lại toát đầy từ bi. Ông vội vàng xuống ngựa cúi chào:

- Văn bối đang đợi thuyền để qua sông. Chắc thuyền gia cũng sắp trở lại. Không biết lão sư phụ ở chùa nào và định đi đến đâu ?

Hòa Thượng nọ cười sang sảng nói:

- Thuyền gia ở bến đò này ngày chỉ đưa qua sông bốn lượt. Lượt đưa đò cuối cùng đã cách đây hơn canh giờ. Thí chủ cũng như lão tăng đây đều đến trễ nên không thể có đò mà quá giang!

Văn Viễn nghe hòa thượng nói hào sảng tự nhiên sanh mến mộ. Lời nghe sang sảng như tráng niên vừa mới ba mươi. Văn Viễn đoán chừng lão hòa thượng chuyên tâm tu đạo nên mới dưỡng được một thân tràn đầy khí lực như vậy.

Ông liếc mắt thấy trên lưng lão hòa thượng có đeo bọc vải lộ ra một chuôi đao màu đỏ tạc hình đầu cọp. Văn Viễn lấy làm ngạc nhiên vì các cao thủ Phật gia chuyên tu luyện nội công nên rất ít dùng binh khí. Nếu có dùng thường là trường côn. Rất hiếm cao thủ phật gia dùng đao. Văn Viễn từng được Vô Sách Đại Sư giảng giải về điều này. Kẻ quy y cửa Phật vốn trọng từ bi. Võ công tập luyện chỉ nhằm trường kiện thân thể không hơn thua với người. Thành thử, đệ tử Phật môn luyện võ thường xuyên đọc kinh để giảm bớt sát ý. Đao lại là món binh khí chú trọng ngoại lực, sát thương lại rất cao. Nên các hòa thượng hầu như không dùng. Mặc dầu Thiếu Lâm Tự có bộ đao pháp rất ảo diệu là Từ Bi Đao nhưng các cao tăng bao đời đều chẳng hề đoái hoài chính là vì sát chiêu quá nặng rất dễ lấy mạng người .

Thấy Văn Viễn cứ nhìn chăm chăm vào bọc vải đeo sau lưng, lão hòa thượng liền nói:

- Cái vật hay tạo nghiệt này đã theo lão nạp hơn năm mươi năm ròng thành bạn tri giao. Muốn bỏ cũng không bỏ được! Như Phật tâm trong lòng lão, dứt đó vẫn còn đó. Đã làm thí chủ phải nghĩ ngợi!

Văn Viễn biết lão hòa thượng đọc được suy nghĩ của mình. Ông đỏ mặt cười ngượng nghịu:

- Văn bối thật xấu hổ! Không biết sư phụ sẽ đi về đâu ?

Lão sư hít một hơi dài ra chiều thống khoái:

- Thiên hạ đều là nhà sao lại phải tính chuyện đi về. Lão nạp chỉ tiện đường ngang đây!

Hòa Thượng nhìn bóng nắng nói:

- Cũng đã xế chiều, đò lại không chở khách!

Văn Viễn thấy lão hòa thượng đến gần một khúc gỗ lớn ven sông. Hòa thượng nọ chỉ dùng một tay đã nhấc bổng khúc gỗ lên rồi đi lại gần Văn Viễn mà nói:

- Lão nạp có chuyện phải quá giang trước. Xin từ biệt thí chủ!

Văn Viễn chưa kịp đáp lời thì lão sư đã ném khúc gỗ xuống sông. Khúc gỗ này cao gần bằng một người đứng lại to hơn hai vòng tay ôm nhưng nhà sư vẫn ném nhẹ nhàng như một viên cuội. Khúc gỗ rẽ nước lao ra xa hơn bảy trượng mới dừng lại. Lão sư cúi chào Văn Viễn rồi nhấc thân mình nhẹ nhàng như một cánh nhạn. Chỉ dùng mũi chân điểm nước vài lần, nhà sư đã ung dung đứng trên thân gỗ nọ. Lão cứ khể nhún người đã đẩy thân gỗ lao đi như có mái chèo.

Văn Viễn tròn mắt nhìn đến khi bóng nhà sư khuất qua bờ bên kia mới nói nên lời:

- Không tận mắt nhìn thấy ta thật sự không tin trên đời này lại có chuyện như vậy. Giang Nam quả nhiên nhiều anh tài! Cao thủ thiên hạ ai cũng đều có đảm lược!

Ông bắt giặc thử dài:

- Văn nhân như ta bôn ba thật sự hung hiểm biết bao! Thôi thì đến đâu thì hay đến đấy! Xong hết mọi chuyện ta nhất nhất quay về nhà cũ mà vui vầy điền viên!

Văn Viễn giật cương cho Ô Phong Mã lùi lại lấy đà. Ô Phong Mã hiểu ý liền ra nước kiệu lùi lại rồi tung bốn vó lao vút đi trên mặt sông. Nhìn con hắc mã này đi trên nước mới tin rằng thuyết xưa Hắc Thần Câu cưỡi gió đằng vân hẳn không phải thêm thắt điêu ngoa. Ô Phong Mã giống chuồn chuồn điểm nước mà cất vó lướt trên dòng Lam Thủy. Chỉ trong chớp mắt hắc mã đã đưa Văn Viễn qua sông. Bốn vó chỉ dính lem nhem chút nước ngoài ra tuyệt nhiên đều khô ráo.

Văn Viễn tươi cười nét mặt vuốt ve liền hỏi đầu Ô Phong Mã:

- Người thật sự là thần vật. Ta đem chuyện này về kể cho bạn đồng trang nơi thảo dã hẳn sẽ nhận được tràng cười nhạo của họ. Chính ta cũng không tin trên đời này có chuyện ngựa chạy được trên mặt nước!

Ông ngược nhìn quanh vẫn không thấy lão sư đoán chừng nhà sư đã qua sông đi lâu rồi. Ông liền nhớ chưa kịp hỏi danh tánh nhà sư liền vội vàng giục ngựa chạy đi. Bọn U Minh Cung rời miếu thổ thần trước Văn Viễn không lâu nên ông vẫn sợ đụng độ lại bọn chúng. Lão hòa thượng thân thủ phi phàm. Có lão sư bên cạnh làm bạn đồng hành Văn Viễn cũng thấy đỡ lo lắng.

Văn Viễn thúc hắc mã phi nước đại trong chốc lát đã thấy bóng dáng nhà sư trước mắt. Ô Phong Mã mấy lần đến gần ngõ bắt kịp thì lại bị nhà sư bỏ xa sau lưng một đoạn dài. Văn Viễn càng thúc ngựa đuổi theo. Nhà sư càng gia tăng cước lực. Phong thái nhìn đĩnh đỉnh nhưng thật ra khinh công tuyệt diệu. Một bước chân ung dung lại thành hơn mười trượng dài. Ô Phong Mã vốn ngày chạy ngàn dặm đường dễ như trở tay nhưng trong nhất thời vẫn không theo kịp được.

Độ chừng được hơn mười dặm đường, nhà sư mới dừng lại vừa lúc Văn Viễn kịp tìm cương ngựa ở sau lưng:

- Quả nhiên thần vật nhà họ Phương. Lão nạp ở Đại Lý Tự cũng đã được nghe tới! Hôm nay tận mắt chứng kiến thật sự không phải là lời đồn đại thái quá của giang hồ!

Văn Viễn biết lão sư đang khen ngợi Ô Phong Mã nên cười nói:

- Văn bối được thái phụ nhân nhà họ Phương tặng. Mã đại ca này dù đi nhanh nhưng vẫn không theo kịp sư phụ. Thành ra sư phụ bản lĩnh mới thật sự cao cường!

Ông chợt nhớ vừa rồi nhà sư có nói nơi tu phật là Đại Lý Tự liền reo lên:

- Phải chăng sư phụ đây là Nhất Cang Đại Sư với bộ Từ Bi Dao vang danh gần xa!

Nhất Cang Đại Sư không ngờ một văn nhân xa lạ như Văn Viễn cũng biết đến mình thì ngạc nhiên. Nhà sư vốn nương thân nơi quốc tự nước Đại Lý ở phía Nam hơn ba mươi sáu năm không đi lại giang hồ Trung Nguyên. Thành thử đồng đạo biết đến không còn mấy người. Nhà sư hỏi:

- Không ngờ chút pháp hiệu nho nhỏ của lão vẫn có tiếng tăm! Xấu hổ! Xấu hổ! Không biết thí chủ đã có từng qua duyên tại Đại Lý ?

Tất nhiên là Văn Viễn chưa biết nước Đại Lý như thế nào. Chẳng qua ông nhớ lời Sa tiểu thư lúc luận kiếm pháp với Quỷ Công Tử mà đoán mò. Văn Viễn không dám dấu diếm liền kể chuyện trong miếu thổ thần cho nhà sư nghe.

Nhất Cang đại sư nghe xong thở dài nói:

- Lão nạp cũng muốn đến gặp tiểu thư tinh thông võ học thiên hạ này. Tiếc đến trễ chỉ thấy được cảnh hoang tàn trước điện thờ. Tội nghiệt! Tội nghiệt!

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, chừng ngội một tuần trà trấn Ngô Phong đã gần ngay trước mặt.

Mặt trời cũng đã xế tà .

Văn Viễn bàn luận pháp pháp với Nhất Cang đại sư đến quên hết thế sự. Ông vốn rất mê kinh kệ, tiếc rằng thời gian thụ nghiệp với Vô Sách đại sư chỉ toàn bị ép luyện công. Nên nay được dịp thỏa thê đàm đạo cùng nhà sư Nhất Cang tuệ nhân tự nhiên cũng được khai thông ít nhiều. Văn Viễn quyến luyến định mời nhà sư tìm chỗ trọ để tiếp tục hàn huyên nhưng Nhất Cang Đại Sư nhất mực tìm cách từ chối. Văn Viễn đành bái biệt nhà sư mà trong lòng không thôi tiếc nuối.

Nhất Cang Đại Sư đi được mấy bước bỗng nhiên quay lại nhìn Văn Viễn cười nói:

- Thí chủ đầy thiện tâm tất sẽ được thiện quả. Nhất định trong vài ngày tới thí chủ sẽ gặp được hỷ sự!

Văn Viễn chưa kịp hỏi thì nhà sư đã lẫn mất vào dòng người tấp nập ngược xuôi. Ông thở dài giật cương ngựa đi tìm một khách điếm. Văn Viễn đến giữa trấn mới thấy một tửu quán treo một biển lớn đề ba chữ Phong Hoa Các. Ông liền lẩm bẩm:

- Ác Hòa Thượng cùng Bạch Mi Bà Bà đã dẫn dò mình vào trấn thì đến Phong Hoa Các mà trú thân. Ta nên theo sự xếp đặt của họ. Ngoài thần tiên bà bà ra thì hai người này vẫn tốt với ta nhất! Ta cũng đã hứa giúp đỡ họ thì không nên chần chừ sai hẹn!

Văn Viễn xuống ngựa giao cho tên quản mã dẫn dò chăm sóc kỹ lưỡng. Ông bước tới quầy chưa kịp lên tiếng thì một lão đường như là chủ quầy liền tiến đến cung kính hỏi:

- Không biết có phải là Phùng Văn Viễn công tử ?

Văn Viễn thấy đất lạ có kẻ nhận ra mình thì ngạc nhiên mà đáp:

- Chính là tại hạ!

Lão chủ quầy cười cầu thị nói:

- Có người đã đặt trước cho công tử một phòng thượng hạng. Tiểu nhân được dặn phải tiếp đón công tử chu đáo. Quán nhỏ nơi thảo dã xin công tử đừng chê!

Lão nói có phần nhún nhường lấy lệ. Cả trấn Ngô Phong này ai lại không biết Phong Hoa Các là tửu lầu hạng nhất rộng trên hai mẫu đất lớn, làm ăn phát đạt hơn hẳn các tửu lầu danh tiếng ở nội thành Hàng Châu. Văn Viễn nghe lão tả về hình dáng người đặt phòng trước cho ông liền nhận ra chính là Bạch Mi Bà Bà và Ác Hòa Thượng liền an tâm. Ông theo một tên tiểu nhị đi lên lầu .

Thì ra bên trên là một sảnh lớn dành cho khách thập phương trà rượu. Một tốp người vây quanh chiếc bàn lớn kê gần lan can không thôi hò hét cổ vũ. Văn Viễn lấy làm lạ liền hỏi tên tiểu nhị:

- Có chuyện gì mà bọn họ lại náo nhiệt như vậy ?

Tên tiểu nhị không thềm nhìn đáp:

- Bọn công tử dư tiền dư bạc đang đem cúng cho Tửu Thần! Ngày nào cũng vậy nhưng các công tử kia có thắng được Tửu Thần đâu!

Văn Viễn ngạc nhiên vội đến gần xem thử. Chỉ thấy một thanh niên chừng hai lăm hai sáu tuổi đang ngửa cổ uống rượu. Từng ngụm rượu lớn chảy ra từ chiếc bình to tuôn vào miệng y không rót một giọt nhỏ nào ra ngoài. Dưới chân y lại ngổn ngang các chai lọ đựng rượu đã cạn đáy. Mười mấy tên công tử ăn vận sang trọng đang ngồi quanh. Tên nào mặt mũi cũng đỏ ửng. Xem chừng đôi bên đang chơi một cuộc cá rượu.

Văn Viễn nhìn thanh niên kia uống như rồng đương cơn khát thì chỉ biết tròn mắt thán phục. Ông thường ngày cũng ưa cùng bạn đồng đạo chén rượu ngâm thơ nhưng uống rượu như trút nước vào ruộng khô kiểu này thì lần đầu tiên ông thấy được .

Thanh niên có biệt hiệu Thần Tửu kia khà một tiếng rồi ném chiếc bình xuống đất. Chàng ta vỗ bàn cười lớn:

- Ta đã uống tổng cộng ba mươi hai cân rượu có lẽ. Các người mau mau thua đi!

Bọn công tử giàu sang tên nào cũng không thể đủ sức đáp trả nhưng vẫn nhất định không chịu thua. Chàng ta liền gọi tiểu nhị:

- Tiểu nhị ca! Mau mau đem ra hai mươi cân rượu nữa!

Văn Viễn nhìn chàng ta thần sắc vẫn tỉnh bơ liền thán phục trong lòng. Ông không hiểu Thần Tửu làm cách nào mà uống chừng ấy rượu vẫn không gục tại chỗ. Văn Viễn càng nghĩ càng phục tửu lượng của chàng ta. Ông thấy Thần Tửu tướng người cao ráo, mắt tinh mày tú, cười lại phát lộ sáng khí hơn người. Văn Viễn cả ngày gặp không ít cao thủ nhất nhì võ lâm nhưng ngoài Ngọc Thủ Trần Quang thì đây là kẻ thứ hai anh tài tướng mạo vừa nhìn đã sanh thiện cảm mến phục .

Tên tiểu nhị nghe gọi liền ba chân bốn cẳng chạy xuống dưới lầu. lát sau hắn cùng mấy tên khác bê lên mười hũ rượu lớn mà đặt lên bàn. Mỗi công tử đều một hũ còn lại ba hũ là phần của Thần Tửu. Vị chi mỗi một hũ là hai cân rượu thượng hạng. Cả bọn bảy tên công tử đều đưa mắt nhìn nhau rất thán phục. Chỉ anh chàng Thần Tửu thì tươi cười nét mặt bê ngay một hũ rượu giữa cổ uống liền mấy hơi dài.

Văn Viễn nhìn chàng ta uống tuy trút rượu vào cổ họng nhưng không phải là hạng bụng cơ bụng rượu. Văn Viễn đã nghe danh Hàng Châu có loại rượu gọi là Hỏa Phụng Liên. Vị vừa nồng vừa mạnh. Ông cũng từng được uống thử nên nghe mùi đoán chừng cuộc cá rượu đây chính là dùng Hỏa Phụng Liên mà đổ tửu lượng. Rượu này vì vị quá nồng và mạnh nên chỉ có uống từng ngụm lớn mới cảm nhận được hết tinh túy. Chàng Thần Tửu kia uống chính là cách thưởng rượu tuyệt mỹ nhất.

Trong chốc lát hũ rượu hai cân đã cạn trơ đáy. Thần Tửu chùi miệng ném vỏ rượu xuống sàn hả hê nhìn. Bọn công tử kia vừa mở nắp nghe mùi rượu liền thi nhau mà ói mửa. Một tên công tử dường như cầm đầu liền đem một xấp ngân phiếu đặt lên bàn rồi nói:

- Bọn ta quả nhiên tửu lượng không bằng huynh đài. Cam bái hạ phong!

Nói rồi hắn gọi tiểu nhị đến tính hết tiền canh rượu vừa rồi. Hắn dắt điu đồng bọn đang say túy lúy xuống lầu. Những người trong sảnh đang theo dõi thấy tàn cuộc võ tay liền hồi tán thưởng. Chàng Thần Tửu vội cười chấp tay vái lễ. Chàng ta thấy Văn Viễn đang chăm chăm nhìn mình, hỏi:

- Công tử ông cũng muốn đấu một cuộc rượu với ta ? Hôm nay ta đã đấu hết ba hồi nên cũng cạn hứng. Đành hẹn hôm sau vậy!

Văn Viễn nghe càng nể phục tửu lượng của chàng ta mà tiến lại gần nói:

- Tại hạ tửu lượng thô sơ nào dám so bì với huynh đài đây! Tuy nhiên, huynh đài uống rượu chỉ là đem tinh túy của trời đất mà đổ vào giếng không đáy! Đáng tiếc! Đáng tiếc!

Chàng ta ngược nhìn Văn Viễn mà hỏi:

- Không biết đáng tiếc chỗ nào ? Cái gì là đem tinh túy trời đất mà đổ vào một giếng không đáy ?

Văn Viễn được dịp liền tự động kéo một cái ghế ra mà ngồi xuống bàn. Ông thần nhiên rót rượu ra một chung nhỏ mà nói:

- Rượu Hỏa Phụng Liên lấy hạt lúa lúc vừa cứng mầm gạo mà bóc ra đem ủ cùng hoa sen bảy ngày trong chỗ tối, rồi lại đem phơi nắng bảy ngày. Sau hai mươi một ngày như vậy lại đem trộn men hong khô trong mát hết mười bốn ngày. Vị chi là năm lần bảy ba mươi lăm ngày. Lại phải lặp lại trình tự trên một bận nữa mới đem chưng cất. Rốt cuộc hết bảy mươi ngày uống nắng năm sương hút lấy tinh hoa của cả trời cả đất. Huynh đài đem hết mà đổ sạch vào cổ họng không phải là đem tinh hoa đổ vào giếng khô không đáy sao ? Đây chính là điều đáng tiếc!

Chàng Tửu Thần nghe Văn Viễn nói hàm ý trách mình uống rượu như kẻ uống nước để giải cơn khát làm hao phí đi tâm huyết người làm rượu ngon nên thích thú:

- Nói rất hay! Măng người cũng hay không kém! Người biết rượu ?

Văn Viễn không đáp lại mà ung dung nâng chung rượu uống cạn nói:

- Nhưng Hỏa Phụng Liên vị lại quá nồng và mạnh nên nếu uống từng chung nhỏ thì không sao thường hết vị ngon của rượu. Thành ra uống như huynh đài tuy có khó coi nhưng là cách tuyệt diệu nhất để thưởng thức loại hảo tửu này!

Chàng Tửu Thần cười sáng khoái:

- Quả nhiên là biết rượu! Tri âm! Tri âm!

Chàng ta hồi thức tiểu nhị nhanh chóng dọn bàn. Trong nháy mắt đồng vỏ chai hũ đựng rượu đều bị dọn sạch thay vào đó là mấy mâm thức ăn thơm phức. Văn Viễn cả ngày gặp bao chuyện dở sống dở chết bụng cũng đã đói meo lại thấy Thần Tửu tính tình hào sảng nên không nề hà cầm đũa mà ăn uống. Ông liếc nhìn chàng ta vừa gắp một miếng thịt lớn cho vào miệng, tay lại rót một chén rượu lớn toan đưa lên uống cạn thì khẽ cười mỉm lắc đầu:

- Đáng tiếc!

Chàng Thần Tửu định hỏi nhưng thấy Văn Viễn nói rồi tiếp tục ăn như không có chuyện gì đành thôi. Chàng ta lại gắp một miếng thịt gà cho vào miệng vừa ăn vừa uống. Văn Viễn liếc nhìn cười mỉm:

- Đáng tiếc!

Cứ hễ chàng ta gắp một miếng thịt lên ăn rồi uống rượu thì Văn Viễn lại thêm một lần nói đáng tiếc. Ba bốn bận như vậy, chàng ta liền buông đũa mà hỏi:

- Không biết huynh đây lại đáng tiếc điều gì ?

Văn Viễn cười hì hì uống một chung rượu rồi ung dung đáp:

- Ta đáng tiếc huynh đài tửu lượng xuất chúng lại đem điều xuất chúng dùng kèm với thức nhắm thô thiển. Như đem ngọc lưu ly chưng trong gác bếp. Quả là đáng tiếc!

Thần Tửu chùng như thấy hứng thú liền hỏi dồn:

- Ta cũng muốn được nghe huynh nói đáng tiếc thế nào ?

Văn Viễn chỉ thức ăn trên bàn:

- Ở đây chỉ toàn là thịt gà vịt ngon ngọt làm hỏng đi vị cay nồng của Hỏa Phụng Liên. Uống trăm chung rượu Hỏa Phụng mà nhắm với gà vịt thì không bằng uống một ngụm nhỏ với đậu phụ. Rượu Hỏa Phụng Liên uống vào một chén men xông tận tâm can như lính lâm trận nghe tiếng trống thúc giục hào khí ngất trời. Nếu nhắm với thịt bò nướng vừa dai vừa khô giòn thì hương vị tăng đến mấy phần ngon miệng. Nhưng tuyệt diệu nhất vẫn là vừa uống vừa nhắm cùng thịt dê núi hoang dã. Một chén rót, một miếng thịt thơm còn nồng máu tanh thật sự là rượu thịt hòa quyện!

Vốn Văn Viễn thường ngày vẫn bị bạn đồng lứa chê tửu lượng có phần kém cỏi. Ông thường xuyên bỏ ít nhiều thời gian nghiên cứu cách làm rượu hòng tìm cách tăng thêm hứng thú cho bản thân. Nhờ vậy Văn Viễn lại vô tình biết rượu nào thì nên nhắm cùng thức ăn nào. Ở Ứng Kê Quan, tửu lượng Văn Viễn kém hết chỗ chê nhưng nói về thức nhắm thì hiếm kẻ hơn ông được .

Chàng Thần Tửu nghe ông nói liền gọi tiểu nhị ột phần thịt dê nướng vừa chín tới. Chàng ta thử cắn một miếng thịt ăn rồi uống rượu thì quả nhiên thấy rượu ngon hơn thường lệ. Chàng ta uống liền mấy chén mới khê khà quay sang Văn Viễn:

- Huynh quả nhiên là bất phàm! Ta hôm nay được mở rộng tầm mắt. Về tửu lượng ta tự cho thiên hạ không địch thủ nhưng về thực lượng thì huynh mới đích thị là cao thủ nhất nhì. Không! phải là hạng nhất mới đúng!

Văn Viễn nghe chàng ta thay đổi cách xưng hô như bạn hữu liền thấy gần gũi, lại nghe Thần Tửu gọi ông có tài về thực lượng thì không nhịn nổi cười vang:

- Thiên hạ vô địch tửu lượng cùng thiên hạ vô địch thực lượng. Xem như trời phú ột đôi cùng vô địch! Huynh dài thật sự đã trên ghẹo tại hạ rồi!

Chàng Tửu Thần nổi hứng liền nói:

- Hỏa Phụng Liên nhắm với thịt dê núi nướng vừa chín quả nhiên là tuyệt hảo. Vậy thì các món rượu phải chẳng đều có thức nhắm tương xứng ?

Văn Viễn gặp bao nhiêu cảnh chém giết giờ mới có được sự thơi thả uống rượu phím chuyện nên lòng cũng cao hứng mà đáp:

- Chỉ cần huynh dài biết được loại hảo tửu nào thì tại hạ đây cũng biết được chừng đấy thức nhắm trợ hứng!

Chàng Thần Tửu liền gọi tiểu nhị thì thầm to nhỏ. Tên tiểu nhị nghe xong cười hết cỡ ba chân bốn cẳng chạy xuống lầu quất tháo âm ỉ. Lát sau lại thấy tên tiểu nhị vừa rồi cùng mấy tên khác bê lên đầy các loại bình đựng rượu mà bày ra bàn. Văn Viễn biết chàng ta định thử tài của mình nên điềm nhiên với lấy một bình gần đó mà rót ra chung nhỏ. Ông ngửa cổ uống cạn rồi khề khà:

- Đây chẳng phải là Chu Tước Thủy của Ngô Giang Trang Tô Châu đó sao ? Rượu vào tao nhả nhưng hậu lại cay nồng như chim công múa lượn nhìn bình thường nhưng rất điềm lệ. Rượu ngon! Rượu ngon!

Ông đặt chung xuống làm bộ thờ dài mà nói:

- Đáng tiếc lại đang vào trời lập thu nên uống rượu này xem như trâu nhai mẩu đơn. Thật đáng tiếc!

Thần Tửu liền hỏi:

- Không lẽ thức nhắm hợp với món rượu này không có trong mùa thu chẳng ?

Văn Viễn đáp:

- Có nhưng không ngon bằng! Rượu Chu Tước Thủy vốn trước dịp sau gặt thành ra thức nhắm tuyệt hảo phải là cải xanh đập dập sao qua với đậu phụ trắng hảo hạng. Như vậy mới ngấm được hết cái hậu gặt nồng của rượu. Nhưng giữa tiết trời thu thì làm sao có được cải xanh tươi non. Huynh dài xem có phải là đáng tiếc không ?

Chàng Thần Tửu bán tín bán nghi liền kêu tiểu nhị lên dặn thức ăn. Tên tiểu nhị biết hôm nay câu được mới khách lớn. Hắn mồm năm miệng mười thề thốt tửu quán luôn có được rau cải tươi xanh nhất hạng. Hắn ta nhanh chóng lặn đi mất lát sau đã bày ra bàn bát cải xanh với đậu phụ. Quả nhiên sợi cải tuy được nấu nướng vẫn giữ màu nõn nà như vừa hái vườn bên. Đậu phụ được xắt vuông vẫn từng miếng đều nhau, nhìn qua màu sắc biết loại đậu thượng phẩm. Thần Tửu định gắp một miếng cải xanh thì Văn Viễn liền nói:

- Món này không phải là ăn cải. Phải ăn đậu phụ trắng mới đúng. Đậu phụ hấp thụ được tinh chất thanh đạm của cải cộng thêm vị vốn dịu mát uống chung với rượu mới thật sự là ngon!

Thần Tửu bán tín bán nghi vội rót ra một chén rượu rồi ngửa cổ uống sạch. Chàng ta lại gắp một miếng đậu phụ cho vào miệng mà nhắm nháp. Chàng ta liền vỗ bàn một cái mà nói:

- Thật sự ta không thể ngờ món ăn bình thường này lại làm rượu quý Ngô Gia Trang lại ngon đến vậy. Xem ra trước đây ta uống loại rượu này đúng là trâu nhai mẩu đơn thật!

Văn Viễn thần nhiên lấy một bình khác mà rót rượu ra chung. Vừa mở nắp bình rượu đã tỏa mùi thơm ngát. Ông không vội uống mà chỉ ngửi qua rồi đặt chung xuống bàn. Thần Tửu thấy vậy hỏi:

- Sao huynh đại lại không nếm thử loại hảo tửu này ?

Văn Viễn cười đáp:

- Là rượu nhưng không phải là rượu! Lý ra nên uống lại không thể uống! Đáng tiếc!

Thần Tửu tỏ vẻ thích thú kê ghế lại gần Văn Viễn mà hỏi:

- Huynh dài đây lại đáng tiếc điều gì ?

Văn Viễn đáp:

- Vốn là rượu vì bình này chứa cả hai thứ mỹ tửu Nữ Nhi Hồng và Trúc Diệp Hồng. Nữ Nhi Hồng dịu ngọt đem pha cùng Trúc Diệp Hồng âm thanh, thật sự có thể gọi là mỹ nhân mặc áo lụa thượng hạng. Tuy nhiên nó cũng không phải là rượu vì đã hòa thêm một chút nước trà. Thành ra tại hạ nói lý ra uống được mà không thể uống được! Đem hai thức rượu hạng nhất trộn chung với nước trà dù có là cực phẩm cũng giống như bảo kiếm vào tay người không biết dụng, giống như đem quần áo thô kệch phối cùng mỹ nữ đệ nhất. Đáng tiếc, đáng tiếc lắm!

Thật sự Văn Viễn vốn nhờ có khứu giác bẩm sinh nhạy bén nên đã ngửi ra trong bình có ba loại mùi khác nhau. Ông theo đó mà diễn giải. Thần Tửu nào hay, cho rằng Văn Viễn thật sự là kẻ sành rượu, dầu có trộn lẫn cả hai thức rượu có mùi vị khá tương đồng với nhau kèm theo vài giọt trà vẫn không qua mắt ông được. Chàng ta cười hà hà nói:

- Ta muốn thử huynh một chút nên đã căn dặn bọn tiểu nhị như vậy. Thật sự là múa rìu qua mắt thợ! Xấu hổ! Xấu hổ!

Chàng ta vội rót một chén rượu đầy từ chiếc bình khác rồi đưa lên miệng uống cạn. Văn Viễn thấy Tửu Thần đã tỏ vẻ thân mật liền cao hứng mà rót rượu:

- Hàn Thiên Tửu của Bạch Gia Trang Liễu Châu, hương vị lạnh lẽo, rượu trôi qua cổ cả thân người như bị dội trong cơn mưa đầu đông. Rượu này mà nhắm với món thịt luộc nóng ngọt thì tuyệt diệu biết bao!

Thần Tửu thấy Văn Viễn không cần nhấp môi, chỉ ngửi từ xa đã nói đúng tên rượu. Chàng bụng bảo dạ đích thực Văn Viễn là kẻ sành rượu đệ nhất. Chàng nghĩ thầm, chắc rằng ông phải từ nhỏ đã quen với tất cả rượu ngon trong thiên hạ mới có thể thông thuộc đến vậy. Thần Tửu tuy không nói ra ngoài miệng nhưng lòng dạ đã phục Văn Viễn sát đất.

Tên tiểu nhị túc trực bên cạnh không chờ gọi đã mau chóng chạy xuống réo nhà bếp làm món nhắm. Hẳn bê đĩa thịt luộc còn bốc khói bày ra bàn. Thần Tửu vừa nhắm vừa uống rượu, miệng khen không ngớt.

Văn Viễn cứ mỗi một loại rượu đều rót ra chung vừa uống vừa diễn giải món nhắm. Tửu Thần theo đó mà kê thức ăn rồi uống sạch. Tính ra đến canh giờ sau trên bàn đã bày ra hơn hai mươi món ngang bằng với hơn hai mươi loại rượu. Văn Viễn mỗi loại chỉ uống một chung nhỏ, còn bao nhiêu chàng Tửu Thần nọ đều uống cạn. Ngẫm ra Văn Viễn chỉ uống chưa đầy hai mươi lăm chung thì Thần Tửu đã uống hơn hai mươi cân rượu. Tửu lượng của chàng ta quả thật như thần.

Đến khi trăng non lấp ló, quanh bàn đã không đếm được bao nhiêu chai lọ nằm lẫn lóc. Văn Viễn cao hứng cũng đã dùng chén lớn mà uống. Ông say đến mức đứng còn không vững liền khè khà bá vai Thần Tửu:

- Huynh dài xem chúng ta đã uống sắp hết rượu ngon trong thiên hạ rồi!

Thần Tửu cười hà hà:

- Không ngờ văn nhân như huynh tửu lượng rất khá! Huynh cũng đã uống hơn mười cân rượu với ta!

Văn Viễn tuy say nhưng vẫn thấy ngạc nhiên về tửu lượng của mình. Thường ngày ông chỉ uống không quá nửa cân rượu đã như kẻ hồn lìa khỏi xác. Nhưng hôm nay ông đã uống gấp mấy lần song vẫn chưa ngã quỵ. Văn Viễn nhìn thấy ánh trăng non liền sực nhớ đã gần đến trăng tròn. Ông chợt hiểu chất độc đã bắt đầu phát tác nên ông mới có thể thoải mái uống được như vậy.

Ông hứng chí đọc một bài thơ rượu của thi nhân đời Đường. Tửu Thần nghe xong liền luôn miệng nói không phải. Chàng ta đem Đường Thi ra mà xáo ngôn xáo ngữ lời lẽ đầy giễu cợt. Văn Viễn uống thêm một chén rượu nói:

- Hồng mắt! Hồng mắt tinh hoa của tiên nhân rồi!

Ông lại đem bài thơ của Tửu Thần trau chuốt câu chữ lại thành một bài Đường Thi diễm tuyệt. Hai kẻ say rượu. Một người phá thơ. Một người sửa thơ. Cứ đối qua lại cũng thành tàn thêm mấy lần rượu.

Gần đến nửa đêm, Văn Viễn đứng dậy gọi tiểu nhị thì té ngã xuống sàn. Ông kỳ thực đã say mê man bất tỉnh nhân sự. Thần Tửu đang ngửa cổ uống rượu thấy vậy liền vội vàng dìu ông dậy. Tên tiểu nhị hét hãi chạy lên. Hắn nhìn Văn Viễn là hiểu ngay cơ sự.

Tên tiểu nhị vội chỉ đường. Thần Tửu dìu Văn Viễn đi lên căn phòng mà Bạch Mi Bà Bà và Ác Hòa Thượng đã đặt sẵn. Ra là một phòng thượng hạng biệt lập. Thần Tửu đặt Văn Viễn nằm lên giường cười nói:

- Văn nhân như huynh uống được với ta đến vậy đã là giỏi lắm!

Chàng ta tiện tay sắp xếp mớ hành lý ít ỏi của Văn Viễn cho ngăn nắp chợt nghe bên ngoài có tiếng gió. Thần Tửu liền nói lớn:

- Hai vị đã đến cửa sao không vào phòng? Đợi ta mời chẳng?

Cửa phòng lập tức mở tung ra. Chỉ thấy hai lão lão một ông một bà đứng chặn ngay trước. Đích thị là Ác Hòa Thượng và Bạch Mi Bà Bà. Tửu Thần chau mày nhìn cả hai hỏi:

- Không biết có phải hai tiền bối nhầm phòng?

Chàng ta nhìn cả hai đều có nét tà ma nên mười phần cũng đã bảy tám đề phòng. Bạch Mi Bà Bà đáp:

- Không tìm con sâu rượu người. Ta đến tìm hắn!

Lời vừa dứt, Bạch Mi Bà Bà đã đi thẳng đến chiếc giường Văn Viễn đang nằm mê man. Thần Tửu vốn đã phòng bị liền xoay người đứng chắn trước mặt. Chàng ta cười hà hà:

- Vị bạn hữu này của ta đã quá chén. Sao các vị không chờ đến sáng mai hắn tỉnh rượu rồi hãy nói chuyện!

Ác Hòa Thượng lúc này dường như bực tức liền nói:

- Tên tiểu tử nhà ngươi tránh ra cho ta!

Ác Hòa Thượng vung tay tổng một đạo kinh lực đẩy Tửu Thần qua một bên. Ngờ đâu kinh lực vừa đến đã bị tiêu tan mất. Tửu Thần cau mày:

- Xem ra hai vị tiền bối cũng không có hảo ý!

Chàng ta tung cả song thủ đánh liền hai chưởng cốt ý đẩy hai lão lão này ra khỏi phòng tiện bề hành xử, không ảnh hưởng đến Văn Viễn. Tuy nhiên cả Ác Hòa Thượng cùng Bạch Mi Bà Bà lại dễ dàng hóa giải.

- Tên nhóc này cũng có chút bản sự!

Bạch Mi Bà Bà cười mỉm. Thần Tửu nghe chưa dứt câu đã thấy bốn vệt đen mờ nhắm thẳng đến trước ngực mình liền biết đối phương đã dùng ám khí công kích. Chàng ta vội vàng vung tay trái lên xoay một vòng. Có mấy tiếng leng keng ngân vang như muỗi kêu. Bốn mũi châm của Bạch Mi Bà Bà bị đánh rơi xuống đất.

Thì ra trong tay áo trái của Thần Tửu có một cây thiết tiêu màu đen. Bốn cây kim châm của Bạch Mi Bà Bà chính là trúng phải cây tiêu này mà phát ra tiếng kêu leng keng.

Bạch Mi Bà Bà nhìn Thần Tửu nói:

- Thân thủ không tệ. Tránh được Vạn Hoa Pháp Châm của Bạch Mi ta thiên hạ không có mấy người!

Lời nói pha chút mai mỉa. Bạch Mi Bà Bà vốn không có ý lấy mạng nên ra tay đã vài phần nhân nhượng. Tửu Thần biết đối phương chỉ muốn dọa mình. Nhưng chàng thấy cả hai thủ pháp đều ma quái. Nhất là lão hòa thượng, rõ ràng võ học Phật gia nhưng kinh lực đầy tà khí. Chàng ta hiểu cả hai sợ kinh động đến Văn Viễn nên chỉ là rung cây nhất khởi chưa tung hết thực lực.

Tửu Thần nghe lão bà báo danh, ngẫm kỹ thì giật mình:

- Bạch Mi? Bạch Mi Bà Bà? tiền bối là Bạch Mi Bà Bà?

Bạch Mi Bà Bà cười mỉm:

- Cũng không phải là con sâu rượu hồ đồ!

Chàng ta liền nhìn sang lão hòa thượng lùn hỏi:

- Vậy tiền bối đây chắc hẳn là Ác Hòa Thượng ?

Ác Hòa Thượng đáp:

- Chính là ta! Bọn ta thấy người cũng không phải là kẻ xấu nhưng ơn công nhất nhất không thể xảy ra chuyện gì. Tốt nhất người hãy đi khỏi đây! Bằng không đừng trách!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-diem-co-thien>